crime scene 31

Lucia Verona

CRIMA DE LA JUBILEU

31

Lucia Verona

CRIMA DE LA JUBILEU

„Autoarea a descoperit un personaj feminin cum n-am mai întâlnit de multă vreme, nici în literatura noastră, nici în alte literaturi."

George Arion

Lucia Verona
Crima de la jubileu

LUCIA VERONA – 2010
CRIME SCENE PUBLISHING 2010 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP o Bibliotecii Naționale a României
VERONA, LUCIA
Crima de la jubileu / Lucia Verona București: Crime Scene Publishing, 2010
ISBN 978-606-8139-63-0

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. nr. 10.09.2010
Bun de tipar: septembrie 2010
Tipărit în România

Lucia Verona

Crima de la jubileu

~ 31 ~

Lucia Verona s-a născut la Arad, la vârsta de zece ani a văzut filmul „Aida” și atunci a început pasiunea ei pentru operă. A urmat Conservatorul din București, dar și-a dat seama (la timp) că nu va deveni o mare cântăreață, așa că după absolvire s-a dedicat literaturii.

Este autoarea mai multor volume de teatru, dintre care două, *Grand Hotel Europa* (2000) și *Călătoarea și Shakespeare* (2005) au fost distinse cu premiul pentru dramaturgie al Asociației Scriitorilor din București. Piesa ei *Vacanta unei dive* a fost premiată în anul 2008 la Concursul de Comedie românească organizat de Teatrul de Comedie București în cadrul FestCO. Unele dintre piesele ei au fost traduse și prezentate în Franța, SUA și Italia. S-a remarcat și ca prozatoare, cărțile ei *Don Juan și ceilalți* (*Cartea românească,* 1997), *Fără canguri* (*Tracus Arte,* 2009), dar mai ales romanul *Labirint obligatoriu* (*Albatros,* 2001, reeditat de Tritonic în 2010) fiind bine primite de cititori și de critici. Din 2005, susține rubrica *Citește*! din revista *Săptămâna financiară.*

Este o prezență activă online, prin blogul: *http://luciaverona.blogspot.com* și site-ul *http://www.luciaverona.ro.*

În 2001, a început, împreună cu patru autori din Marea Britanie, un roman colectiv scris prin e-mail. Urma să fie un roman polițist. Proiectul a fost abandonat, dar Lucia Verona a recuperat personajul creat pentru roman (nu și subiectul) și l-a folosit în piesa *Vacanta unei dive,* apoi în romanul *Crima de la jubileu.*

Personajele:

Laurențiu Sângeorzanu. Multimilionar. I se spune magnat, oligarh, boss, șefu'. Împlinește cincizeci de ani.

Mihai Tincu. Deputat. Conform unor zvonuri, va fi numit ministru.

Adelina Nițoiu. Blondă. Prezentatoare meteo la o televiziune, amanta lui Laurențiu.

Valentina Marinescu. Vegetariană.

Alex Ștefănescu. Critic și istoric literar.

Andrei Manu. Ziarist. Analist politic, invitat adesea la „tocșouri".

Ovidiu Răzdolescu. Medic ginecolog. Îi place să spună bancuri și le spune cu mult haz.

Barbu Petrescu. Director de bancă. Un om serios și prudent.

Sorin Pavelescu. Avocat. Căsătorit cu o notăriță.

Elena Vizireanu. Șefa de cabinet a lui Laurențiu. Devotată.

Lawrence Budd. Om de afaceri american.

Gianfranco Morelli. Un italian care are un lanț de pizzerii.

Guy Carneau. Om de afaceri francez.

Sorana Ionaș. Medic internist, o femeie discretă.

Emilian Purcaru. Directorul hotelului Dava. Omul șefului.

Ionica. Recepționeră, cameristă la hotelul Dava.

Stella Marian-Harrington. Soprană de coloratură. Celebrissimă. Nu pleacă la drum fără un roman polițist.

Lordul Peter Harrington. Fotograf.

George Șerban. Milionar.

Jerry. Englez.

Alți invitați, soții, amante, șoferi, chelneri, bucătari.

Toate întâmplările din această carte și cele mai multe personaje sunt imaginare. Există și două personaje reale care, la cererea lor, apar în paginile cărții, dar acțiunile, vorbele și gândurile lor sunt, în cea mai mare parte, tot ficțiune.

Prolog

Șapte oglinzi reflectau chipurile a șapte femei, toate cu tutu-uri albe și cu părul prins în coc, împodobit cu pene albe de lebădă. Sau așa trebuia să pară. Pe cealaltă latură a încăperii, alte șapte oglinzi, alte șapte balerine. Alte câteva, costumate identic, erau în cabina vecină, ceva mai mică. Se pregăteau pentru ultimul act, mai trăgeau o linie pe pleoape cu creionul dermatograf, pulverizau fixativ pentru a potoli o șuviță rebelă, dădeau, în grabă, cu puful de pudră pe obraji și pe nas. Se auzi soneria care le chema în scenă. Pe rând, se ridicară și se îndreptară spre culise. Una singură rămase la locul ei.

— Nu vii, Marilena?

— Vin într-o clipă.

Abia pe scenă observară că Marilena n-a apărut. Dintr-unul dintre șiruri lipsea o lebădă.

O descoperiră după spectacol, cu gâtul frânt. Fusese sugrumată cu propriul ei colier, un șirag de ștrasuri pe care criminalul îl transformase în garou cu ajutorul unui creion dermatograf.

Fuseseră suspectate toate, luni de zile, interogate cu orele la miliție, se auzise că ar fi urmat să primească un rol de solistă, ceea ce părea un mobil serios, iar ofițerul de securitate însărcinat cu supravegherea teatrului (mai avea în grijă și muzeul de istorie, magazinul universal și două restaurante) nu omitea, ori de câte ori se întâlnea cu una dintre balerine, să întrebe:

— Tot criminală, tot criminală?

Unele luau asta în glumă. Altele izbucneau în plâns, vreo două îl înjurau. De mamă.

În cele din urmă s-a anunțat că asasinul a fost prins, era chiar iubitul Marilenei, deși el nega cu înverșunare, spunea că nici nu fusese la teatru în seara aceea. Era un individ oricum suspect, făcuse școala de ofițeri, dar fusese exmatriculat înainte de absolvire și lucra ca profesor suplinitor de sport la o școală generală dintr-un cartier mărginaș. Se mai știa și că era bișnițar, la el găseai întotdeauna cafea, țigări, un whisky, un parfum franțuzesc. Înalt, suplu, cu ochi verzi și părul blond spre

castaniu, avea mare succes la femei și Marilena nu fusese prima lui amantă dintre balerine.

Avea centură neagră la karate și, în pușcărie, încă din prima zi, îi bătuse pe cei mai fioroși criminali și se impusese ca lider. Apoi dispăruse. Pur și simplu, într-o dimineață nu răspunse la apel. Cum reușise să evadeze a rămas multă vreme un mister. Gardianul-șef a fost dat afară, ceilalți gardieni au fost sancționați, târziu s-a aflat că fugise purtând hainele și ochelarii medicului penitenciarului, în timp ce acesta zăcea în infirmerie, îndopat cu somnifere. Dacă cineva s-ar fi uitat bine la cei doi, ar fi observat o asemănare superficială, dar nu mai mult, mai ales că medicul avea un umăr mai sus decât celălalt și șchiopăta ușor. Aceste defecte erau ușor de imitat, dar trebuia să ai talent ca s-o faci.

O vreme s-a mai discutat în oraș despre evadarea lui, pe care unii o luau drept recunoaștere a vinovăției, iar alții dimpotrivă. „Nu, dom'le, dacă era criminal, nu-l lăsa viu pe doctor, îi ardea o labă și-l termina", spuneau apărătorii lui. Chiar și printre ofițerii de la judiciar erau unii de părere că dosarul „Moartea lebedei" ar trebui lăsat cu „autor necunoscut". Dar locotenentul care răspundea de caz insista că asasinul este cel arestat de el. Nu era vina lui că acesta evadase din penitenciar, și încă atât de ușor.

La fel de ușor și la fel de misterios a dispărut și din țară. Când s-a dat alarma pentru căutarea lui, el, cu Wartburgul doctorului, ajunsese deja în București. A abandonat mașina, a intrat în magazinul Adam, de unde și-a cumpărat un costum și o cravată, două cămăși și alte câteva lucruri necesare. Și-a petrecut ziua în cinematografe, iar spre seară a trecut pe la o frizerie. Îmbrăcat elegant și mirosind a colonie, a intrat într-un restaurant din centru. Știa că localurile sunt supravegheate, dar riscul îl atrăgea, îl excita chiar. Restaurantul era plin, de aceea ceru voie să se așeze la o masă unde era un scaun liber. Celelalte erau ocupate de un turist francez și două fetișcane pe care acesta le agățase ceva mai devreme. Nu păreau profesioniste. Au intrat în vorbă și francezul, pe nume Pierre, Pierre Monnot, l-a invitat să se alăture grupului lor. Foarte volubil, încântat să cunoască un tânăr român care vorbea

atât de bine franceza, Pierre a povestit că sosise abia la prânz, venind de la Brașov și avea să plece a doua zi la șase dimineața spre Paris, dar voia să cunoască viața de noapte a Bucureștiului. Petrecerea a continuat la Salonul spaniol, apoi la Melody, apoi în camera de hotel a lui Pierre. Spre dimineață, turistul de la 326, după ce a condus la un taxi două fete cam amețite, a urcat în cameră, a coborât din nou, de data asta cu o valiză nu prea mare, a achitat nota, lăsându-i un *pourboire* gras recepționerului de noapte și a plecat cu un taxi la aeroport. Abia pe la ora 10, când avionul aterizase deja la Paris, Pierre Monnot – cel adevărat – s-a trezit în camera lui de hotel, cam buimac și a constatat că-i lipsesc actele, biletele de avion și banii. Nu-și amintea decât de fete, uitase complet că mai fusese un bărbat la petrecere. Dar cine plătise nota de la hotel?

De la aeroportul Orly, fără să-și ia măcar o zi răgaz ca să viziteze Parisul, se duse direct să se înroleze în Legiunea Străină. Visa de ani de zile să ajungă acolo, un vis care apăruse când fusese exmatriculat din școala de ofițeri. Își dorise dintotdeauna o carieră militară, iar dacă în România nu l-au vrut, Legiunea Străină din Franța era singura soluție. Îi mulțumi în gând tatălui său, profesor de franceză, că-l terorizase cu *si conditionnel* și alte delicii ale gramaticii franceze. Tot în gând îi mulțumi și domnului Pierre Monnot din Dreux, care-l ajutase, fără să știe, să-și împlinească visul. Își promise – și se ținu de promisiune – ca, din prima soldă, să-i trimită o sumă echivalentă cu cea pe care i-o luase, minus prețul camerei de hotel. Nu-i plăcea să rămână dator.

Începea, pentru el, o nouă viață.

Capitolul 1

— **F**ă, Valentino, la ce-mi trebuie mie o cântăreață de operă la petrecere? Îl aduceam pe Al Bano… Sau pe ăla de la iu tu, Bono… Sau pe Madonna…

— Pe ăștia îi poate aduce orice cocălar, tu trebuie să arăți că ai clasă…

— Nu mai spune! Clasă! Parcă ar da cineva doi bani pe asta…

— Cum vrei, Laur…

— Deși, cu extinderea asta în străinătate… Mda… s-ar putea să nu fie chiar o prostie… E și mai original. Bine, dacă zici tu, invit o cântăreață.

— Nu o cântăreață oarecare, Laurențiu. O primadonă. O divă. Una care cântă la Scala și la Metropolitan…

— Bine, bine, n-am acum timp de asta, o să te caute Emilian pentru detalii.

✶✶✶

În vara aceea, în București păreau să fie la modă sandalele cu toc cui, cel puțin asta puteai constata privind caldarâmul. Fuseseră două săptămâni toride, temperatura nu coborâse ziua sub 37 de grade, se topea asfaltul, păstrând urmele tocurilor, adânciturile formau un model ajurat pe trotuar, mai rare pe margini, mai înghesuite în preajma trecerilor de pietoni. La televizor, medicii dădeau sfaturi populației – cum să se protejeze de insolație, să se hidrateze, cât și ce să bea – iar în locurile aglomerate se instalaseră corturi de prim ajutor unde se distribuia apă plată.

Apoi au început ploile. De la cod galben de caniculă, meteorologii trecuseră la cod tot galben, dar de ploaie, apoi portocaliu, apoi roșu, se anunțau ploi diluviene și inundații, dar la București lumea nu lua în serios avertismentele. O ploicică, acolo, bună numai să transforme în noroi praful de pe bulevarde. Abia sosită din Anglia, Stella privea cu o oarecare neliniște băltoacele de dimensiuni atlantice.

— Nu vă faceți probleme, doamnă, trimit o mașină să vă ia de acasă, nici o picătură de ploaie nu vă va atinge, îi spusese la telefon un glas ciudat, timbrul era când cald și catifelat, de bariton, când aspru, cu accente triviale. Era curioasă cum o fi posesorul vocii.

Va afla în curând. Ora 11 fix. Se auzi soneria interfonului. Era șoferul unui Mercedes bleumarin oprit în fața casei, limuzina care avea să o ducă la… nici nu știa bine unde. Se mai privi o dată în oglinda gen Hollywood, cu multe becuri, oglinda care arată adevărul. „Cam mult fard de obraz… Și rimelul e exagerat… *Et alors*? Face parte din personajul meu… Și eu care voiam vacanță, fără public, fără machiaj, fără nimic artificial…”

— *Jerry, let's go!*

— *Just a second,* răspunse Jerry, un tânăr de vreo 18-19 ani, aproape un adolescent, înalt, cu părul vopsit în mov și vernil, cu ochelari, care se juca pe laptop. După două click-uri răcni un „Yeeees!”, închise laptopul, îl aruncă într-un rucsac și se îndreptă spre ieșirea din apartament, nu înainte de a înhăța bagajele.

Cu poșeta pe umăr și *necessaire*-ul de machiaj în mână, Stella coborî treptele în urma tânărului, care căra două valize uriașe. În spatele ei, Angela, femeia care, de peste 20 de ani, îi făcea menajul, venea cu alte două valize.

— Parcă ai pleca pe o lună în America, nu două zile pe-aici pe-aproape, bombăni ea.

— În America e mai simplu, acolo cinci stele înseamnă cinci stele, aici habar nu am ce mă așteaptă.

— Asta așa-i. Ce ți-o fi venit să pleci pe vremea asta?

Vorbea cu o familiaritate firească, fusese prima cabinieră a Stellei, apoi o urmase de-a lungul unei cariere strălucite și unei vieți furtunoase. Se obișnuise de mult cu accesele temperamentale ale Stellei, cu crizele de depresie, cu momentele de exaltare. Era confidenta ei, persoana în care avea perfectă încredere, mai apropiată decât dacă ar fi fost rude. Mult timp o însoțise pretutindeni, în toate locurile unde cânta, dar de câțiva ani prefera să stea în România. Când Stella era plecată – adică vreo zece luni pe an – Angela îi păzea apartamentul de lângă Piața Lahovary și pe câinele Pichi.

Deschise ușa de la intrare și o rafală de ploaie pătrunse în hol.

— Nu ieși încă, așteaptă să aduc o umbrelă.

Ploaia se întețise și apa stătea deja de o jumătate de palmă pe trotuar. Stella păși cu grijă, noroc că purta pantofii cei mai la modă în vara aceea, cu talpă groasă de 3 cm și tocuri foarte înalte. Ajunse cu bine și relativ uscată în limuzină. Jerry, cu părul șiroind de ploaie și tricoul de pe el numai bun de stors, se așeză lângă ea.

— *You should dry yourself, you can catch a cold*, îi spuse.

— *No, it's OK.*

— Rupere de nori, comentă șoferul.

Chiar așa, ce i-o fi venit să plece pe vremea asta?

Totul a început la Londra. Mai avea două spectacole cu „Lucia di Lammermoor" la Covent Garden și se pregătea de o vacanță fără griji, când s-a pomenit cu un telefon de la impresarul ei din Milano, cu o propunere mai mult decât bizară. Un bogătaș român, i-a spus un nume de care nu auzise în viața ei, dorea ca ea să cânte la aniversarea lui de 50 de ani, într-un hotel de lux undeva spre munte. La auzul acestei propuneri impertinente, îi sărise țandăra.

— *Per dio, ma tu sei un idiota, un mascalzone, un Arrogh'e merda, figlio di putana, testa di cazzo, vaffanculo, pezzo di merda, porca Madonna, porca miseria!*

Îi făcuse impresarului ceea ce ea numea „o mică scenă". Cum de i-a trecut prin cap așa ceva? Să cânte ea la un neica nimeni, un oarecare îmbogățit? Ce era ea, diseuză? Cu răbdare, milanezul îi mai explică o dată că era vorba de un potentat, un multimilionar, un așa-numit *barone locale.*

— *Barone di merda! Tu sei un idiota*! țipase Stella.

— *Si, carissima.*

Impresarul, fără a părea impresionat de invective, o ascultase liniștit, apoi îi spusese suma. Cifra o lăsase fără glas câteva secunde. Nu, nu chiar cât lua Pavarotti pentru un concert pe stadion, dar de vreo trei ori mai mult decât iau cei mai mari cântăreți pentru un spectacol la Scala sau la Metropolitan. Totuși, să renunțe la bunătate de vacanță?

— Cere-i să dubleze suma! îi poruncise impresarului.

Și a mers! Foarte ciudat. Foarte, foarte ciudat. Era intrigată. Nu-i venea să creadă că există cineva care dă

atâția bani pentru o cântăreață de operă. Nu în vremurile astea de criză și nu în România. Ce se ascundea aici? Păstrase invitația, scrisă pe hârtie cu antet, un castel în vârf de munte… Ce idee! „Bla, bla, bla bla… ne veți face o mare onoare, bla, bla,… vocea și măiestria dumneavoastră… Vă așteptăm, împreună cu acompaniatoarea dumneavoastră, în ziua de… Vă pun la dispoziție o limuzină pentru transportul de la București la hotelul Dava…”

Ce nume de hotel!…

Discutase și cu Peter, soțul ei, într-unul dintre rarele momente când acesta era acasă. Fiul cel mai mic al unui aristocrat de viță veche, Peter, cu slabe șanse de a face carieră politică (de politică se ocupa fratele lui mai mare, Robert, care moștenise titlul, conacul strămoșesc și locul din Camera Lorzilor), își descoperise talentul de fotograf. Relațiile de familie îl ajutaseră, desigur, așa că se lansase ca fotograf de personalități, solicitat de reviste prestigioase. Nu o dată fotografiase membri ai familiei regale, șefi de stat, miliardari, dar prefera să imortalizeze scriitori, actori, cântăreți. Numele lui devenise cunoscut și după un timp intrase, cu succes, în industria editorială, dar aparatul de fotografiat rămăsese prietenul lui de nădejde. O cunoscuse pe Stella la Covent Garden, după un spectacol cu „Flautul fermecat”. Fotografia ei, în rochia *bleumarine* înstelată cu mii de paiete a Reginei Nopții, apăru pe coperta revistei Life. Iar ceea ce începuse ca un mic flirt devenise o căsătorie foarte plăcută pentru amândoi, care dura deja de peste cincisprezece ani. Se vedeau rar – ea era mereu în turnee, el alerga cu aparatul de fotografiat din Japonia în Argentina și apoi pe Kilimanjaro – dar se simțeau minunat împreună. Când apucau să se vadă. Acum Peter abia venise din Noua Zeelandă și se pregătea să plece în China.

— *Ask GS, he must know all about this man*, sugerase el.

— *Excellent idea,* răspunse ea. GS, adică George, pe numele lui întreg George Șerban, era un prieten din București, pe care Peter îl simpatiza și cu care avea și unele relații de afaceri reciproc avantajoase. Stella îl căută, dar George era deja în vacanță, pe o mică insulă din sudul Corsicii, un bolovan aruncat în Mediterana.

Semnalul de mobil era slab, reușise să înțeleagă doar că e acolo și nu în București. La naiba!

Până la urmă fusese nevoită să accepte. Impresarul insistase, normal, el lua 20 la sută din câștig.

✶ ✶ ✶

Era înalt, gras şi chel, alergarea îl făcea să gâfâie, norii negri de praf îl împiedicau să vadă bine ce se întâmplă în jurul lui. Oricum, pe el îl interesa un singur lucru. Fugea, fugea ca disperatul, urmărind un impermeabil bej care alerga în faţa lui, era singurul punct de reper, încerca să se apropie, dar impermeabilul păstra aceeaşi distanţă, părea să aibă o bună condiţie fizică. La intrarea în clădire îl pierdu din vedere, apoi îl zări intrând în casa scărilor şi porni în urmărire. Scoase pistolul şi începu să urce în goană. Simţi clădirea zguduindu-se, dar nu dădu importanţă, urca, gâfâind, abia mai rezista, îl zări, era doar la câţiva paşi în faţa lui, ridică pistolul şi trase, exact în secunda când se stinse lumina. Voi să mai urce câteva trepte, să vadă dacă a reuşit, dacă şi-a îndeplinit misiunea, i se păru chiar că-l vede pe omul în impermeabil căzut pe scări, dar o mare de oameni năvăli în jos în aceeaşi clipă. Îşi pierdu echilibrul şi căzu pe scări, oamenii nici nu-l observau, treceau peste el ca peste încă o treaptă, apoi ceva îl izbi în cap şi asta a fost ultimul lucru de care şi-ar fi amintit dacă ar fi rămas în viaţă.

✶ ✶ ✶

Mi-era lene să mă scol, să mă duc la baie, să mă îmbrac, apoi să cobor la micul dejun şi să aud întrebarea de fiecare dimineaţă a Joannei: „Ochiuri sau omletă?”, apoi să ies din casă, zornăind cheile, să mă urc în maşină şi să mă duc până la gară, să iau trenul spre Manhattan, să ajung la 9 fix în biroul de la etajul 83, să muncesc până la prânz, să cobor în pauza de masă la micul restaurant italian unde obişnuiesc să iau un sandviş cu pastramă şi o bere, să urc din nou în biroul meu, apoi, spre seară, întoarcerea, gara, maşina, să ajung acasă pe la şapte…

Era o dimineaţă frumoasă şi senină, vara se prelungea spre o toamnă caldă în această zi de

septembrie. Mi-era lene. M-am sculat, totuşi, am făcut un duş, m-am bărbierit şi, mirosind a after shave, am coborât la micul dejun. Joanna m-a întâmpinat cu aceeaşi întrebare: „Ochiuri sau omletă?", pe care mi-o punea zilnic de aproape cinci ani. O uram. Întrebarea, desigur. Pentru Joanna nu mai aveam de mult sentimente atât de intense. Mi-era indiferentă, ca o mobilă, cu părul ei blond, drept, cu vocea ei uşor nazală, cu viaţa ei împărţită între cumpărături la centrul comercial aflat la o milă depărtare de casă şi sala de fitness, aflată cam la aceeaşi distanţă, dar în direcţia opusă. Mai era şi televizorul, la ore fixe trebuia să fie acasă, pentru un film sau un serial. Şi câinele, terrierul Bob, pe care, tot la ore fixe, îl scotea la plimbare. Încercasem s-o conving să-şi mai lărgească sfera preocupărilor, să se implice în vreo activitate de binefacere, sau să-şi deschidă o firmă pe Internet, dar degeaba; cumpărasem un calculator, însă ea nu învăţase nici măcar să trimită un e-mail. Nu mă deranja prea mult indolenţa ei, la începutul relaţiei noastre Joanna mă ajutase foarte mult şi încă îi mai eram recunoscător. Tocmai de aceea amânam de luni de zile să iau o hotărâre. Nu puteam să plec pur şi simplu, trebuia să vorbesc cu ea, să-i spun… ce să-i spun?… Da, de pildă, să-i spun de legătura mea cu Cindy, să stabilim condiţiile divorţului… Era atât de placidă, de mulţumită în micul ei univers, încât mi-era greu să-mi imaginez cum va reacţiona. Aveam un contract prenupţial, la vremea respectivă găsisem amândoi că e cel mai corect, ea avea ceva bani, eu mai nimic, acum era invers şi presupun că Joanna ar fi preferat să rămână văduvă decât să divorţeze, pentru că asigurarea mea de viaţă era în favoarea ei. Uneori mi se părea că se uită straniu la mine, alteori cafeaua avea un gust ciudat… Mi se părea. Astea erau clişee, chestii clasice de roman poliţist. E drept că atunci când era să rămân încuiat în camera frigorifică de la subsol am avut o mică bănuială… Dar şi ăsta era un clişeu de roman poliţist. Joanna să încerce să mă ucidă? No way. *Era prea leneşă, prea lipsită de iniţiativă.*

În seara precedentă era cât pe-aci să-i spun. Începusem, clasic: „Avem ceva de discutat", eram emoţionat, mi se uscase gura şi gulerul cămăşii mă strângea. Nu este uşor să renunţi la un mod de viaţă. „Nu acum, că începe serialul. N-ai vrea să plimbi tu câinele în

seara asta?”. L-am luat pe Bob, mi-a lins mâna ca de obicei în timp ce-i puneam lesa și am pornit la plimbare. Dacă tot ieșisem din casă, măcar să mă aleg și eu cu ceva, așa că ne-am plimbat în direcția localului „Luna albastră”. Am băut câteva pahare, am pus țara la cale cu cine se întâmpla să fie pe-acolo și când am ajuns acasă Joanna se culcase, iar mie îmi trecuse cheful de discutat despre divorț.

La micul dejun, între omletă și a doua cană cu cafea, și-a adus aminte. „Voiai să discutăm ceva”. Nu era momentul, mă sculasem târziu, trebuia să ajung la birou. Oricum, dimineața divorțul mi se părea o idee mai puțin atrăgătoare. La urma urmei, cu ce mă deranja Joanna? Puteam să-mi văd de viața mea și cu ea și fără ea… Ba chiar ar fi fost mai cuminte să nu trec printr-un divorț… Încă somnoros, am ieșit din casă, am auzit vocea Joannei strigându-mi că seara are fitness, nu mă așteaptă cu masa. Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus.

Am condus ca un automat până la gară, am parcat mașina la locul obișnuit, m-am salutat cu băiatul de la parcare și cu șefid gării, habar n-aveam cum îi chema, nici ei nu-mi știau numele, dar ne vedeam în fiecare zi, așa că ne spuneam frumos bună ziua. Cu servieta în care țineam laptopul în mână, am intrat în gară, după ce m-am întors să controlez dacă pusesem alarma la mașină. O pusesem, dar o verificare nu strică niciodată. Pe peron nu era prea multă lume, pierdusem trenul pe care-l luam de obicei, cel mai frecventat de locuitorii din oraș care făceau naveta la Nerv York, pentru că ajungea în partea de sud a Manhattanului pe la 9 fără un sfert, îmi fugise chiar de sub nas, nu-i nimic, ajungeam și cu următorul. Nu era nimeni cunoscut printre cei care așteptau trenul, ba da, uite, un grăsan cu chelie, parcă-l mai zărisem, da, la cârciumă cu o seară înainte, o fi nou în zonă.

Am urcat în tren, nu era aglomerat, am găsit un loc lângă fereastră, în jurul meu nu vedeam pe nimeni cunoscut, nu riscam să mă atragă cineva într-o conversație plicticoasă, mai ales că aveam la ce să meditez. Doar că ziua era atât de frumoasă că nici să meditez nu-mi venea, ci să mă las în voia ei, a zilei, să facă ea ce-o vrea cu mine. La un moment dat trenul s-a aglomerat, lumea trecea dintr-un vagon în altul, parcă l-am zărit și pe tipul de la cârciumă sau poate era altul, tot așa de gras și de chel. Pe la 9 fără un sfert am sunat la

birou, mi-a răspuns Cindy, am anunţat-o că vin mai târziu, să reprogrameze întâlnirea de la ora 9. Am coborât din tren cu o staţie înainte de World Trade Center. Voiam să hoinăresc puţin pe străzi, să văd New York-ul şi altfel decât în pauza de masă. Îmi plăcea uneori să-mi imaginez că sunt turist, că nu am nici o treabă, nici o responsabilitate…

Şi atunci a început groaza. N-am văzut avioanele, am auzit doar sirenele pompierilor. Pe măsură ce mă apropiam, simţeam din ce în ce mai tare miros de fum, lumea ţipa, maşinile pompierilor goneau, mă întrebam ce s-o fi întâmplat. Eram destul de aproape, am alergat spre norul de fum, un pompier încerca să mă oprească, eu ţipam ceva, despre firma mea, despre oamenii de la etajul 83… Lifturile nu mergeau, am intrat în casa scărilor, un maţ de ciment, sordid în comparaţie cu luxul clădirii, dar ce mai conta, oricum nu vedeam nimic, era beznă. Am început să urc cât puteam de repede. Nu eram singur, în spatele meu gâfâia cineva, nu m-am întors, de ce să mă întorc, era prea întuneric să văd sau să fiu văzut, urcam, urcam cu înverşunare. Puneam mecanic piciorul pe treapta următoare, încă una, încă… Un val de oameni se rostogolea în jos, nu înţelegeam de ce. Voiam să urc, dar mă împiedicam de oamenii care coborau terorizaţi pe scara întunecoasă. Brusc am simţit o nevoie îngrozitoare să urinez, urcam, treaptă cu treaptă, pe un palier am vrut să caut o toaletă, pe la etajul 8 sau poate 28, habar nu am, era numai moloz, m-am întors cu spatele la cei care coborau, nu mai puteam să mă reţin, m-am uşurat, apoi am vrut să urc din nou. M-am împiedicat, am căzut şi oamenii treceau peste mine, cineva s-a oprit, o femeie, mi-a strigat „Hei, trezeşte-te, coboară", m-am ridicat şi am coborât odată cu ea, am ieşit din turn cu o clipă înainte de implozie.

Mergeam pe stradă, prin norul greu de praf şi cenuşă, mirosea a fum şi a carne arsă, am constatat că în învălmăşeală îmi dispăruse impermeabilul şi odată cu el telefonul mobil şi un portvizit în care aveam cărţile de credit, noroc că îmi rămăsese portofelul. Şi laptopul, pe care-l purtam prins cu o cătuşă de încheietura mâinii stângi, ca să nu mi se fure.

Au vrut să mă suie într-o ambulanţă, m-am împotrivit, n-aveam nimic, să se ocupe de cei răniţi, eu puteam să mă descurc singur. Primul lucru de care

aveam nevoie era o tărie. Am intrat într-un bar, era plin de lume, oameni ca mine, mânjiți de funingine, unii povesteau febril cum scăpaseră, alții voiau să știe ce s-a întâmplat, un bărbat de vreo 45 de ani râdea isteric, un altul plângea, două tinere stăteau la bar și priveau în gol, o femeie cu părul cărunt și o fustă mini nepotrivită cu vârsta ei ședea singură la o masă, cu capul prăbușit în palme. Am comandat un Haig dublu, i-am cerut doamnei în vârstă permisiunea să mă așez, mi-a zis „Ce mai contează?" și atunci am observat că era de fapt tânără și roșcată, dar părul îi era îmbâcsit de cenușă. Am dat peste cap băutura, am mai cerut una și, ceva mai liniștit, am început să mă gândesc la ale mele. „La ce etaj?", mă întrerupse din meditație vocea roșcatei. „Ce?", am mormăit. „La ce etaj aveați biroul?" „83", am răspuns. „A, și de ăsta s-a ales scrumul. Eu lucram la 97, noroc că ieșisem la o țigară… Toți ceilalți au rămas acolo…". „Iată un motiv să nu vă lăsați de fumat", am încercat eu să glumesc. În clipa următoare am înțepenit. Toți colegii mei, prietenii mei, Cindy… Poate totuși, printr-un miracol…

Brusc, simțeam nevoia de aer. M-am ridicat, i-am urat noroc roșcatei care-și aprinsese o nouă țigară și am ieșit din bar. Întorcând spatele ororii din care scăpasem, am luat-o spre Central Park. Servieta îmi rupea mâna, dar nu puteam s-o las, unde s-o las, trebuia s-o car după mine, era tot ce-mi mai rămăsese.

Am luat-o pe o alee umbroasă, nu voiam să mai văd oameni, nu mai voiam conversație. M-am așezat pe o bancă, era liniște, o liniște ciudată, de necrezut după ce se întâmplase la câteva mile depărtare. Dar liniștea nu mă ajuta, nu puteam să gândesc, aveam câlți în cap, sau vată de zahăr, ceva alb și pufos, parcă aș fi trecut printr-o procedură de spălare a creierului. Încet, încet, mi-am revenit din șoc, nu complet, dar suficient ca să-mi dau seama că nu pot rămâne toată ziua în parc. Mă simțeam soios, murdar cum nu mai fusesem în viața mea, aveam hainele mototolite și zdrențuite, mă dureau toate oasele, dar mai ales glezna dreaptă, cred că făcusem o entorsă… În primul rând trebuia să fac un duș, ca să scap de funingine și praf eventual să mănânc ceva, pentru că era deja ora prânzului și simțeam un gol în stomac, deși nu eram sigur că de foame.

Am intrat într-un hotel, primul pe care l-am văzut în cale. Era unul dintr-o serie, dintr-o binecunoscută rețea trei stele, o clădire imensă, cu sute de camere, un hotel la care m-aș fi dus în condiții normale, un hotel potrivit cu statutul meu de om de afaceri de nu prea mare anvergură. Holul era plin de lume, toți comentau același lucru, fără doar și poate, orice alt subiect devenise imposibil. Recepționera s-a uitat lung la mine, avea și de ce, arătam mai degrabă a vagabond fără căpătâi decât a om de afaceri. Și-a dat seama repede: „Ah! Veniți de acolo?”. Am dat din cap, obosit, mi-a cerut o carte de credit, i-am plătit cu bani peșin, noroc că scosesem bani din automat în timp ce mă plimbam spre World Trade Center, cu vreun milion de ani în urmă, mi-a întins o cheie; în timp ce șontâcăiam spre lift îi simțeam încă privirea.

După duș, m-am uitat în oglindă, aveam o zgârietură pe frunte și o vânătaie pe bărbie, glezna mă durea, dar încă nu se umflase, mi-am scuturat hainele cât am putut mai bine, cămașa ar fi trebuit spălată, dar n-aveam alta. Mă rog, asta nu conta prea mult. Șezând pe marginea patului, mi-am stabilit prioritățile: băutură, țigară, femeie. În această ordine. Am găsit o sticluță de whisky în minibar, am golit-o dintr-o înghițitură, apoi am ieșit să mă ocup de celelalte. În barul hotelului, toată lumea se uita la televizor, mi-era greață de imaginile acelea și aveam încă în nări mirosul; am cumpărat un pachet de țigări, am comandat un Haig dublu și am agățat o tipă. După trei sau patru pahare, a urcat cu mine în cameră, am trântit-o pe pat, după ce am terminat i-am zis să plece, s-a uitat cu milă la mine, îi povestisem cum am scăpat din iad, a plecat. Era ora trei după-amiaza, la televizor, pe toate posturile, vedeai doar mormanul uriaș de moloz incandescent care era cât pe ce să-mi devină mormânt. Am mușcat de două ori dintr-un sandviș, nu puteam să înghit, mi-era greață, m-am dus la baie și mi-am vărsat mațele. Am luat din baie un prosop, l-am înmuiat în apă rece și mi-am învelit glezna, se umflase între timp și mă durea, nu foarte rău sau poate atâta whisky mă anesteziase.

Când m-am trezit, era 6 dimineața. Aveam gura năclăită și mă durea capul. Ce-oi fi băut aseară ca să-mi dea o asemenea mahmureală? Mi-era lene să mă scol, să mă duc la baie, să mă îmbrac, apoi să cobor la micul dejun și să aud întrebarea de fiecare dimineață a

Joannei: „Ochiuri sau omletă?”, apoi să ies din casă, zornăind cheile, să mă urc în maşină şi să mă duc până la gară, să iau trenul spre Manhattan, să ajung la 9 fix în biroul de la etajul 83… Am deschis ochii, eram într-o cameră de hotel, cum ajunsesem acolo? Am sărit din pat. Îmi aminteam. Şi, pentru prima dată de la eveniment, m-am gândit la Joanna. Trebuia s-o sun, s-o liniştesc. Ba nu, am tot timpul… întâi să-mi treacă durerea asta de cap… M-am culcat la loc. Dormisem cincisprezece ore şi încă mai simţeam nevoia să zac în pat.

Abia pe la ora 8 am sunat la room-service. Mi-era o foame de lup, nu mâncasem mai nimic de peste 24 de ore. Durerea de cap dispăruse, dar încă mai simţeam gust de cocleală în gură. M-am dus în baie să mă spăl pe dinţi, am constatat că nu am periuţă, am găsit în mini-bar un chewing-gum cu mentă, deocamdată mergea şi aşa. La televizor erau aceleaşi imagini, mi se făcea rău văzându-le, am butonat, dar pe toate posturile era la fel. Un băiat mi-a adus micul dejun, i-am cerut o periuţă de dinţi şi un aparat de ras de unică folosinţă, a venit cu o trusă completă de voiaj, deja mă simţeam altfel. Piciorul mi se dezumflase aproape complet, încă mai şchiopătam puţin, dar nu era nimic grav. Am mâncat mult, cu lăcomie, mi-era foame, dar, curios, nu simţeam gustul mâncării. Dacă o fi avut vreun gust. Mi-am aprins o ţigară şi am tras către mine telefonul. Am ridicat receptorul, am format numărul de acasă, dar m-am oprit înainte de ultima cifră. Stop! Trebuia să mă mai gândesc. Mi-am mai turnat o cană de cafea. Lucrurile nu erau atât de simple. Ce să-i spun? „Salut, iubito, sunt teafăr”? Nu mai departe de alaltăieri seara voiam să-i vorbesc despre divorţ… Numai că de atunci firma mea, cu angajaţi cu tot, 28 fără mine, dispăruse sub un maldăr de moloz sau se transformase în fum, în funinginea aceea grea care înnegrea tot Manhattanul. Una sau alta. De scăpat, nu scăpase nimeni. În afară de mine. Ce se întâmpla dacă nu întârziam, dacă nu aveam cheful acela de hoinăreală care m-a făcut să cobor mai devreme din tren? Eram acum şi eu printre miile de victime… Premoniţie? Al şaselea simţ? Dumnezeu ştie. Mi se mai întâmplase să am chef de hoinăreală, mai coborâsem din tren şi alte dăţi…

Aveam de ales şi trebuia să aleg repede. Aproape cinci ani fusesem un soţ atent şi devotat, chiar dacă nu din cale-afară de fidel. Sigur că Joanna habar n-avea de

aventurile mele, totdeauna am fost un tip discret. Şi oricum nu cred că o interesa subiectul. Eram soţul ei, asta conta. Aduceam bani în casă, îi asiguram o viaţă confortabilă, mă purtam frumos cu ea, nu beam excesiv, nu fumam, o invitam când şi când la restaurant, o duceam în vacanţă la Aspen sau în Bahamas. Joanna a fost întotdeauna o fiinţă practică.

Ce înseamnă şocul! Nu mai fumasem de zece ani… poate chiar mai mult… cincisprezece? Nu, nu chiar… da, au trecut vreo doisprezece ani de când hotărâsem să mă las, mă lăsasem de pe-o zi pe alta, nu simţisem nici o clipă nevoia de a fuma, iar acum, brusc, ţigara devenise din nou o parte din viaţa mea, ciudat, dar nu era singura ciudăţenie.

Da, trebuia să aleg. Viaţa sau moartea… adică o viaţă nouă. Să fiu unul dintre cei salvaţi miraculos sau s-o las pe Joanna văduvă, cu asigurarea mea de viaţă ar duce-o destul de bine, oricum voiam să mă despart de ea, soarta rezolvă uneori lucrurile în locul nostru, ar fi fost dificil să-i explic că n-am nimic să-i reproşez, dar trebuie să-mi văd de drumul meu, să-i spun că viitorul meu, care-o fi el, nu o include şi pe ea. Cu o zi în urmă i-aş fi spus că viitorul meu este cu Cindy şi n-aş fi minţit prea mult, dar între timp Cindy a dispărut într-un nor de fum, iar viitorul meu va fi, cert, fără ea. Dacă aş fi fost îndrăgostit de Cindy, gândul acesta mi-ar fi rupt inima, dar nu era cazul. Nu mă mai îndrăgostisem de la 19 ani şi atunci fusese un accident.

✶✶✶

Ploaia devenise torenţială, ştergătoarele de parbriz se agitau de parcă înnebuniseră, dar şoferul abia reuşea să vadă drumul. Deşi era aproape ora prânzului, se întunecase, nori vineţi acopereau cerul, iar în faţă se lăsase, ca o cortină alb-cenuşie, o ceaţă deasă. Peisajul era ireal, parcă dintr-un film.

✶✶✶

„Numai de petrecerea asta nu-mi ardea! Şi câtă treabă aveam în Bucureşti… Dar poţi să-i spui nu lui Laurenţiu? Oare cum reuşesc unii să se facă ascultaţi,

orice tâmpenie ar spune? Calități de lider? Mda, unii le au, alții… Colac peste pupăză, mai vine și cântăreața aia! De operă! La ce i-o fi trebuind lui o cântăreață de operă nu pot să pricep. Nu-l știam meloman… Mă rog, treaba lui, dar de ce să ne chinuie pe noi?… Dar în ce hal poate să plouă, potop, nu alta!…”

✶✶✶

„Sper să vină aia… Laurențiu știe să fie convingător… Ticălosul! Numai de s-ar opri ploaia…”

✶✶✶

„Laurențiu e un bou! Un bou megaloman. Nu putea și el să se sărbătorească în București, ca omul, la Inter sau la Marriott, nu, el trebuia neapărat să ne târască după el pe coclauri… Îi place la nebunie să vadă că toți dau fuga la primul semn, pe orice vreme, oriunde… Individul e sadic! Dar poate că-și găsește și el nașul!”

✶✶✶

„Uite cum îmi pierd eu vremea pe drum! Trebuia să stau în București, pe fază, în caz de ceva, n-aș vrea să-mi risc cariera pentru semicentenarul unui baron local… Sper să nu afle presa înainte de vreme… să înceapă să investigheze… mapa profesională, ce tâmpenie, parcă asta ar conta… relațiile sunt totul… Poate e mai bine să mă țin departe de ziariști, să nu scap vreo vorbă…”

✶✶✶

„Țumpi e cam agitat. Nu știu ce-o fi cu el, nu pare în apele lui. Așa o fi când împlinești 50 de ani… Da’ nu arată! îi spuneam chiar alaltăieri lui Nuți: Fată, ăsta e bărbat de bărbat! Și se poartă frumos cu mine… când vrea. Că uneori nu-i arde de politețuri. Da’ eu îl înțeleg…”

✶✶✶

„Toate pe capul meu, ca de obicei. Șefu' cu fufa, io cu munca… Ehei, când mă gândesc că se putea invers… Da' n-am știut io să mă orientez la vreme… Acu'i târziu, toți și-au făcut suma…"

✶ ✶ ✶

„Nu se făcea să refuz. Mă simt cam caraghios să merg la petrecerea lui Sângeorzanu, vor fi desigur toate televiziunile și pe urmă luni de zile va trebui să-i explic fiecărui amic din lumea literară de ce am fost nevoit să accept invitația. Desigur, ploaia asta ar putea justifica absența mea… Dar nu e frumos. Omul m-a ajutat la nevoie… Și, la urma urmei, sunt și curios să văd cum se distrează *les nouveaux riches…* Am auzit că vine și o cântăreață de operă, o celebritate… Ar putea fi chiar interesant…"

✶ ✶ ✶

„Stella Marian-Harrington! Nu pot să cred că vine… Cum de-o fi invitat-o Laurențiu? De când îl cunosc, de aproape 20 de ani, nu l-am văzut niciodată la Ateneu sau la sala Radio, nici la Operă… Și, brusc, o aduce pe Stella Marian-Harrington! Dar cum de-o fi acceptat ea, care de obicei refuză să cânte în România?"

Capitolul *2*

Holul hotelului era plin de lume, unii abia sosiți, cu mici valize sau sacoșe de voiaj, stăteau în fața recepției, așteptând să li se dea cheile. Alții, ajunși acolo mai devreme, erau relaxați, se plimbau sau ședeau tolăniți pe canapele sau în fotolii, cu pahare de băutură în mâini. Cei care nu mai fuseseră la hotelul Dava admirau holul grandios, cu un șemineu imens într-un capăt și priveliștea care se vedea prin ferestrele înalte. Dacă despre priveliște putea fi vorba. Ploaia bătea cu putere în geamuri și nu dădea semne că ar vrea să se potolească.

Chiar în apropierea șemineului ședeau un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu un pic de burtă, un început de chelie și o figură de *bonvivant,* împreună cu o doamnă ceva mai tânără, foarte frumoasă, care părea stingheră în locul acela. Un lungan în blugi și o jachetă de tweed se apropie de ei:

— *Mister Carneau?*

— *Oui, c'est moi,* zise bărbatul cu chelie.

— *My nnme is Lawrence Budd.*

— *Ah, oui, monsieur Budd!*

— *Just call me Larry.*

Discutară puțin în franceză și engleză, până se lămuriră că amândoi știau destul de bine românește, deci continuată în această limbă, în fața unor pahare cu *mojito.*

Cu o ceașcă de cafea în mână, aproape de recepție, stătea într-un fotoliu o femeie de vreo 45 de ani, cu părul blond-cenușiu tuns la un coafor de cartier și o figură destul de ștearsă, căreia rujul violaceu de pe buzele subțiri îi dădea o expresie de ființă de pe altă lume. Ar fi trecut neobservată dacă n-ar fi purtat, la un taior cam lălâu de o culoare nedefinită, ceva între gri și alb-murdar, o bluză de mătase naturală de un turcoaz țipător. Sorbea din cafea cu un aer preocupat și, din când în când, schimba câteva cuvinte cu recepționerul, care i se adresa cu „doamna Vali". E drept că prea mult timp de vorbă nu avea Emilian, așa se numea recepționerul, pentru că trebuia să dea nou-veniților cheile, să care bagaje, să răspundă la telefon, să servească la bar și să fie atent la

tot ce mișcă. De câte ori observa o cât de mică dezordine sau asimetrie, remedia imediat. Era un tip înalt, slăbănog, tuns foarte scurt, cu o ținută militărească, te așteptai în orice moment să ia poziție de drepți. Ochii mici, negri, nu stăteau o clipă locului, dădea impresia că privește simultan în toate părțile.

Aproape de una dintre ferestrele uriașe, doi bărbați pe la 50 de ani, unul mic și rotund, celălalt de statură mijlocie, cu păr grizonant și barbă la fel, beau whisky și fumau, discutând fără patimă, doar așa, ca să treacă vremea.

— Nu mai încetează ploaia… zise, pentru a treia oară, rotofeiul.

— De două zile plouă întruna, răspunse, tot pentru a treia oară, bărbosul.

— Iar o să avem inundații… Dacă o ține tot așa, până mâine nici drumuri n-or să mai fie.

— Mai bine nu veneam. Aș pleca de acum, să fiu sigur că ajung, schimbă celălalt cursul conversației.

— Și concertul?

— Cui îi mai arde de muzică? Țara e sub ape și aleșii ei ascultă arii din opere? Parcă și văd un titlu ca ăsta în ziar… Numai asta mi-ar lipsi! Oricum, toată lumea e pornită împotriva clasei politice, a Parlamentului… Unde mai pui că diva încă nu a venit… Și cu ploaia asta mă tem că nici nu vine… Știi cum sunt cântărețele, le e teamă să nu răgușească, fac fițe…

— Drept să-ți spun, Mihai, chiar m-a surprins chestia asta… Nu-l știam pe amicul nostru amator de operă…

O spuse cu aroganța – dar și uimirea – celui care merge la operă de trei generații. Celălalt nu observă tonul de superioritate:

— Nici eu… Nu prea i se potrivește… El e, de când îl știu, și-l știu de mulți ani, din studenție, cu dansatoare, cu balerine… Picioare lungi, minte scurtă…

Ușa se deschise din nou, lăsând să intre stropi de ploaie, o pală de vânt și un om zgribulit. Un bărbat de patruzeci-patruzeci și cinci de ani, cu o valijoară, un laptop și un aparat de fotografiat. Tresări bucuros când îl văzu pe Mihai. Se apropie de cei doi:

— Ce vreme îngrozitoare! A, vă salut, domnu' ministru, am onoarea!

— Sst, speram să nu se afle încă, răspunse Mihai cu falsă modestie. Ce ți-e și cu ziariștii ăștia!

— Totul se află. Pe surse, zise calm noul venit. Era Andrei Manu, editorialist la „Gazeta națională”.

— Luminați-mă și pe mine. Sau e secret? îi întrebă Ovidiu. Așa-l chema pe bărbatul grăsuț, mereu vesel, mereu gata să spună un banc. Avea o rezervă inepuizabilă. Era medic ginecolog.

Andrei se așeză lângă ei și făcu un semn recepționerului. Acesta, interpretând corect semnul, veni într-o clipă cu un pahar cu whisky. După ce trase o sorbitură, Andrei zise, pe un ton confidențial:

— Amicul nostru aici de față va fi numit la…

— Sst! făcu Mihai.

Medicul râse.

— Ești superstițios…

— Nu, vezi-ți de treabă… Dar… până la numirea oficială… Mai bine discutăm despre altceva.

— O.K. Ce ziceți de guvern? Mai ține? întrebă Ovidiu cu acea curiozitate specifică oamenilor obișnuiți când se află în prezența ziariștilor. Îi răspunse deputatul, cu o oarecare precipitare:

— Ține, cum să nu țină.

Ziaristul râse subțire:

— Știam că asta ai să spui. Doar e interesul tău, să ajungi ministru. Cum să ajungi ministru dacă guvernul nu ține? De fapt, nu văd de ce n-ar ține. Doar se remaniază un pic, cât să-i facă loc amicului nostru.

— Păi se ceartă ăștia tot timpul, arătă Ovidiu că e la curent.

— Ei se ceartă, ei se împacă, spuse cu un aer atotștiutor ziaristul. Să vă dau o știre. Ultimul sondaj arată că…

— Mai crede cineva în sondaje?

✶✶✶

Ploaia continua să bată cu putere, norii erau din ce în ce mai jos, ceața nu dădea semne că ar vrea să se destrame prea curând. Mașina înainta lin pe șoseaua udă, foarte încet, șoferul era prudent, nu putea ști ce nebuni vin din direcție opusă. De o parte și de alta numai apă, câmpuri, văi întregi inundate, case din care nu se mai

vedea decât acoperișul. Stella, ușor neliniștită, îl întrebă pe șofer:

— Sper că nu e inundat și la… Cum se numește hotelul? Acolo unde mergem.

— Nu, doamnă, fiți pe pace, hotelul Dava e în vârf de deal, ajungem într-o jumătate de oră.

— Dava!

Ce nume! De ce-o fi cedat, de ce-o fi acceptat această invitație bizară? Încercă să fie obiectivă. Pentru bani? Nu, deși nu-i stricau deloc. Va putea să-și cumpere o casă de vacanță… Dar merită? La câtă vacanță are ea, e mai simplu să stea la hotel. Poate mai încolo, când s-o retrage din activitate… Mai încolo, mult mai încolo… Atunci, dacă nu pentru bani, de ce? Din curiozitate? Răspuns corect. Voia să vadă, să înțeleagă cine și de ce dă atâția bani pentru o cântăreață de operă, fie ea și cea mai bună. Mă rog, una dintre cele mai bune, recunoscu ea în gând. N-ar fi spus-o niciodată cu voce tare.

Deschise *Sleeping murder*[1] de Agatha Christie și începu să citească. Nu călătorea niciodată fără un roman polițist în poșeta ei largă și încăpătoare. Fiecare își descarcă stresul cum poate. Un dirijor cu care lucrase mergea după spectacol la jocuri mecanice. Alții își dizolvau emoțiile în alcool sau le eliberau prin sex. Ea citea romane polițiste.

✶✶✶

Pe la ora prânzului, holul hotelului era animat, se adunaseră vreo cincisprezece persoane, în majoritate bărbați. Soțiile sau, după caz, amantele preferaseră să urce în camere, să se odihnească sau să-și refacă machiajul după drum.

Lângă fereastră, deputatul, medicul și ziaristul continuau discuția. Erau deja la al treilea pahar de whisky.

— Dar unde-o fi prietenul nostru semicentenar? Nici pe iubițica lui n-o văd, zise medicul. Ziaristul râse:

— Frumos începe! Nici amfitrionul, nici starleta, nici invitata de onoare.

— În schimb uite-o pe doamna Vali, adăugă medicul.

— Asta-i abonată, vine în fiecare weekend, spuse Mihai, deputatul.

— Ei, i-o fi plăcând în mijlocul naturii. Ce, ție nu? zise Ovidiu în zeflemea.

Ziaristul replică, pe un ton de amuzament, dar și cu o undă de uimire:

— Îi place oriunde e un eveniment monden. O văd toată ziua, la conferințe de presă, simpozioane economice, sesiuni științifice, evenimente politice, lansări de carte, vernisaje, premiere, târguri de carte, dar mai ales la cocteiluri și recepții. E nelipsită și nu prea înțeleg… Vreți o bârfă mică?

— Vrem, nu vrem, tu tot ne-o spui, oftă Mihai.

— Cred că și-o trage cu…

— Cu Laurențiu? Poveste veche… fumată…

— Nu, cu Emilian.

— Cu recepționerul? deveni interesat Ovidiu.

— Recepționer, director de hotel, bucătar-șef, barman, șef de sală, om la toate, secretar al lui Laurențiu, el învârte totul pe-aici. Fost ofițer, ca și Laurențiu.

— Și tipicar, mai ceva ca Laurențiu, observă Ovidiu.

— Și ce dacă? aruncă plictisit Mihai.

— Și crezi că el cu madam Vali…

— Nu prea se potrivesc, recunosc, dar când e vorba de o dragoste sinceră și curată…

— Totuși…

— Altfel, nu văd. Prea au multe de discutat en *tête à tête*. Ce subiecte comune pot avea un recepționer și o oengistă? Aaa, uite, în sfârșit, sosește și amfitrionul nostru!

Însoțiți de o rafală de ploaie, în hol intraseră un bărbat înalt, atletic, cu părul castaniu ușor încărunțit, cu o servietă în mâna stângă și o tânără care avea cam jumătate din vârsta lui, îmbrăcată după ultimele fițe. Bărbatul se scutură de picăturile de ploaie din păr și, fără să lase servieta, făcu turul holului, dând mâna cu fiecare invitat, sărutând galant mâna fiecărei doamne. Între timp, tânăra lui parteneră îl observă pe Andrei și-i zâmbi larg. Pentru oricine ar fi urmărit scena era evident că se cunoșteau. Dar toți erau atenți la Laurențiu, marele magnat, gazda lor.

— Ce ploaie, domnule, n-am mai pomenit așa ceva. Am făcut cincizeci de kilometri în două ore. Toată valea e

inundată, abia am reușit să trecem. Ei, toată lumea e prezentă?

— Nu chiar. Au venit decât o parte, știți, din cauza vremii. Am lista aici, raportă recepționerul.

Fără să ia în seamă greșeala gramaticală, poate nici nu o observase, Laurențiu zise:

— Sper să vină toți până-n prânz. Vreau ca diseară, la concert, lumea să fie odihnită. Artista?

— Deci, m-a sunat șoferul acum douăzeci de minute, zicea că în încă o juma' de oră e aici, spuse recepționerul.

— Asta înseamnă o oră pe puțin, ascultați-mă pe mine. Voi habar n-aveți ce infern e afară.

— Păi nu, de unde să știm, că noi ne-am teleportat, își permise Andrei să fie ușor ireverențios. Laurențiu nu dădu atenție, în schimb Vali, din fotoliu, ridică o privire contrariată.

Ploua în continuare, cantități imense de apă cădeau pe pământul deja îmbibat ca un burete, o pânză de apă acoperea șoseaua, iar din casele din vale se vedeau doar acoperișurile. Mașina înainta încet. Jerry fotografia ca un maniac ba o oaie pe un acoperiș, ba o plută improvizată, pe care o familie își salvase aragazul și o vacă, ba un dulap plutind în derivă. Drumul începu să urce șerpuind printre livezi de meri, trunchiurile nu se vedeau, doar coroanele încărcate de fructe încă verzi mai erau la suprafață. Deodată, după o curbă, văzură hotelul. Stella izbucni în râs, Jerry la fel. Era ca visul unui arhitect nebun după un stagiu la Hollywood. O clădire imensă, cocoțată în vârful dealului. O combinație de chalet elvețian, cottage din epoca Tudor-ilor și cetate medievală, totul supradimensionat.

✶✶✶

— Descărcați voi bagajele din mașină, nu-i așa? zise parcă în treacăt Laurențiu. Propoziția fu percepută ca o poruncă, de fapt asta și era. Emilian îi făcu semn Ionicăi, care luă dintr-un cuier o pelerină de ploaie și ieși, făcu mai multe drumuri, în timp ce marele boss vorbea cu „Dom' Mili".

— Televiziunile? vru să știe Laurențiu. Emilian se grăbi să răspundă. Fiecare propoziție a lui părea urmată

de un „Să trăiți!”.

— N-a venit televiziunile. Din cauza la inundații.

— Cum, nici C5TV? Mi-au promis solemn…

— Au sunat, se scuză, s-au împotmolit pe drum.

— Asta e, nu ne putem pune cu vremea, se arătă rezonabil Laurențiu.

Între timp, Ionica intră pentru a treia oară cu bagaje și scăpă din mână două dintre valizele și sacoșele cu care era încărcată. Emilian nu pierdu prilejul s-o înjure pe șoptite:

— Fă, te bag în pizda mă-tii, fii dracu’ mai atentă!

Laurențiu tocmai făcuse doi pași spre scară și nu părea să fi auzit vorbele lui Emilian. Pe un ton firesc, anunță:

— Mă duc să fac un duș. Vii și tu, îngeraș?

— Du-te tu înainte, Țumpi, răspunse blonda, cu o voce miorlăită. Gata să urce, Laurențiu se întoarse din drum:

— A, da, vă rog ceva. Pe toți. Când vine artista, mai ușor cu pizduitul, că ne facem dracu’ de râs.

Se auziră murmure de încuviințare. Laurențiu urcă, în timp ce Adelina se apropie, numai surâsuri, de ziarist. Acesta, fără s-o observe, spuse tare:

— Cenzura în acțiune!

— Să vă spun un banc, interveni Ovidiu. Avea o rezervă imensă de bancuri potrivite în toate situațiile. Sau nepotrivite, după părerea unora.

— Dar să nu fie prea deocheat, că se supără tartorul, zise Andrei și abia apoi o zări pe Adelina lângă el. Ce faci, păpușă de porțelan?

Înaltă de 1,78 m, subțire, chiar slabă, cu părul blond și ochi albaștri, Adelina semăna mai mult cu o păpușă Barbie decât cu acele păpuși bucălate cu cap din porțelan pictat de pe vremea bunicii.

În altă parte a holului, Valentina îi ceru recepționerului meniul zilei. Emilian, cam încruntat, îi întinse o foaie scoasă din imprimantă, apoi își lăți fața într-un zâmbet profesional. Sosise un bărbat de vreo șaizeci de ani, zâmbitor, cu o statură impunătoare, împreună cu o doamnă care, deși nu mai era la prima tinerețe, își păstrase frumusețea și avea un aer de distincție aristocratică. La câteva clipe după ei sosiră încă patru sau cinci persoane.

— Ăștia doi cine-or mai fi? întrebă doctorul.

— Nu-l știi de la televizor? E Alex Ștefănescu, critic literar, îi lămuri ziaristul, care cunoștea pe toată lumea…

Deputatul se strâmbă. Nu-l interesa critica literară. Ce-o fi cu Laurențiu, de ce l-o fi invitat și pe ăsta? Te pomenești că vrea să scoată o carte…

— Aaa, ne vin întăriri, ia uite-i pe Barbu și pe Sorin! Mă bucur să vă văd!

Scuturându-se de picăturile de ploaie din păr, cel numit Barbu zise:

— Cred că suntem masochiști, să venim pe vremea asta!

— Suntem masochiști pe orice vreme, zise Andrei și toată lumea râse. Nu era însă un râs vesel, plutea în aer o oarecare tensiune, o oarecare grijă a fiecăruia de a-și alege cuvintele, fără legătură cu avertismentul de a nu folosi cuvinte triviale sau cu vremea de afară.

Criticul râse și el, apoi, observând că cei de lângă șemineu beau *mojito* întrebă retoric, în timp ce se îndrepta împreună cu soția lui spre lift:

— Oare oamenii ăștia știu că *mojito* era băutura preferată a lui Hemingway?

✶✶✶

Când Stella intră în hol, superbă în mantoul ei de vizon (da, era luna iunie, dar vremea se răcise din pricina ploii și, la urma urmei, o primadonă poate purta ce vrea ea), cu pletele negre revărsate pe umeri, inele pe toate degetele și cercei lungi, cu o poșetă de crocodil, asortată la pantofi, părea desprinsă mai degrabă dintr-un tablou din secolul 19 decât de la Londra sau, să zicem, Hollywood. În aparență, o divă ca toate divele, de la inventarea operei și până în zilele noastre. Departe de ea genul *dieting diva,* se vedea că se bucură de viață și de bunătățile pe care viața le oferă. Se vedea că-i place rolul de divă. Nu intră ca într-un hotel, își făcu intrarea ca pe scenă, așteptând parcă aplauze și cereri de bis. Alături de ea, Jerry ducea în brațe un vraf de partituri. În urma lor, portarul hotelului împingea un cărucior auriu cu un maldăr de bagaje ca pentru o familie numeroasă. Valize de toate dimensiunile, evident scumpe și de cea mai bună calitate – Vuitton, Hermes – cutii de pălării etc. Murmurul din hol scăzu treptat, toți se uitau cu gura

căscată la această apariție. Se auzi doar vocea lui Vali, care-i spunea furioasă lui Emilian:

— Voi ați înnebunit? Toate felurile de mâncare numai cu carne? …Da, domnule, sunt vegetariană. Refuz să mănânc agonia, cum bine a spus…

Intrarea divei întrerupse această tiradă și Emilian nu mai avu ocazia să afle cine nu vrea să mănânce agonia. Oricum nu-l interesa. El avea treabă în camera din spatele recepției.

Stella spuse un „Bună ziua” cu un zâmbet larg adresat tuturor, vorbind cu vocea impostată, care sună nenatural în acel loc. Asta și era intenția. Toți cei din hol, privind-o cu admirație, o salutară cu respect. Doar vegetariana se repezi la ea, isterică:

— Criminalo! Asasino! Să ucizi animale pentru blana lor este o crimă!

Diva o privi surprinsă, râse în cascadă, ca la operă și apoi zise amuzată:

— Ahahaha! Asta-i bună! Ce spui!? Ia gândește-te numai câți viermi de mătase au murit în chinuri groaznice pentru superba dumitale bluză. Mii de viermișori drăgălași! Iar pantofii pe care-i porți sunt din piele, nu? Din piele sunt. Crezi că e mai bine să calci în picioare agonia decât s-o mănânci?

Vegetariana se retrase șocată, dar demnă. Ceilalți se distrau care mai pe ascuns, care mai pe față, iar vreo doi, printre care și ziaristul, schițară chiar gestul de a aplauda. Cântăreața dădu din umeri și se îndreptă, răspunzând cu grație la saluturi, spre recepție, unde în acel moment se afla doar Ionica, pe post de recepționer-adjunct. Terminase de cărat bagajele patronului și agățase pelerina în cuier, dar cam strâmb.

În drum spre recepție, primadona se opri câteva secunde. De undeva, de după o ușă, se auzeau două voci șoptite. Auzul fin al cântăreței prinse doar un schimb de replici:

— Nu e ea!

— Cum nu e ea? Cum să nu fie ea?

— Bine ați venit, stimată… Începu Ionica discursul de primire. O întrerupse Emilian, venind din spatele recepției, cu un buchet de flori imens și superb:

— Dați-mi voie, în numele gazdei, să vă urez bun venit!

— Mulțumesc. Este o plăcere deosebită să fiu primită cu atâta căldură și bucurie, zise diva cu vocea ei impostată, fără să dea impresia că a auzit șoaptele de adineaori. Dacă a fost un grăunte de ironie în replica ei, Emilian nu dădu semne că ar fi remarcat acest lucru, zâmbea fericit că toată lumea e prezentă. Observă pelerina pusă strâmb și zâmbetul i se stinse. Noroc că tocmai atunci intră Laurențiu. Prinsese cuvintele Stellei și se apropie de ea:

— Bucuria va fi în întregime de partea noastră și sperăm să vă simțiți bine alături de noi. Cum ați călătorit?

— Suportabil, în condițiile date. Stella observă că Emilian îndreaptă pe furiș pelerina.

— Mașina a fost confortabilă? continuă Laurențiu. V-aș fi trimis Bentley-ul, dar a trebuit să dau o fugă…

— Ahahaha, Mercedesul dumneavoastră este suficient de confortabil, singurul lucru neplăcut este vremea, dar asta nu este vina dumneavoastră. Ahahaha!

Laurențiu se arătă serviabil, doar era gazdă:

— Doriți ceva de băut, o cafea, un ceai, un șodou? Orice…

— Un ceai ar fi perfect, răspunse diva.

— Un ceai pentru invitata noastră de onoare!, porunci Laurențiu, apoi se întoarse din nou spre divă:

— Iertați-mă, tânărul care vă însoțește…

— Jerry mă va acompania la pian. Nu știe românește, dar asta nu va fi o problemă. Corepetitoarea mea de la București e bolnavă, n-a putut să vină și Jerry s-a oferit să mă ajute.

Emilian se apropie:

— Ce fel de ceai doriți, stimată doamnă? Avem ceai de fructe, ceai verde, ceai negru și ceai gri.

— Gri? N-am auzit în viața mea de ceai gri… Ceai gri?

— Eu vă aduc pliculețele să alegeți, zise omul, cam depășit de situație. Până acum nimeni nu-și manifestase îndoiala în legătură cu ceaiul gri. Aduse pe o tavă un ceainic, cești și farfurioare, o zaharniță, un bol cu plicuri de ceai. În urma lui, Ionica venea cu un platou cu fursecuri.

— Sunt foarte curioasă. Care e ceaiul gri?… A, dar ăsta nu e ceai gri, e Earl Grey!… Ahahaha! Excelent ceai, mulțumesc.

— Dați-mi voie să vi-i prezint pe prietenii mei, publicul dumneavoastră entuziast de diseară, zise Laurențiu după ce Stella băuse ceaiul. Nu vor fi prea mulți, mă tem, din cauza vremii unii n-au reușit să ajungă, dar, desigur, nu cantitatea contează, ci calitatea…

— Desigur, acceptă diva, cu un zâmbet abia vizibil. Sunt încântată să-i cunosc pe prietenii dumneavoastră.

Urmară câteva minute de prezentări, bărbații sărutau mâna primadonei, iar Jerry dădu mâna cu toată lumea, fără să spună o vorbă, rânjind cu gura până la urechi. Când Stellei îi fu prezentat Andrei, acesta spuse:

— Andrei Manu, ziarist. Poate îmi veți face onoarea unui interviu.

— Ziarist? Sigur că da. Cronicar muzical, presupun?

— Nu, analist politic.

Diva surâse. Laurențiu o prezintă pe fata blondă.

— Adelina lucrează la o televiziune, prezintă meteo.

Stella se bucură:

— Grozav, ai să-mi explici și mie cum e cu codul portocaliu și codul roșu. Am văzut ceva la televizor, la început am crezut că e un talk show politic. A, dar am uitat, domnule, m-ați luat prea repede cu ospitalitatea dumneavoastră și am uitat complet să vă felicit. Mi s-a spus că este jubileul dumneavoastră, împliniți o jumătate de veac. La mulți ani!

— Da, recunosc, spuse zâmbind Laurențiu, îmi serbez semicentenarul și prietenii mei au insistat să marchez evenimentul. Vă mulțumesc pentru urare și, încă o dată, dați-mi voie să vă spun cât de mult mă onorează prezența dumneavoastră aici. O cupă de șampanie?

— Oricând cu dragă inimă!, acceptă Stella după o mică ezitare. Din experiența ei, în România rareori găseai o șampanie bună la recepții, de obicei era dulce, nu seacă, așa cum trebuia să fie. Gustă cu prudență din cupă – Mmmm, bună! Chiar excelentă! – și începu să fredoneze Brindisi din „Traviata”. Doar vreo două sau trei persoane îi ținură isonul. Stella zâmbi, puse paharul pe măsuță și se scuză, voia să se odihnească puțin. Urcă în cameră, de fapt un apartament, asta fusese specificat în contract, un apartament. Jerry avea camera vecină și dintr-acolo, prin peretele subțire, se auzeau zgomote ca și cum ar fi mutat mobila. Stella despachetă pe îndelete, apoi se așeză într-un fotoliu, cu gândul la cele câteva ciudățenii auzite sau întâmplate de la sosirea la hotelul Dava. Se bucura că

insistase să ia cele cinci valize și asta nu pentru că apartamentul n-ar fi corespuns așteptărilor. Deși îi plăcea luxul hotelurilor de cinci stele, era perfect capabilă să se descurce și cu mai puține stele, cu condiția să existe un pat confortabil și o baie. Dar hăinăria pe care și-o adusese pentru două zile i-ar fi ajuns pentru o lună. Cum însă nu știa dinainte ce fel de oameni va întâlni, trebuia să fie pregătită pentru orice eventualitate. Cât putuse să-și dea seama la sosire, mai toți erau din soiul de parveniți, de *nouveaux riches* pentru care marca – pardon, brandul, se amuză ea să se corecteze – conta mai mult decât calitatea. O bătaie în ușă îi întrerupse meditația. Era Jerry.

— *Look at this! I found it under…*

Atât ar fi auzit cineva aflat în preajmă. Dar nu se vedea nimeni. Culoarul era gol. Diva îl trase în cameră pe tânărul surescitat.

— *Well, it's most interesting, to say the least!*

Stella își petrecu următoarea jumătate de oră vorbind la telefon. Apoi se îmbrăcă într-un taior Chanel („pentru ăștia, taiorul ar putea fi făcut și în China, numai să aibă etichetă"), schimbă poșeta de crocodil cu una pe care marca Luis Vuitton se distingea de la un kilometru, își puse cele mai noi sandale Jimmy Choo și coborî la masa de prânz. După masă, Jerry rămase în restaurant. Voia să încerce posibilitățile pianului. Era un Yamaha alb, cu coadă scurtă. Interesant, unde mai văzuse Stella un Yamaha alb? Aha, la Cap d'Ail, ce mult e de-atunci, o moșise pe pisica Zerlina sub pian.

Jerry începu cu o piesă de virtuozitate, „La Campanella" de Paganini-Liszt, continuă în forță cu Marea Poloneză de Chopin, apoi trecu la piese mai delicate, un preludiu de Bach, un impromptu de Schubert. Stella, în loc de siestă, preferă să stea în hol, la cafea și fursecuri, laolaltă cu amfitrionul și invitații. O distra să-i observe, să le studieze reacțiile. Câte unul sau altul venea la ea să-i pupe mâna și să-i prezinte omagii, să-i spună ceva măgulitor. Între timp, prindea frânturi de conversație. Vocea dominantă era a amfitrionului. Acea voce ciudată, când catifelată, învăluitoare, când trivială.

— Ai modificat legea aia, cum te-am rugat?

— Eu am încercat, Laurențiu, să știi… Am încercat, dar nu se poate, încercă Mihai să se eschiveze.

— Cum nu se poate, ce-i aia nu se poate? Legea trebuie modificată. Punct.

— Trebuie să ținem seama de reglementările europene. Ce vrei tu e interzis de directiva…

Vocea lui Laurențiu se transformă într-un șuierat:

— Mă pulică, nu mă lua pe mine cu reglementarea și cu directiva. Găsește o soluție, o portiță, ceva. Descurcă-te, că altminteri o încurci. Schimbând tonul, se apropie, numai zâmbete, de Stella, încercând să găsească un subiect de conversație.

— Am aflat de la domnișoara că acest hotel vă aparține, spuse diva.

— Da, este una dintre investițiile mele în turism. Exact ca un hotel englezesc, nu-i așa?

— Da, exact ca un hotel englezesc, se declară de acord Stella, în timp ce se străduia să nu râdă.

— Vă place șemineul?

— Da, e impresionant, zise Stella, stăpânindu-și râsul. Nici la Buckingham Palace n-am văzut unul mai mare!

— Doamnă, dar trebuie să veniți neapărat la reședința mea din București, să-mi vedeți grădina zoologică. Am niște exemplare cum nici la Băneasa nu găsiți.

— Tigru siberian aveți?

— Sigur că da. Este specie protejată, mai sunt doar câteva sute în toată lumea.

— Dar panda?

Oricine o cunoștea pe Stella și-ar fi dat seama că se distrează copios și este pusă pe rele.

Laurențiu răspunse însă firesc:

— Trebuie să vină în câteva zile, am comandat o pereche.

În clipa aceea îi sună mobilul. Privi numărul, îndrugă niște scuze și se îndepărtă puțin, vorbind la telefon.

— Dar inorog? Aveți vreun inorog?

Laurențiu, preocupat de convorbirea telefonică, nu auzi întrebarea. Adelina interveni, fără să aibă habar, dar vorbind cu multă convingere:

— Încă nu… Dar e pe lista celor care mai trebuie achiziționate.

— Aha!

Diva zâmbi ironic, dar cu îngăduință. Se întreba dacă fata era chiar proastă sau doar cu gândurile aiurea. Dar ce importanță avea?!

Aproape de fereastră, Mihai discuta cu Ovidiu. Alături de ei, Emilian aranja ziarele și revistele de pe o măsuță. Le punea după mărime.

— Eu trebuie să plec, zise Mihai.

Recepționerul se opri cu o revistă în mână.

— Unde să plecați? Cum să plecați? Că drumuri nu mai sunt. Șoseaua e inundată, podul luat de ape… Toată valea a devenit un lac. Numai noi am rămas. Suntem pe o insulă.

— Poate cu barca… sugeră Ovidiu.

— Numai că aici nu este nici o barcă, zise posac Emilian și se întoarse spre măsuța cu ziare.

— Cum poți construi un hotel pe o insulă fără să ai o barcă? ridică vocea Mihai. O șalupă, acolo…

Emilian se simți obligat să dea explicații:

— Când s-a construit hotelul, nu era pe insulă. Era în vârful unui deal, ca o cetate. De aceea se și numește Hotel Dava. Dava, în limba strămoșilor noștri daci, însemna cetate…

— Bă, cu cine mă confunzi? îl repezi deputatul. Crezi că n-am învățat și eu la școală cum e cu Dava? Uite cine se găsi intelectual! Mai bine fă rost de o barcă.

— Doar să chemați un elicopter de la București… Dar ar însemna să nu stați la concert… Se supără șefu'…

În clipa aceea, peste zumzetul vocilor din hol se auzi un țipăt de femeie.

— Ce s-o fi întâmplat?

— O fi văzut vreun șoarece…

— Probabil…

Diva interveni:

— Seamănă mai degrabă cu țipătul acela din toate filmele polițiste americane, în momentul când cineva, preferabil o femeie tânără și frumoasă, descoperă un cadavru.

Emilian își făcu semnul crucii:

— Doamne ferește, ce cadavru? La noi nu sunt și nu vor fi cadavre…

— Ce optimist sunteți! zise artista cu un zâmbet care-i punea în evidență gropițele din obraji.

În clipa aceea intră în fugă și gâfâind Ionica. Stella își întări spusele:

— Cum spuneam, tânără și frumoasă!

— Vine o casă către noi! strigă fata.

— Unde? întrebă Emilian și alergă spre fereastră. Da, dom'le, un acoperiș plutește spre noi! A înnebunit de tot natura asta!

— Dacă nu există nici un cadavru, eu mă retrag, spuse cântăreața. Mă duc să exersez, să-mi încălzesc vocea pentru diseară. Jerry, *arrivo subito, caro mio*! Ieși din hol spre restaurant, de unde, după două minute se auziră vocalize.

— A fost o idee bună, prezența ei dă clasă, îi spuse amfitrionul spălăcitei de Vali, care nu mai purta bluza de mătase naturală, ci un tricou larg, lălâu, vizibil din fire sintetice.

— Se putea și mai bine! Una am zis eu…

— Nu mai înțeleg nimic. Ce nu-ți convine? Sigur, păcat că n-au venit televiziunile, dar și discreția își are farmecul ei… Apropo, analistule, șeful tău de ce n-a venit? se întoarse el spre Andrei.

— Abia mâine se întoarce din străinătate.

— Tocmai acum s-a găsit să se plimbe? Doar știa că e ziua mea.

Laurențiu era iritat. Ziaristul se grăbi să explice:

— A fost cu prezidentul la…

— Ce să spun, mare vizită în Belucistan! Hmm, bine, vezi ce scrii.

— Despre concert? întrebă ziaristul cu inocență prefăcută.

— Te crezi spiritual, ai? Poate te văd scriind la gazeta de perete…

Și Laurențiu se întoarse brusc spre altcineva, așa că nu mai reacționă la răspunsul lui Andrei:

— Nu, că s-a inventat blogul. Sau globul, cum zice prietenul matale.

Dar amfitrionul, cu o figură preocupată, începuse să-l chestioneze pe slăbănogul chel, dar cu sprâncene stufoase, care răspundea la numele de Barbu:

— Cum ziceai că e cu creditul ăla?

— Într-o săptămână-două se aranjează.

— Îmi trebuie marți, spuse sec Laurențiu.

— Imposibil. E prea mare suma.

— Barbule, e ziua mea. Nu vreau să aud cuvântul imposibil.

— Nu e banca mea, știi prea bine.

— Nu, e a mea.

— Există niște formalități, niște proceduri, nu sunt de capul meu…

— Treaba ta, te descurci, altminteri…

Bancherul își șterse chelia. Cum să-l convingă că există niște reguli? Că DIICOT și DNA abia așteaptă să vadă o cât de mică eludare a legii? Dracu' l-a pus să accepte propunerea lui Laurențiu să-i facă o bancă! Și acum nu mai avea scăpare…

— Să vedem, poate găsesc o soluție…

Dar amfitrionul se îndreptase deja spre alți musafiri. Se opri o clipă să dea mâna cu criticul literar, dar nu intră în discuții, statura acestuia îl complexa. Deși era destul de înalt, Laurențiu nu suporta să privească în sus. Zăbovi mai mult cu francezul și americanul, aveau ce discuta. Desigur, afaceri.

În alt colț al holului, se bârfea. Se adunaseră doctorul, ziaristul, deputatul, Valentina și avocatul Sorin, un tip solid, cu părul creț, ușor încărunțit, mare amator de cancanuri. Subiectul era tânărul englez, acompaniatorul divei.

— Cam tinerel Jerry ăsta…

— Ce, măi, crezi că e ceva între ei? Andrei însoți întrebarea cu un gest obscen.

— De ce sunteți răi? zise doctorul. Poate e fiul ei…

— N-am auzit să aibă copii.

— O fi din flori! se repezi Valentina. O criminală ca ea… N-ați văzut ce haină de blană poartă?

— Ce-aveți împotriva ei, doamna Vali? întrebă zâmbind Andrei.

— Și de când ai devenit o asemenea apărătoare a animalelor? Parcă acum câteva luni militai pentru drepturile omului… interveni și Ovidiu.

— Am plecat din oengeul ăla nenorocit, zise Vali cu vehemență, erau prea politizați. Acum sunt președinta asociației pentru protecția animalelor sălbatice, domestice și exotice.

— Aha… Probabil de aceea ai devenit vegetariană… deduse Mihai.

Vali nu percepu ironia deputatului.

— Da, mi-e milă de ele, săracele. Refuz să mănânc agonia, cum bine spunea un savant nutriționist…

— Yourcenar, spuse ziaristul. Vali se grăbi să-l aprobe.

— Da, marele savant Iursenar. Andrei și Sorin își dădură coate. Ovidiu pufni în râs, Andrei nu se mai abținu nici el. Vali îi privi cu suspiciune:

— Ce vi se pare atât de distractiv?

Andrei începu să vorbească pe un ton didactic, pe care-l folosea la televizor de câte ori trebuia să arate cât de erudit este:

— De fapt, binecunoscuta scriitoare Marguerite Yourcenar, pe numele ei adevărat Marguerite Antoinette Jeanne Marie Ghislaine Cleenewerck de Crayencour, a zis ceva și mai frumos – „Les animaux sont mes amis et je ne mange pas mes amis".

Văzând privirea chiorâșă a deputatului, livră și traducerea:

— Animalele sunt prietenii mei și eu nu-mi mănânc prietenii.

— Ehe, câți oameni își mănâncă prietenii, zise, ca omul care știe, Sorin.

— Mie-mi spui, oftă Mihai.

— Chiar și unii vegetarieni fac asta, spuse răutăcios Andrei.

Vali le aruncă o privire ofensată și se îndepărtă de grup.

— Vai, ați supărat-o pe doamna Vali, zise ironic doctorul.

— Crezi că s-a supărat? întrebă Sorin.

— Și ce dacă? zise Andrei, râzând încă.

— Ochii și urechile jupânului… zise Mihai în șoaptă.

— Ah, nu mai pot eu… dădu din umeri ziaristul și se apropie de Adelina, care, tolănită pe o canapea, cu picioarele ei lungi întinse pe măsuța din fața ei, răsfoia plictisită o revistă de modă.

Între timp, Emilian strângea paharele goale, schimba scrumierele, aranja ziarele și, din când în când, o mai mustruluia pe Ionica:

— Mai șterge și tu pe jos, uite ce-i la ușă, numai pași pe gresie.

Fata făcu o grimasă în spatele lui, dar se execută fără vorbă.

— Și draperia aia, iar e strâmbă, zise Emilian și se duse s-o îndrepte. Dădea impresia că e un slujbaș obsedat de ordine și simetrie. Un privitor atent ar fi observat însă că fostul ofițer zăbovea mai mult în preajma unora dintre

cei prezenți. Dacă privitorul atent ar fi fost rău intenționat sau suspicios din fire, ar fi putut crede că Emilian trăgea cu urechea la conversație. Dacă privitorul atent ar fi fost mai puțin rău intenționat, ar fi zis că recepționerul se foiește în speranța unui bacșiș gras. Grupul în care se afla deputatul se bucura de o atenție deosebită.

Mult mai puțin se apropia de patronul lui, adâncit acum într-o discuție confidențială cu directorul de bancă. Acesta îi spunea:

— Ai văzut ce-a pățit Pandelache, toată ziua pe la Parchet. Și doar l-am prevenit, i-am spus să nu încerce cu tot dinadinsul să cumpere într-un an Calea Victoriei! De asta îți spun și ție, Laurențiu…

— Bine, bine. De când ești director de bancă te crezi mare sculă! Ai uitat cine te-a făcut om.

— Mă rog, cum vrei, eu te-am prevenit.

— Da, știu, zise Laurențiu pe un ton iritat, tu nu-mi vrei decât binele, o spui ca prieten, etâcî etâcî. Eu vreau creditul. Marți!

Se întoarse brusc și o zări pe Adelina, care discuta între patru ochi cu ziaristul. Acesta îi pusese o mână părintească pe umăr și îi spunea ceva la ureche.

— Și voi acolo, ce faceți, vă pregătiți să v-o trageți? strigă Laurențiu.

— Vaaai, Țumpi, cum poți să spui așa ceva?! Știi doar că nu te iubesc decât pe tine, sări Adelina.

— A, da? Bine, dacă zici tu…

Laurențiu dădu din umeri și se apropie de recepție, unde schimbă câteva vorbe cu Emilian. Acesta îl asigură:

— Da, șefu', se face.

Sorin, avocatul, îl abordă chiar lângă recepție. Aștepta de ceva timp să-i vorbească.

— Am obținut amânarea.

— Normal.

— N-a fost prea ușor, ca un făcut, de data asta n-am putut să mă leg de procedură. A trebuit să…

— Lasă-mă, Sorine, nu te mai lăuda atâta, știu că ești un avocat bun, că altfel n-aveai ce căuta aici. Mai bine spune, cum e cu celălalt proces?

— Ăla cu terenurile? E mai greu. Interese mari…

Laurențiu spuse sec:

— Și interesul meu e mare.

Avocatul nu mai reuși să spună nimic din cauza hărmălaiei din jur. Toată lumea se adunase în jurul lui

Ovidiu, care spunea bancuri:

— …Radio Erevan. Este adevărat că morții au activitate sexuală? Radio Erevan răspunde. Foarte adevărat, dacă ne gândim cum s-au înmulțit…

Toți râseră.

— Foarte tare! zise Adelina.

— De mare balans! adăugă Andrei, care descoperise de curând expresia și încerca s-o lanseze.

— Să vă mai spun unul. Moare un cardiolog și e îngropat într-un sicriu în formă de inimă.

— Tu, ca ginecolog, dacă te omoară cineva… zise bancherul.

— Nu-i frumos, îmi furi poanta!

Laurențiu, cu un aer scârbit, se așeză într-un fotoliu și începu să vorbească pe un ton sfătos, de bunic care-și ceartă nepoții:

— Mă copii, măi, de ce mă supărați voi pe mine? E ziua mea de naștere, am schimbat prefixul și în loc să-mi dați numai vești bune, să-mi creați o stare pozitivă, voi mă luați cu tot felul de prostii, cu amânări, cu directive europene, bancuri cretine și sfaturi de oligofreni. Ce, mă, credeți că dacă mi-ați adus rolexuri și mașini cad pe spate? Ce să fac eu cu trei rolexuri, să le port deodată? Ce să fac cu încă un Merțan?… M-am săturat, pe cuvânt că m-am săturat. Mi-e greață! Nu vă mai suport. Pe bune! La o adică, îmi bag pula'n tot și mă car. Atunci să vă văd cum scoateți cămașa, că nu plec cu mâna goală, o să iau cu mine niște mici suveniruri, ca să-mi aduc aminte de voi. Ca nu cumva să uit care a furat, care a mințit, care a dat șpagă și care a luat, care și-a înșelat nevasta, care are copil din flori, care a făcut un accident și a fugit, care a ucis…

Ridică servieta pe care o purta în permanență.

— Aici vă am pe toți, băăă! Pe toți!

Nimeni nu scoase vreun sunet. Doar oengista, care păruse că moțăie într-un fotoliu, sări netam-nesam cu vorba:

— Toți pentru unul și unul pentru toți!

— Te-ai trezit și tu?

Laurențiu se ridică greoi din fotoliu, continuând să se adreseze ironic Valentinei:

— Totdeauna ți-am admirat talentul pentru poante!

Nu așteptă vreun răspuns și se îndreptă spre scări, strigând peste umăr:

— Eu mă duc în cameră. Vii, blondino?

— Sigur că da, Țumpi! se grăbi Adelina să arate cât este de cuminte și iubitoare. Ieșiră amândoi, lăsându-i pe ceilalți cam descumpăniți de această ieșire. În fotoliul ei, Vali stătea bosumflată, fără a participa la discuția celorlalți.

— Ce-o fi cu el? Parcă a turbat! zise doctorul, ca și cum ar fi pus un diagnostic.

— Da, măi, pare supărat, dar rău de tot! Ce i s-o fi întâmplat? Vreun DNA mic, ceva?

Ziaristul din Andrei plesnea de curiozitate, dar nimeni nu-l putea lămuri. Avocatul încercă să relativizeze:

— L-am văzut eu și mai și!

Emilian, recepționerul, nu încerca să ghicească ce pățise patronul, știa că va afla la timpul potrivit, așa că făcu o tentativă de a destinde atmosfera:

— Un coniac, o cafeluță, ceva? Un ceai de plante, doamna Vali?

Dar încercarea lui Emilian nu dădu roade. Vali făcu semn că nu vrea ceai, iar ceilalți continuau să discute despre ciudata ieșire a amfitrionului.

— Ce l-o fi apucat? întrebă și bancherul. Întrebare retorică, desigur.

Iar deputatul, care până atunci nu se pronunțase, afirmă:

— Ăsta nu moare de moarte bună!

Pe această replică intră în hol cântăreața. La vederea ei, deputatul încercă să improvizeze:

— Și nu se mai oprește ploaia asta…

— Nu se mai oprește…, îl îngână avocatul.

— Da, plouă ca-n bancul acela cu… încercă doctorul să le țină isonul.

Iar cântăreața izbucni în râs și nu se mai opri. Continuă să râdă în cascade melodioase chiar și când urcă în apartamentul ei să se îmbrace pentru concert.

Urcară și ceilalți. În restaurant, chelnerii puneau masa pentru cina care preceda concertul. Holul rămase gol, doar Ionica stătea la recepție. Din când în când se ducea la fereastră să vadă dacă nu cumva s-a oprit ploaia. „De unde Dumnezeu atâta apă?”

Capitolul 3

Am ales calea aşteptării. La urma urmei, cine mă zorea? Puteam să-mi acord un răgaz de câteva zile, să mă lămuresc ce şi cum, poate mai apar supravieţuitori, poate şi Cindy… Dar, pentru orice eventualitate, trebuia să fiu pregătit, să prevăd toate variantele. Nu puteam să mă bazez pe noroc, deşi până acum nu mă trădase. Dar ce m-o fi apucat, unde mi-o fi dispărut instinctul de conservare, de ce-oi fi alergat spre clădirea care deja luase foc? Foarte ciudată reacţia mea. Dar poate se va dovedi că am procedat corect… Deocamdată, trebuia să mă ocup însă de altele. De pildă, nişte cumpărături. Aşa că, îmbrăcat ca în ziua precedentă, cu aceleaşi haine rupte şi mototolite, cu acelaşi şchiopătat, am ieşit din cameră, după ce am ascuns bine (cât de bine se poate într-o cameră de hotel) servieta cu laptopul şi restul. După o oră, m-am întors în hotel, încărcat cu pungi de cumpărături şi pachete. Tocmai pleca un grup, la recepţie era aglomeraţie, eu aveam cheia la mine, aşa că am trecut neobservat.

Când, cu servieta în mână, am ieşit înainte de prânz din hotel, nici nevastă-mea nu m-ar fi putut recunoaşte prea uşor. Părul meu şaten părea aproape blond, purtam un costum elegant, ochelari fumurii, nu mai şchiopătam… Alt om! Chiar mă simţeam alt om, nu mă costumasem, devenisem altul, cel puţin provizoriu. Câteva zile, până mă lămuresc cum stau lucrurile. Ce bucurie, să simt pe mine o cămaşă curată, ce uşurare că am scăpat de costumul acela impregnat de fum şi mizerie! Am traversat Central Park, mergând agale, apoi am intrat într-un alt hotel, asemănător cu cel din care tocmai plecasem. Am luat o cameră, m-am instalat, de data asta aveam la mine strictul necesar. Era ora prânzului, am ieşit să mănânc ceva, am ales un restaurant chinezesc, speram ca aromele condimentelor să-mi trezească papilele gustative, aşa a şi fost, bine că mi-am revenit, aveam nevoie să fiu în formă pentru ceea ce urma. Ce urma? Aveam doar o vagă idee, trebuia să mă mai gândesc. Iar pentru asta, trebuia să mă informez. Am cumpărat un maldăr de ziare, m-am întors în cameră

și am început să le studiez. Nu mă interesau speculațiile pe tema cine și de ce a făcut-o, asta era treaba altora. Pe mine mă interesa cine a supraviețuit. Și mai ales cine nu.

Valurile de furie, umilință, dorință de răzbunare sau, în fine, de dreptate, au trecut pe lângă mine, nu în sensul că n-am simțit și eu ce simțea în momentul acela fiecare american, ci în acela că nu m-a cuprins nici un moment elanul patriotic de a face ceva pentru ceilalți. Aveam o ocazie nesperată – chiar nedorită, prefer mijloace mai puțin fulminante – o ocazie de a-mi schimba viața. Nu trebuia s-o ratez.

Din ziarele new-yorkeze am aflat că, așa cum bănuisem, de compania mea s-a ales scrumul. La fel se întâmplase cu toate firmele de la acel etaj. Totuși, ar trebui să mai aștept două-trei zile, lumea spera salvări miraculoase, cine știe.

În fiecare zi mă duceam să cumpăr ziare, mă mai învârteam prin oraș, de fostul meu loc de muncă nu mă apropiam, nici nu se putea, era pază, normal. Vineri pe la prânz m-am aventurat până în New Jersey, cu o mașină închiriată. Am trecut chiar prin fața casei mele, am zărit-o și pe Joanna, cu sacul de sport în mână, mergând spre sala de fitness. Nu m-a recunoscut, nici nu m-a observat, de fapt. Am cumpărat un ziar local dintr-un chioșc de la celălalt capăt al orașului și mi-am continuat drumul. Da, în ziar figura pe prima pagină lista localnicilor dispăruți în catastrofă, nu erau prea mulți, iată și numele meu, O.K., m-am întors la New York, totul părea să fie în regulă.

Numele meu apăruse pe lista dispăruților și Joanna se ducea la fitness. Viața merge înainte și e bine să te menții în formă. Așa că am intrat într-un bar, am vrut să cer, ca de obicei, un Haig dublu, dar brusc mi-a picat fisa că ăsta ar putea fi un element de identificare, așa că am luat un Dry Martini, nu mai băusem de ani de zile, mi-a plăcut, am mai cerut unul. M-am dus până la Grand Central, m-am învârtit puțin prin hol, apoi am descuiat o casetă. Geamantanul mă aștepta, nu umblase nimeni la el, cel puțin la prima vedere. L-am scos, am ieșit cu el din gară, era destul de greu, am luat o cameră la un hotel din apropiere, ca să nu mă fâțâi prea mult. Am scos din geamantan câteva lucruri necesare, am pus în el altele de care pentru moment nu aveam nevoie. Din magazinul lipit de hotel, am cumpărat cu câțiva dolari un mic sac de

voiaj și, a doua zi, după un mic dejun nu prea apetisant, am plătit camera și m-am dus în gară. Am lăsat geamantanul într-o cutie pentru bagaje și, cu sacul de voiaj și servieta, am intrat într-un alt hotel.

Am schimbat zilnic hotelul vreo zece zile, timp în care am mai trecut de vreo două ori cu mașina prin New Jersey. Doar așa, ca să mă asigur că totul e în regulă. Din ziarul local am aflat că vecinii de vizavi s-au mutat din oraș de pe-o zi pe alta, fără să spună nimănui nimic; am mai aflat ce rochie a purtat Joanna la slujba de pomenire pentru soțul ei atât de tragic dispărut.

În acele zece zile nu m-am ras deloc. După zece zile, m-am dus la frizerul din hotelul unde stăteam în acel moment și i-am cerut să-mi aranjeze frumos barba și mustața. Când a terminat, din oglindă mă privea Mark Peters, din Baltimore. Cel puțin așa spuneau actele pe care le purtam acum asupra mea.

Am mai făcut o plimbare prin New Jersey, iar am cumpărat ziarele, iar am trecut prin fața casei mele, de data asta n-am zărit-o pe Joanna, în schimb am văzut puzderie de echipe de televiziune. Mă rog, puzderie e cam mult spus, erau două sau trei, dintre care una de la un post național. Mă întrebam ce s-o mai fi întâmplat. Mi-am petrecut seara la televizor. Aflasem deja din ziarul local despre ce era vorba, Joanna mă identificase, adică se dusese la morgă și identificase un cadavru, desigur incomplet, dar era indubitabil, mai ales că strângea în mână resturile zdrențuite ale pardesiului meu, iar în buzunar se găsise portvizitul cu cărțile de credit și, tot acolo, telefonul mobil. Niciodată în timpul căsniciei noastre n-am admirat-o mai mult pe Joanna. Ce lacrimi autentice! Ce ținută! Ce discurs patriotic! Vedeam o nouă față a Joannei, mult mai interesantă decât cea cu care îmi împărțisem existența în ultimii cinci ani. Aproape-mi părea rău că dispărusem din viața ei. Deși mă întreb dacă viu i-aș fi fost mai de folos. Însuflețirea ei se datora, desigur, poliței de asigurare și era direct proporțională cu suma, un milion de dolari. În seara aceea am ținut și eu o mică comemorare, de unul singur, în amintirea lui Tod Gorman, cel care aproape cinci ani fusese soțul Joannei și locuise într-un orășel, mă rog, un oraș cu aproape o sută de mii de locuitori, în New Jersey. Fuseseră cinci ani liniștiți, cinci ani în care câștigasem o grămadă de bani fără să mă agit prea mult. Una peste

alta, cinci ani de plictiseală. Pierdere de vrane. Nu țin la viață cine știe ce, chiar dacă am un puternic instinct de supraviețuire, care mă ajută să scap din diverse situații neplăcute pe care parcă le caut cu lumânarea. Urăsc viața liniștită, tihnită, am nevoie de aventură, de adrenalină, de senzații tari la prima mână, nu văzute la televizor sau la cinema, ci trăite chiar de mine. N-aș merge până acolo încât să spun că mi-a plăcut ceea ce mi s-a întâmplat pe 11 septembrie, dar faptul că am fost acolo, că am scăpat de acolo, îmi dădea o ciudată stare de exaltare, care însă trebuia ascunsă cu grijă. Tod Gorman murise la World Trade Center. Mark Peters din Baltimore nici nu se afla la New York în ziua aceea.

După al treilea whisky dublu, m-am dus la culcare. Dimineața m-am sculat devreme și m-am deplasat până în Brooklyn. Era ora de maximă aglomerație când comercianții se pregăteau să deschidă magazinele, funcționarii se grăbeau spre metrou, iar mamele își duceau odraslele la școală. Am vrut să sun la o poartă, dar mi-am zis că e mai bine să aștept. Dintr-un fast-food unde găsisem o masă lângă vitrină și sorbeam cu un aer plictisit cafeaua leșioasă, am văzut ieșind o femeie tânără, de mână cu o fetiță de șase ani. Mi-am reprimat dorința de a alerga spre ele și a le lua în brațe, ciudat, după atâta vreme, aproape că nu simțeam această dorință. Parcă mi s-ar fi extirpat capacitatea de a aven sentimente, emoții. Au urcat în mașină și au dispărut din raza mea vizuală. Am mai reușit să văd că, în clipa următoare, o altă mașină s-a desprins din locul de parcare și a pornit în aceeași direcție.

Sunt un băiat bun, întrebați pe oricine mă cunoaște și vă va spune același lucru. Cam afemeiat, trebuie să admit, dar, iarăși, oricine mă cunoaște poate adeveri că mă port frumos cu femeile. Chiar când le părăsesc, am grijă să nu le lipsească nimic. Iată, Joanna se alege cu un milion de dolari. Atâta știe ea și este bine că nu știe mai mult. Nu știe că dispariția mea îi salvează viața, așa cum n-a știut și nici nu va ști că în cei cinci ani petrecuți cu mine a fost permanent în pericol de moarte. Dar aici, în Brooklyn, veștile par să ajungă mai greu decât în New Jersey, trebuie să fac ceva pentru ca Mariella să nu mai aibă nevoie de body-guarzi când duce fetița la școală… De ce n-or fi făcând federalii o treabă ca lumea? Sau

poate sunt prudenți, așteaptă un semnal că și Familia s-a convins de moartea mea…

Să-i ajut? La urma urmei, pe mine mă ajut. Dar poate este mai bine să aștept încă trei-patru zile, o săptămână… M-am ridicat de la masă și, cu metroul, m-am întors în Manhattan.

Cred că va trebui să-mi iau adio de la ideea că Mariella și cu mine… Oricât de bine aș organiza lucrurile, oricât de departe ne-am muta, tot am atrage atenția, tot primejdios ar fi. Sigur, nădăjduisem ca lucrurile să se petreacă altfel, dar e nevoie de mai mult decât o catastrofă ca 11 septembrie pentru ca Familia să uite de existența mea. Așa că mai bine să dispar definitiv din viața ei, voi găsi eu cumva un mijloc să-mi văd copila.

La două-trei zile, mai făceam câte o excursie în Brooklyn. După mai bine de o săptămână, am văzut că Mariella nu mai avea „gardă" când ducea fetița la școală. Bine. În schimb, amândouă erau îmbrăcate în negru… Asta este, n-aveam ce face, oricât mi-ar fi fost de greu. Poate, cândva, să le regăsesc. Vor putea trăi fără grija zilei de mâine (într-una dintre vizitele mele în Brooklyn îl zărisem pe notarul căruia îi încredințasem testamentul; Mariella și mica Simonetta, zisă și Etta, vor avea bani cât să nu poată cheltui) și fără să se mai teamă pentru viața lor, iar uneori, îmi place să cred, se vor gândi și la mine. Oare ce-i povestește Mariella Simonettei despre tăticul ei care a plecat când micuța n-avea decât un an?

Deocamdată, aș zice că mi-am încheiat socotelile cu New York-ul. Nu chiar când și cum aș fi dorit, dar asta nu e vina mea, ci a lui Bin Laden sau a nu mai știu cui.

Încotro? M-am întors la hotel, m-am așezat în unicul fotoliu din cameră, aveam pe măsuță sticla de whisky, mi-am aprins o țigară și am început să mă gândesc. De aproape o lună acționam doar din instinct, lucru normal în acest moment, dar acum sosise momentul pentru reflecție. Una peste alta, scăpasem dintr-o serie de neplăceri – programul de protecție a martorilor, Joanna, grăsanul din cârciumă, care mă urmărea în mod evident, fusesem nevoit să-l pocnesc cu servieta în cap, acolo, pe scările din WTC, altminteri m-ar fi împușcat el. Le-am luat pe rând, că nu mă grăbea nimeni. Programul de protecție a martorilor era o porcărie – pe alții îi lăsau cu

neveste și copii, pe mine m-au pus să-i scriu Mariellei că în aceste condiții nu vreau să-mi pun în pericol familia, așa că plec pentru totdeauna. Am impresia că nu m-a crezut. Nici alții nu m-au crezut, probabil. Sigur. Altminteri ce căuta grăsanul cu pistolul după mine? Mă rog, nici eu nu m-am comportat ca un martor exemplar, care respectă sută la sută programul de protecție. Eu sunt un tip activ, nu pot să zac ca o plantă, ca Joanna… Totuși, Joanna m-a ajutat, trebuie să recunosc, m-a ajutat să-mi revin în momentele acelea grele de depresie, când trăiam de pe-o zi pe alta și aveam bani doar pentru strictul necesar. Toată averea mea – mă rog, tot ce strânsesem până atunci, ca broker pe Wall Street și apoi ca manager la o firmă controlată de Familie (de fapt fusesem, chiar dacă neoficial, consigliere al Familiei) totul îi rămăsese Mariellei. Pentru Simonetta. Dar la făcut bani mă pricep, așa că, după ce urmele operației estetice s-au estompat, iar Joanna începuse să mă plictisească – adică destul de repede –, am înființat firma de brokeraj, cu banii ei luați cu titlu de împrumut și înapoiați până la ultimul cent. Nu voiam să-i rămân dator. Că ea și-a prăpădit apoi banii la bursă, jucând pe cont propriu, nu era treaba mea. Mă întreb acum, oare Joanna avea idee cine sunt? Dacă mi-ar fi trimis-o federalii m-aș fi prins, mai mult ca sigur. Iar dacă ar fi fost spioana Familiei, cred că nu ajungeam eu acum să-mi pun întrebări. Nu, Joanna era exact ce părea, o grăsană din New Jersey cu gândul numai la cumpărături.

Buun, până aici, de partea mea câștig net. La capitolul pierderi am trecut-o pe Cindy, dar mai ales firma mea de brokeri, o firmă nu prea mare, dar cu câțiva clienți importanți. Îmi plăcea să muncesc la firmă, era creația mea și eram bun în meserie. Desigur, nu toate operațiunile fuseseră sută la sută legale, așa că aveam undeva, departe, mult mai mulți bani decât în conturile firmei. Bani albi pentru zile negre. Sau mai degrabă invers. Ce aveam de făcut în continuare?

✶✶✶

Mark Peters din Baltimore se prezentă la aeroportul din Miami cu o oră înaintea zborului, trecu fără probleme de toate formalitățile și în scurt timp, așezat

comod în fotoliul de la Business Class, dădea peste cap sticluța de whisky oferită de o stewardesă blondă.

✶ ✶ ✶

„Cât crede ăsta că mai poate să-și bată joc de noi? Ticălosul, n-ar fi trebuit să am încredere în el! Dar, deh, eram prieteni… Ferește-mă, Doamne, de prieteni…”

✶ ✶ ✶

„Am ajuns la cheremul unui analfabet, al unui bișnițar fără scrupule, bufon de curte, asta sunt…”

✶ ✶ ✶

„Ah, nu-l mai suport, azi a întrecut măsura! De ce crede el că-și poate permite orice?”

✶ ✶ ✶

„Cam nervos! Ce muscă l-o fi înțepat? Să fi mirosit ceva?”

✶ ✶ ✶

„Când o să crape ăsta va fi sărbătoare națională!”

✶ ✶ ✶

„E sadic, nu-i ajunge că jucăm cum cântă el, îi place să ne și chinuie. Până i-o veni cineva de hac!”

✶ ✶ ✶

„Îi terorizează, îi ridiculizează și nimeni nu are nici o reacție, nimeni nu îndrăznește să-l pună la punct… Ciudat, foarte ciudat…”

✶ ✶ ✶

În apartamentul ei, Stella se dezbrăcă rapid și se întinse pe pat cu o mască pe față și tampoane cu ceai de

gălbenele pe pleoape. Avea nevoie de un sfert de oră de liniște deplină. Încercă să nu se gândească la nimic. Nici la viitoarea stagiune, cam prea încărcată, prea multe spectacole și concerte, prea multe drumuri. Nici la Peter, pe care îl vedea prea rar. Nici la situația bizară în care se afla, invitată la această reuniune mondenă unde, de fapt, nimeni n-o voia. Era foarte clar. Nu exista printre gazde sau invitați nici un meloman autentic, de asta își dăduse seama după o jumătate de oră de conversație. A, ba da, era doctorul acela care spunea bancuri. Și femeia aceea brunetă, soția unui francez. Desigur, nu toți ceilalți erau neapărat amatori de manele, dar nici melomani în adevăratul sens al cuvântului. Cam puțin. Și atunci? Ce căuta ea acolo?

După cincisprezece minute se ridică, se duse în baie și îndepărtă cu grijă masca, apoi se dădu cu cremă. Se privi cu atenție. Arăta bine, pielea netedă, fără riduri. „Avantajul de a fi grasă". „Plinuță", se corectă ea mental. După douăzeci de ani pe scenă, tenul i-ar fi putut fi distrus de machiajul zilnic. Noroc de ereditatea bună și de grija pe care o avea de a se demachia.

Luă o piersică din coșul cu fructe – o atenție din partea gazdei – și mușcă din ea cu poftă. Viața era frumoasă.

Totuși, nu era pe deplin mulțumită. Nu înțelegea acele vorbe șoptite pe care la auzise la recepție: „Nu e ea!". Cum să nu fie ea? Ezită o clipă, apoi îl sună, de pe mobil, pe impresar. Nu se lămuri și o sună pe Anamaria, acompaniatoarea ei obișnuită, care nu putuse veni pentru că era bolnavă. Sau așa lăsase să se înțeleagă. După un scurt interogatoriu, Stella se lămuri care era „boala". Dar tot nu înțelegea rostul invitației… Poate GS ar putea să-i spună una-alta. George știa tot, îi cunoștea pe toți. Oare s-o fi întors de pe bolovanul din Mediterana? „Bolovanul" era o insulă în sudul Corsicii, unde amicul ei își petrecea vacanțele. De câte ori venea vorba de „bolovan", Stellei îi fugea gândul la insula Monte-Cristo: „un grain de sable au milieu de la Méditerrané, un atome dans l'infini". O insulă care vara colcăie de milionari. De fapt, dacă nu ești milionar nu-ți prea poți permite să mergi. Stella cântase o dată acolo, în singura biserică (altă sală potrivită pentru concerte nu era) de pe insula a cărei populație stabilă era de doar 79 de persoane. Încercă să-l sune pe George, nu răspundea. Îi trimise un e-mail de pe telefon va primi un

răspuns, probabil, la noapte. Nu stă el prea mult fără să se uite pe laptop. Îngândurată, cu gesturi de automat, se fardă și se îmbrăcă pentru spectacol. Se privi în oglinda mare din antreu și se întoarse în baie pentru încă un pic de fard de obraz și de pudră.

— *You overdid it*! îi spuse cu francheța lui de adolescent Jerry, care la secunda precisă bătuse la ușă.

— *Didn't I? Good.*

Zâmbi larg, arătându-și gropițele din obraji și zăngănindu-și cerceii lungi, cu safire. Rochia din tafta, de culoarea neagră-albastră a nopții, foșnea la fiecare pas. Curând, pe pardoseala de marmură se auzi țăcănitul ritmic al tocurilor înalte. Alături de ea, Jerry, în frac, încerca să pară mai matur, ceea ce uneori îi reușea. Sigur, șuvițele colorate în mov și verde îi dădeau un aer straniu, dar în condițiile date nici nu era rău.

În timp ce cobora scările, auzi vocea amfitrionului răcnind, la telefon, probabil.

— Da, bă, și ce să le fac eu dacă au construit în zona inundabilă? De ce nu s-au asigurat? Dați-le voi când veniți la putere!

Dintr-o altă cameră, se auzi o voce de femeie, mai mult o șoaptă, dar ușile erau subțiri, iar auzul Stellei prinse câteva vorbe:

— Și stingi lumina cum ți-am spus…

✶ ✶ ✶

Abia la hotel îşi dădu seama că una dintre valize nu-i aparţine. Semăna perfect cu a lui – bleumarin, din pânză, cu colţuri şi mâner din imitaţie de piele bej, încuietoare cu cifru – dar părea o idee mai veche şi mai ponosită. În graba de la aeroport, când toată lumea alerga din cauza unei alerte de bombă, nu observase nimic. Nu era mare pierdere, în valiză avea doar haine, lenjerie, pantofi şi nişte reviste. Rămăsese iar doar cu ce avea pe el. Ar trebui să-l caute pe cel cu care schimbase din greşeală valiza. Puse mâna pe telefon, să anunţe compania aviatică. Se opri înainte de a termina numărul. Ar trebui să vadă totuşi ce conţine valiza. Cifrul nu-i rezistă decât două minute. Deschise capacul şi înlemni. Valiza era plină cu dolari, teancuri de bancnote de 100 de dolari, ca în filmele cu gangsteri. Scoase un fişic, apoi altul, se convinse că banii nu erau falşi.

Şedea în fotoliu, nemişcat, de câteva ore, cu ochii aţintiţi asupra valizei deschise pe pat. Aţipise la un moment dat şi se trezise buimac. Dar teancurile de bancnote, 2 milioane de dolari în hârtii de o sută, aranjate frumos ca să ocupe cât mai puţin loc, îl treziseră brusc. Ce să facă el cu banii ăştia? Nu putea să-i depună la bancă, ar fi trezit bănuieli. Nu mai putea să telefoneze la compania aviatică, nu putea să dea un anunţ „cine a luat din greşeală valiza mea". Nu putea nici să se plimbe prin oraş cu valiza plină de bani, iar de cheltuit era foarte greu, cine mai plăteşte azi cu bani gheaţă? Izbucni într-un hohot de râs din care se opri cu mare efort. Să găseşti grămada asta de bănet şi să nu ştii ce să faci cu ea!

Sună telefonul. Cine putea şti că sunt în acest hotel? Era chiar compania aviatică, adică o voce dulce, cu accent sudic, care se interesa dacă nu cumva, din greşeală, m-am trezit cu o valiză care nu era a mea. „Nu, domnişoară, la mine totul este O.K.". Au început să se mişte. Deja au luat la puricat lista de pasageri, sigur că da, o valiză ca asta n-o poţi lăsa să dispară. Noroc că nu aveam numele pe valiza mea, nici vreo carte de vizită în interior, nici monograme pe haine.

Faptul că nu ştiu ce să fac cu banii devine o problemă secundară, ce fac cu valiza? Nici cu ea goală nu pot să ies din hotel. Nici să plec fără ea nu era bine.

Am căutat în minibar, am găsit o sticluţă de Haig, am desfăcut capacul metalic în speranţa că băutura îmi va limpezi creierul, ceea ce se şi întâmplă. Am ieşit fluierând din hotel, cu mâinile în buzunare. Cu câţiva dolari am cumpărat un sac de sport mai mărişor, o pereche de blugi şi un tricou, alţi câţiva dolari am cheltuit la frizer pe un tuns (după vacanţa în insule aveam oricum părul prea lung), iar într-o toaletă publică am scăpat cu mijloace proprii de barbă. Aceste transformări, care par clişee de roman poliţist, sunt întotdeauna eficiente. Oamenii nu-şi privesc cu atenţie semenii decât dacă au motive speciale s-o facă.

M-am întors la hotel. Îmbrăcat în blugi şi tricou, cu ochii verzi şi nu albaştri (lăudat fie cel care a inventat lentilele de contact!), cu talonete care-mi modificau uşor mersul, cu sacul de sport pe umăr, m-am dus la recepţie şi am cerut o cameră. Recepţionerul – acelaşi june cu ochelari de mai devreme – mi-a cerut, tot ca mai

devreme, banii înainte. De data asta i-am dat o carte de credit, a verificat-o, mi-a întins cheia sub formă de card. Am urcat, noua cameră se afla la etajul 23, am aruncat sacul pe pat și am coborât cu liftul nouă etaje. Pe coridor nici țipenie de om, doar căruciorul încărcat cu lenjerie de pat, cosmetice și prosoape arăta că cineva face curățenie. Am examinat ușa primei mele camere, părea în regulă, am intrat, totul era neatins, am luat valiza și, fără să mă întâlnesc cu cineva, am dus-o în noua mea cameră. Oare ce-o fi cu banii ăștia? O plată? O răscumpărare? Șantaj? Spălare de bani, pur și simplu? Un lucru era cert: nu puteam să cheltuiesc nici o bancnotă, puteau fi însemnate sau înregistrate seriile. Să-i duc în străinătate. Asta ar fi fost mai simplu, dar nu lipsit de risc. Să-i las într-o casetă, la gară sau la autogara și să-i recuperez când se mai liniștesc lucrurile. Sigur că ar fi și varianta să-i duc la poliție, dar acolo ar trebui să răspund la o mulțime de întrebări.

Râsul de pe lume! Să ai 2 milioane de dolari și să nu știi ce să faci cu ei!

Adevărul este că mare nevoie de bani nu aveam. Iar două milioane de dolari, față de ce aveam depozitat în insule, erau mizilic. Dar nici să-i arunc, să las valiza la vreun colț de stradă sau într-o stație de autobuz nu puteam. O chestie ca asta nu se face. Uf, numai de o asemenea complicație nu aveam nevoie!

Dimineața am transferat banii în sacul de sport, iar valiza goală am dus-o înapoi în prima cameră, împreună cu toate obiectele și actele lui Mark. Va trebui să mă debarasez de acest personaj, asta e, am conviețuit câteva luni, dar acum ajunge, drumurile noastre se despart. M-am uitat la ceas, era abia 8,30, dar trebuia să mă decid dacă eliberez camera sau o mai plătesc o noapte. Am optat pentru prima variantă, plătisem la sosire, nu mai trebuia să trec pe la recepție decât dacă voiam neapărat să fiu văzut. Nu voiam. Am lăsat pe o măsuță câțiva dolari pentru tot ce băusem din minibar. Am găsit o foaie de hârtie cu antetul hotelului și am scris pe ea o adresă din Baltimore, am mai adăugat câțiva dolari și rugămintea ca valiza să-mi fie expediată la adresa respectivă. Am pus semnul „Do not disturb" pe ușă, numai așa, ca să fie și m-am întors în camera de la etajul 23. N-am întâlnit pe nimeni. Ajuns în cameră, am telefonat la recepție și am anunțat că mai rămân o

noapte. E frumos la Miami. Am coborât la micul dejun, era abia ora 8,45. Restaurantul avea vedere spre ocean, ceea ce nu mă încânta deloc în momentul acela, dar şi spre holul mare al hotelului, ceea ce putea fi mult mai interesant. Nu m-am grăbit, am mâncat mult, temeinic, mereu cu privirea aţintită spre recepţie. Nu am observat nimic până când, cu o ultimă ceaşcă de cafea, m-am aşezat în hol să răsfoiesc ziarele. Atunci am văzut două persoane intrând, un zdrahon numai muşchi şi ochelari de soare şi o fetişcană de vreo 22-25 de ani, o mulatră frumuşică pe care o remarcasem în avion. Avea părul în coadă de cal, o fustă scurtă şi picioare până-n gât. Nu mi-ar fi displăcut o aventură cu ea, dar în condiţiile date chiar nu era cazul. Cei doi au luat o cameră, dar n-au urcat, s-au instalat în hol şi au comandat de băut. Nu mi-au acordat nici o atenţie, evident că fata nu mă recunoscuse. M-am ridicat, m-am întors în cameră, OK, de ăştia presupun că am scăpat. Mai rămânea problema celor 2 milioane de dolari. Cum să ajungă ei în paradis? Paradis fiscal, desigur. Unul din care tocmai revenisem cu două zile în urmă. Mă rog, la nevoie mai fac un drum, dar cum să evit controlul bagajelor? Plus că prietenii fetei cu valiza sigur se vor instala la aeroport şi oricât de mult mi-aş fi schimbat înfăţişarea, s-ar putea să am ghinion.

Cu sacul de sport pe umăr, am ieşit din hotel şi m-am dus la o agenţie de închiriat maşini. Am ales un Chevrolet SUV gri, maşină bună de drumuri lungi. Am făcut plinul la carburant şi am plecat din Miami fără să mai trec pe la hotel. Nu lăsasem nimic în cameră şi, oricât de amuzant ar fi fost să aflu ce s-a mai întâmplat cu valiza, era mai prudent să mă îndepărtez. Nimeni nu părea să mă urmărească. Am mers câteva ore, la un moment dat, în apropierea unui oraş de pe coastă, mi-am dat seama că în afară de avion şi maşină mai există şi alte mijloace de transport, aşa că am parcat SUV-ul şi m-am îmbarcat într-o croazieră spre Caraibe. Am stat mai mult în cabină până la prima escală, când am scăpat de povara celor 2 milioane de dolari. Apoi m-am relaxat şi restul croazierei ar fi fost chiar foarte agreabil dacă nu m-aş fi plictisit de moarte. Eu sunt un tip activ, când n-am nimic de făcut nu mă simt bine. La întoarcerea din croazieră mi-am găsit SUV-ul în parcare, m-am uitat la el de la distanţă, nu părea să fi umblat cineva la el. Dar ce

e sigur e sigur, mai bine să iau măsuri, pentru orice eventualitate. Am dat telefon la firma de la care închiriasem maşina, am anunţat unde este şi că nu mai am nevoie de ea. Apoi am închiriat, de la o firmă care era chiar acolo, în port, o altă maşină, o Honda albă, am încărcat în ea bagajele, am lăsat-o acolo şi m-am întors să văd ce se întâmplă cu SUV-ul. M-am aşezat pe o terasă cu vedere la parcare, am comandat o margarită şi am aşteptat. Am mai comandat o margarita, apoi o tequila simplă. Aşteptam. Nimeni nu se uita la mine, în afară de chelneriţa care venea din sfert în sfert de oră să mă întrebe dacă mai vreau ceva. După vreo oră a apărut un sedan albastru şi a parcat chiar lângă SUV. Tipul de lângă şofer a coborât, s-a uitat la SUV pe toate părţile, a deschis uşa, i-a făcut semn celuilalt că e în regulă şi s-a urcat la volan. Sedanul a plecat, după un minut a pornit şi SUV-ul, OK, n-a sărit în aer, se vede treaba că am exagerat cu prudenţa… Dar când să iasă din parcare, i-a tăiat calea un sedan negru, din care au coborât doi indivizi, unul era negrul de la hotel. Nu auzeam ce vorbesc, dar era clar că-l întrebau de sănătate. Şoferul SUV-ului le-a arătat o hârtie, le-a explicat ceva, nu păreau prea fericiţi, dar n-aveau ce face. SUV-ul a plecat, tipii din sedan au parcat maşina şi au venit pe terasă, unde eu mâncam o tortilla şi beam încă o tequila. Nu mi-au dat nici o atenţie. Am cerut o cafea şi nota, am plătit, m-am dus până în locul unde mă aştepta Honda şi am plecat liniştit.

Liniştit, dar nu foarte mulţumit de situaţie. După Mark Peters din Baltimore, încă o identitate s-a dus pe apa sâmbetei, George Collier, încă un set de acte – număr de securitate socială, legitimaţie de şofer, carte de credit – pierdute pe veci sau măcar pe vreo zece ani. Plus un look la care trebuia să renunţ câtva timp, ştiam că ăştia caută un tip şaten cu barbă, cu ochi albaştri, aşa mă ştiau ei de când cu confuzia de geamantane. Aflasem între timp şi cine sunt aceşti „ei”, traficanţi de droguri şi mai ales de ţigări de foi aduse pe şest din Cuba vecină şi nu foarte prietenă. Chestia asta m-a făcut să mă simt mai bine, faptul că le luasem banii nu însemna furt, ci un act de justiţie. Mi-am văzut de drum.

Capitolul 4

Restaurantul era luminat *à giorno* de două candelabre mari, care păreau din cristal – și chiar erau – și o sumedenie de aplice pe pereți. Încăperea avea proporții ciudate, era lungă și îngustă, de aceea mesele mari, rotunde, de șase persoane, erau puse doar pe două șiruri. În capătul opus intrării, lângă ușa spre bucătărie, era un mic podium pe care trona pianul. Ferestrele erau, de fapt, uși care dădeau spre terasă, închise acum din cauza ploii. Plăsticăraia ferestrelor nu se potrivea defel cu fețele de masă din olandă și candelabrele de cristal, dar unde s-a mai pomenit în România construcție nouă fără termopane?

Laurențiu îi aștepta în hol, părea calm și afabil, parcă nu el ar fi răcnit la telefon adineaori. Îi invită la masa lui, unde mai veniră Adelina și Vali, oengista vegetariană, care îi aruncă Stellei o privire ucigașă, dar se abținu de la orice comentariu. Părea preocupată de ceva. Amândouă femeile erau îmbrăcate în negru: Adelina într-un costum trăsnit, desigur „de firmă”, cu pantaloni transparenți și plisați, bluză mulată și multe paiete, cu o mânecă largă și una deloc și cu mănuși din piele fină, una neagră și una roșie, iar Vali într-o rochie cam lălâie, de un negru șters, decolorat pe alocuri, cu o eșarfă, tot neagră, care-i acoperea decolteul. Și Laurențiu era complet în negru, în loc de cămașă și papion purta la smoching un tricou subțire, din mătase, după moda lansată de nu știu ce vedetă. Avea la gât un lănțișor de aur, nu prea gros, dar vizibil, observă cu neplăcere diva. Nu agrea bărbații care purtau bijuterii – lanț, ghiul, brățară – poate în alt secol ar fi fost acceptabil un ceas de buzunar sau un inel cu pecete, dar în secolul 21… Mă rog, unii poartă cercel în nas… Bine că Jerry nu și-a pus cercel, nici tatuaje nu și-a făcut. Că își vopsește părul în culori atât de sălbatice nu e grav, părul crește…

Dineul fu somptuos, de la cele mai neaoșe la cele mai exotice mâncăruri, cantități imense de caviar Beluga și foie gras alături de sarmale și ciolan cu fasole, cele mai fine băuturi, serviciul impecabil. La un moment dat candelabrele se stinseră, iar lumina aplicelor scăzu până

când în încăpere greu se mai putea distinge ceva. Se auzi marșul triumfal din „Aida” și pe ușa de lângă pian apăru, după obiceiul tuturor nunților și parangheliilor cu catering, un cărucior pe care trona tortul, o construcție masivă din ciocolată neagră și fondant colorat, care copia cu fidelitate hotelul Dava. Cincizeci de lumânări împodobeau tortul. Oaspeții cântară „Mulți ani trăiască!” într-un cor aproape armonios, condus de Stella, a cărei voce amplă acoperea cum nu se poate mai oportun glasurile celorlalți. Laurențiu, la îndemnul Adelinei, suflă în lumânări și reuși să le stingă pe toate. Refuză, în schimb, să țină un discurs, în ciuda tuturor insistențelor.

Stella abia se atinsese de mâncare toată seara, nu putea să cânte cu stomacul plin. Laurențiu, îngrijorat, o întrebă:

— Dar, doamnă, n-ați mâncat nimic! Nu vă place? Să vă aducă altceva?

Un chelner stătea în apropiere, gata să alerge la bucătărie.

— Nu, mulțumesc. Nu pot să mănânc acum. După spectacol am să iau ceva, spuse Stella, sorbind din cupa de șampanie. *Jerry, let's go*!

Tânărul, care onorase din plin bunătățile, se despărți cu greu de farfuria în care mai avea o jumătate de felie de tort. Zgomotul conversației de la mese se reduse la un murmur, apoi încetă. Curând, în încăpere răsuna aria clopoțeilor din Lakmé.

— Foarte tare, spuse Adelina în timpul aplauzelor. Cântă live fără amplificare!

— Toanto, la operă se cântă numai așa, mârâi Vali.

— Zău?

— Sst!

✶ ✶ ✶

Concertul se terminase. Aplauzele nu conteneau, erau asurzitoare. Cei aproximativ patruzeci de spectatori băteau din palme și cereau bis. Diva, toată numai zâmbet, se pregăti să repete aria Reginei Nopții din „Flautul fermecat” de Mozart. Un trăsnet asurzitor despică cerul. În aceeași clipă, se stinseră brusc toate luminile din sală și din holul unde doar Emilian rămăsese în timpul concertului, aranjând fotoliile și încercând să nu facă zgomot. Ionica era pe etaje, făcea paturile pentru noapte,

schimba prosoape. Portarul și ceilalți angajați care stăteau în sat plecaseră imediat după prânz, când încă valea nu se umpluse de apă, să încerce să-și pună la adăpost micul lor avut.

— Futu-i! scăpă Emilian lovindu-se de o mobilă. Pe dibuite, luă două lumânări dintr-un sertar, le aprinse și le duse în restaurant. Lumea nu înțelegea:

— Ce s-a întâmplat?

— Mai vine un tort?

— O fi din cauza furtunii.

— Unde să le pun? îl întrebă Emilian pe Laurențiu.

Acesta, încruntat, îi făcu semn să le ducă în față. Înaintă printre mese până la podium. Stella îi spuse:

— Aici, pe pian, pe suporturile astea.

— Să mai aduc?

— Nu, e suficient, muzica se poate asculta și pe întuneric.

Începu în forță aria Reginei Nopții.

Neobservat în beznă, Laurențiu se ridică cu grijă și ieși tiptil în hol. Se răsti pe șoptite la Emilian:

— Ce-i cu generatorul?

— Ar fi trebuit să pornească. S-o fi blocat iarăși, sau n-o fi având motorină… Spunea Anghel ceva…

— El unde-i?

— În sat, a plecat pe la 3, dar înapoi n-a mai ajuns. Nici nu are cum să vină, pe urgia asta.

— Fă ceva, Emiliane, rezolvă, că de-aia te plătesc.

Cu pași neauziți, se întoarse la locul lui, găsindu-și pe dibuite scaunul.

Primadona încheie aria, iar în întuneric aplauzele răsunară mai tare ca înainte. Apoi începură zgomotele firești: scaune târșâite pe pardoseală, murmure, exclamații gen „Extraordinar!”, „Magnific!”, „Divin!” etc. Vocea pițigăiată a Adelinei se auzi ca o notă falsă:

— Eu așa ceva n-am mai auzit! Pe bune!

— Ehei, multe n-ai auzit tu… spuse un glas de femeie. Să fi fost Vali? Sau poate una dintre soțiile invitaților.

— Ai putea să-i ceri un autograf, auzi ea de undeva, din întuneric, vocea lui Andrei.

Doi dintre invitați luară lumânările de pe pian și toată lumea se deplasă spre hol. Cum aproape toți erau în negru, nu se vedea mare lucru, abia se putea distinge ceva în licărul palid al lumânărilor.

— Ia te uită, chicoti vocea doctorului, amfitrionul nostru doarme cu capul pe masă.

— Dezgustător! exclamă diva. Cum poate cineva să adoarmă în timp ce cânt eu! E un scandal!

Adelina se apropie de Laurențiu și îi puse o mână pe umăr:

— Hai, Țumpi, deșteptarea.

Apoi țipă cât o ținea vocea pițigăiată:

— Aaaah!

Toată lumea se buluci în direcția țipătului:

— Ce e?

— Ce s-a întâmplat?

Numai Stella comentă plictisită:

— Iar țipătul acela din filmele americane. Cameristei i-a ieșit mai bine. E vreun cadavru?

— Doamne ferește, să batem în lemn, se sperie Mihai.

— E… nu se mișcă… nu doarme… Îngăimă Adelina. Un doctor!

Emilian ridică vocea:

— Există vreun medic printre dumneavoastră?

— Eu, știi foarte bine, zise Ovidiu… Dar sunt ginecolog…

— Cu toate astea, presupun că vă puteți da seama dacă e ceva grav, spuse diva.

— Inima, probabil, presupuse ziaristul. Să chemăm salvarea!

Ovidiu se apropie de Laurențiu și încercă să-i ridice capul:

— Nici o salvare… Îmi pare rău pentru prietenul nostru, dar nu are nevoie de medic.

— Vrei să spui că e beat mort? N-am observat să fi băut prea mult.

— Nu știu dacă beat, dar mort cu siguranță.

Ca întotdeauna în asemenea situații, vorbeau toți de-a valma:

— Mort?

— Ce-a pățit?

— De ce-a murit?

— L-a lăsat inima…

— Săracul, era stresat în ultima vreme, ați văzut, după amiază…

— Presimțea el ceva…

Ovidiu spuse sec:

— A fost omorât.

Se auziră murmure de consternare.

— Nu se poate!

— Cum?

— Ce s-a întâmplat?

— Garotat cu propriul lui lănțișor de la gât, zise medicul. Mai pe înțeles, sugrumat.

— Ce oroare! exclamă Stella.

— Cu lănțișorul? se auzi o voce.

— Totdeauna mi s-a părut de prost gust ca un bărbat să poarte așa ceva, spuse deputatul.

Toți erau bulversați, șocați, se învârteau de colo până colo prin întuneric, se loveau de mobile, nu știau ce să facă, numai Stella își păstră cumpătul:

— Trebuie să chemăm imediat poliția.

Adelina, prăbușită într-un fotoliu, scâncea:

— Poate n-a murit de tot…

— De tot, de tot, o dezamăgi medicul. E cât se poate de mort.

Emilian ajunse la telefon:

— Alo, 112? Avem un mort, la hotelul Dava din… Sugrumat… Da, e numai apă cât vezi cu ochii. Alo? Alo? Na, că nici telefonul nu mai merge.

Trânti cu scârbă receptorul.

Andrei se oferi să încerce de pe mobil, dar nu putea forma nici un număr.

— N-am semnal. Ce facem acum? Îl lăsăm așa?

Emilian spuse cu voce tremurândă:

— Operatoarea a zis să nu se atingă nimeni de… de el până vine poliția.

— Îl acoperim, nu e un spectacol prea plăcut la vedere, insistă Ovidiu.

— Pe întunericul ăsta oricum nu se vede nimic, zise o voce de bariton.

— O lumânare, trebuie să-i punem o lumânare, spuse altă voce.

— Și noi ce facem? Adică eu ce fac? întrebă Adelina, care nu se oprea din tremurat.

— Ne vedem de treabă… Adică mergem la culcare, răspunse Andrei.

— Dar dacă asasinul mai e aici? Mi-e frică! Dacă mă omoară și pe mine?

— Nu mai e aici de mult, se auzi vocea Valentinei, urmată de a deputatului:

— Da' ce, e prost? A fugit imediat.

— Chiar credeți că asasinul e cineva venit din afară? întrebă calmă diva.

— Cum altfel? Sigur că de afară! Păi cine de aici să vrea să-l omoare pe șefu'? se indignă Emilian.

— Și cum a venit? Că afară e apă cât cuprinde. Dar ne vom convinge imediat, spuse Stella. Luminați aici, vă rog!

Acel „vă rog" era adăugat din politețe, dar tonul era de poruncă.

Andrei veni cu o lumânare.

— Aici, pe podea, în dreptul intrării, zise Stella. Vedeți? E curat, uscat. Dacă a venit de afară, unde sunt urmele de apă? Cu ploaia asta și totul inundat împrejur, ar trebui ca podeaua să fie măcar umedă, dacă nu udă de-a binelea și cu urme de noroi. Asta înseamnă…

Andrei completă fraza cu o voce neîncrezătoare:

— Că unul dintre noi, cei de față, este criminalul. Asta vreți să spuneți?

Toți se uitară unii la alții, șocați. În lumina palidă a lumânărilor, arătau ca niște spectre.

— Exact, spuse Stella și adăugă pe un ton nepăsător, de conversație:

— Sigur, cele mai suspecte sunt persoanele care ședeau în apropierea lui, dar…

— Cine stătea lângă el? întrebă din întuneric o voce de femeie.

— Doamnele, răspunse medicul. Adică doamna Vali și Adelina.

Reacția celor două fu instantanee. Vali țipă:

— Nu vă permit asemenea insinuări!

Iar Adelina se smiorcăi:

— Cum puteți crede că eu…?

— Prostii, spuse ziaristul. Cu întunericul ăsta, și toți îmbrăcați în negru, nu contează cine ședea lângă el.

Diva îl aprobă:

— Exact asta voiam să spun.

Andrei adăugă:

— Toți suntem suspecți.

— Pardon, domnule, îl contrazise Stella, există aici două persoane mai presus de orice suspiciune.

— Mai presus de orice suspiciune?! Nu zău! V-ați dat seama într-o clipă, numai uitându-vă în jur? Și încă pe bezna asta?

Vocea ironică a lui Andrei o irită pe Stella.

— Dacă ați lăsa o clipă tonul ăsta de superioritate și ați încerca să gândiți, v-ați da seama că una dintre persoanele care nu pot fi suspectate…

— E mortul, ha, ha, ha! nu se putu abține doctorul. Deputatul îi reproșă:

— Îți arde de glume!

— Dacă nu m-ați fi întrerupt, zise Stella, ați fi înțeles deja că una din persoanele inocente sunt eu…

Vali o întrerupse:

— Inocentă! Ha! O criminală care…

Diva zâmbi concesiv:

— Inocentă cel puțin de această crimă. Doar nu credeți că în timp ce cântam aria Reginei Nopții aș fi putut să-l ucid pe amfitrionul nostru, aflat în capătul opus al salonului. Să sugrum pe cineva în timp ce-l iau pe fa de sus… absurd! Iar a doua persoană care nu poate fi suspectată este Jerry, acompaniatorul meu.

Se auziră voci:

— Are dreptate.

— Da, am văzut-o.

— Așa e. Ați continuat să cântați și în întuneric. Chiar am remarcat, la lumina lumânării, parcă erați într-o gravură din secolul 18, răsună o voce de femeie.

— Atunci este clar, declară cântăreața. Până la venirea poliției, eu conduc ancheta. Toată lumea e de acord? Împotrivă? Se abține cineva?

Toți amuțiseră, ca hipnotizați, așa că Stella continuă:

— În unanimitate am fost votată pentru rolul lui Sherlock Holmes. Sau Poirot, cum preferați.

Și-și marcă victoria cu o vocaliză în registrul acut.

Andrei încercă să se pună bine cu ea:

— Dacă sunteți Sherlock Holmes, aveți nevoie de un Watson. Eu am lucrat și ca ziarist de investigație… Cred că v-aș putea fi de folos.

— Cu condiția să nu fiți dumneavoastră criminalul, precizează Stella.

— Doamnă, ziariștii ucid cu pixul, nu cu…

— Da, e ceva adevărat aici… Bine, veți fi Watson. Provizoriu. …Păi, să trecem la treabă…

În clipa aceea pe scara care ducea spre etaj apăru o fantomă. Era Ionica, îmbrăcată în halat alb, singura vizibilă dintre toți. Când află vestea, se cruci:

— Doamne apără și păzește, cine i-o fi făcut felul?

— Da… În primul rând… cine avea interesul să scape de distinsul nostru amfitrion? întrebă Stella.

Se lăsă tăcere. Nimeni nu sufla o vorbă, se auzea doar ploaia bătând în ferestre.

— Aha, nimeni? Era iubit de toată lumea? De ce tăceți? Mă rog, vom afla mai încolo cum stătea la capitolul popularitate. Va trebui să vorbesc cu fiecare, să vedem cine are alibi, cine nu, cine confirmă alibiul cui…

— Eram cu toții în salon, atenți la magnifica dumneavoastră interpretare… spuse o voce, iar altele veniră ca un ecou.

— Da, toți…

— Se pare că toți, cu o excepție, zise diva.

Deputatul, imparțial ca orice politician, încercă să lărgească cercul de suspecți:

— Mai sunt și cei de la bucătărie, și chelnerii, camerista…

— Voi sta de vorbă cu fiecare. Toate la timpul potrivit. Dar înainte de orice, dați-mi, vă rog, telefoanele.

Această cerere îi lăsă pe toți cu gura căscată. Andrei se arătă mai îndrăzneț:

— Nu cred că aveți dreptul să confiscați…

— *Per dio*!… Eu nu confisc nimic. V-am rugat frumos să-mi dați telefoanele și mi le dați de bunăvoie, nu-i așa?

— Dar trebuie să anunț la redacție ce s-a întâmplat, am avea exclusivitate. E o știre bombă!

— Va trebui să mai așteptați. Va fi o bombă cu efect întârziat.

Deputatul bombăni plictisit:

— Oricum n-ai semnal…

Toți scoaseră din buzunare sau poșete telefoanele. La semnul divei, Jerry le strânse într-o frapieră adusă de Emilian din restaurant.

— Are cineva dintre dumneavoastră wireless? întrebă Stella.

Câțiva anunțară că aveau. Cântăreața îi ceru lui Jerry să adune și laptopurile de prin camere. Invitații protestară la început, dar Stella era de neînduplecat.

— Nici o grijă, n-am să le deschid, nu mă interesează ce aveți pe-acolo. Vreau doar să nu puteți comunica spre exterior. Sau poate vreți să vină toate televiziunile cu elicopterul? Să dea știri cum că „printre suspecți se află și deputatul… ziaristul… avocatul…”?

Argumentul fu decisiv. În afară de Andrei, care murea să dea o știre în exclusivitate, nimeni nu voia publicitate. Jerry urcă împreună cu proprietarii de laptopuri și le colectă pe cele existente, vreo zece, și le duse, ca și telefoanele, în camera lui, cu ajutorul Ionicăi, care rămase interzisă când văzu că tânărul scosese salteaua de pe pat și după toate semnele intenționa să doarmă pe podea.

— Oare de ce n-o dormi în pat, ca oamenii? se întrebă ea cu voce tare când se întoarse în hol.

— Cine? întrebă Emilian.

— Ăsta, băiatu' care-o vinit cu doamna.

Doamna, adică Stella, răspunse:

— Scolioză. A crescut prea repede. Medicii i-au recomandat să doarmă cu salteaua pusă pe o scândură, nu pe somieră.

— Putem să aducem… se arătă amabil Emilian.

— Nu e nevoie, o noapte se descurcă așa.

Prăbușită într-un fotoliu, Vali plângea cu fața îngropată într-o batistă mare, bărbătească. Adelina tremura ca varga, în timp ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obraz.

— Gata! anunță Stella. Toată lumea la culcare. Încuiați-vă în camere, să nu vină bau-bau și nu deschideți decât dacă sunt eu sau Jerry.

Adelina întrebă printre lacrimi:

— Dar eu ce mă fac dacă Țumpi a murit?

— Deocamdată, te duci la culcare, zise Stella.

Toți porniră spre camere, orbecăind, ținându-se de mobile și de pereți, încercând să vadă treptele spre etaj la lumina lumânării. Vocea cântăreței îi opri:

— Stați! Trebuie să izolăm locul crimei, să nu ne trezim că dispar indiciile… sau chiar mortul. Ai o panglică galbenă?

I se adresase lui Emilian, care răspunse cu un șir de întrebări:

— Panglică galbenă? De ce? La ce vă trebuie?

— O, *mio dio*! N-ați văzut în filme? Întotdeauna locul crimei este împrejmuit cu panglică galbenă.

— Ceva panglici avem, pentru flori, știți… Dar nu știu dacă avem galbenă…

Recepționerul căută pe bâjbâite într-un sertar, scoase un mosor cu panglică lată, de un portocaliu strident:

— Asta-i tot ce-am găsit.

— În lipsă de ceva mai bun, merge, acceptă Stella, în timp ce ziaristul chicoti:.

— Hihi! E portocalie!

— Și ce, vă e teamă că se poate interpreta politic?

Sub îndrumarea cântăreței, recepționerul împrejmui masa la care stătea cadavrul. Invitații nu păreau să aprecieze cunoștințele de criminalistică ale divei.

— Circotecă! Țara e sub ape, cel mai bun prieten al meu a fost omorât… Iar madam diva se joacă de-a hoții și vardiștii, zise deputatul. Bancherul încercă să-l potolească:

— Calmează-te! Și ce dacă se joacă? Măcar nu ne plictisim… Oricum nu putem pleca până la venirea poliției. Doamne, ce nenorocire…

— Păcat că nu este aici și prietenul meu George Arion, se auzi vocea criticului. Ce roman polițist ar scrie! Cu o primadonă detectiv, e chiar original!

— Sigur că eu aș fi fost mai indicat să conduc investigația… bombăni ziaristul și urcă scările, urmat de ceilalți. Nu de toți, câțiva rămaseră în hol. Stella nu se grăbea să meargă la culcare:

— Ei, ia să examinez eu un pic locul crimei. Watson!

— A ieșit, zise Adelina.

— Ne descurcăm și fără el. Aveți cumva o lanternă?

— Da, sigur, cum de nu m-am gândit, zise Emilian. V-o aduc imediat. Cotrobăi din nou sub tejgheaua recepției și aduse o lanternă nu prea mare.

Stella, cu un curaj pe care nu și l-ar fi bănuit, ridică fața de masă cu care fusese acoperit cadavrul.

— Avea ceva de valoare la el?

— Bani. Mulți. Dar sunt în cameră, răspunse Adelina.

— Altceva? Bijuterii?

— Numai lănțișorul… Îl purta tot timpul, nu-l scotea nici la baie… Vocea i se înecă în lacrimi.

— Atât? Înseamnă că putem exclude ideea jafului.

Adelina tresări:

— Servieta! O avea cu el când am coborât aseară.

— O fi lăsat-o la recepție.

— Nu, doamnă, la mine n-a lăsat nimic, zise recepționerul, dar Ionica îl întrerupse:

— Dacă-mi permiteți, era sub scaun o servietă. Când s-a așezat am văzut că a pus-o acolo.

— Da, întări Adelina, sub scaun a pus-o.

— Să ne uităm. Recepționerul lumină zona, dar nu se vedea nici o servietă.

— Nu e! A dispărut servieta!

Adelina părea sincer uimită. Emilian zise greoi:

— O fi luat-o criminalul. Sau criminala.

În clipa aceea se aprinse lumina în tot hotelul.

— Și s-a făcut lumină! zise Stella pe un ton aproape vesel. O veselie pe care n-o simțea, de fapt. Știa ea că nu trebuia să accepte invitația. Brrr! Era mult mai plăcut când citea despre crime. Dar ca ea, chiar ea, să caute prin buzunarele unui cadavru… Ce oroare! Mai rău ca în spectacolul acela cu „Tosca". Alungă acest gând. Avea treabă. Cu un mic aparat Fuji, fotografie cadavrul celui care o invitase la această bizară petrecere. Luă mai multe cadre, din diferite unghiuri. Lângă ea, Emilian și Ionica îi îndeplineau fără vorbă dispozițiile. Ionica scoase pozele la imprimantă – în alb-negru nu erau perfecte, dar detaliile esențiale se vedeau destul de bine.

✶✶✶

Se spune că un profesionist își poate schimba înfățișarea în numai două minute și să nu-l recunoască nimeni. Poate. Dar există doar două variante. Ori intri în pielea altui personaj, pe care l-ai studiat din vreme, ori schimbarea este superficială, te poate scăpa când ești la înghesuială, dar nu ține la o privire mai atentă. Norocul meu este că am anumite aptitudini… Puțini oameni știu că sunt ambidextru. Am învățat singur să scriu cu mâna stângă, dar o folosesc doar când întruchipez anumite personaje. Alteori îl scriu pe 7 barat, ca să dau impresia că vin din Europa. Am fost întotdeauna un perfecționist. Îmi place să joc roluri, să fiu mereu alt și alt personaj – probabil că în alte condiții aș fi devenit actor –, dar nu e genul meu schimbarea rapidă, chiar dacă în ultima vreme numai de asta am avut parte. Prefer să iau lucrurile pe îndelete, fără grabă – desigur, când am timp. Când nu am, mă descurc cum pot.

Dar acum aveam timp, aveam și bani și… și cam atât. Am parcat Honda la aeroportul din Charlotte, mi-am luat biletul rezervat prin telefon și am plecat spre Frankfurt, apoi mai departe, cu o mașină închiriată chiar de pe aeroport. Mi-am petrecut iarna în Europa, am trăit

ca un rentier vreo șase luni. În sud, firește, nu aveam chef de frig și de zăpadă. Spania, Italia, sudul Franței. Astea, desigur, după o scurtă vizită în Elveția, care, după cum se poate convinge oricine, nu este numai țara băncilor, ceasurilor, văcuțelor mov și a ciocolatei. Este, mai ales, țara discreției. Am intrat într-o clinică ascunsă într-un sătuc din Alpi, iar după trei săptămâni, când am ieșit, mă simțeam alt om. Eram alt om. Aveam nu doar alt nume, ci și altă înfățișare, ba chiar eram mai gras cu 10 livre și mai înalt cu aproape un inch. La Genova sau la Nisa, am experimentat noua mea personalitate. Eram acum un american adaptat la viața europeană, trăiam la fel ca ei, mâncam la fel ca ei, beam la fel ca ei, la fel abordam femeile, urmăream campionatele de fotbal, soccer desigur, fotbal european, aveam aceleași subiecte de discuție ca și ei. Noutatea cea mare era euro, pe care europenii îl priveau cu curiozitate și scepticism, iar americanilor încă nu li se părea o amenințare. Eu, prevăzător, am investit în euro o sumă oarecare, câteva milioane de dolari, nu dintr-odată, firește. Glumițele cu banii de Monopoly și altele asemenea sunt hazoase, dar dacă gluma se întoarce? Primăvara m-am dus la Paris. Ploua, la Paris plouă întotdeauna, nu pricep de ce-or fi construit cel mai frumos oraș din lume într-un loc cu o asemenea climă mizerabilă. La Biserica Americană, la Harry's Bar și în preajma locurilor mai vizitate am cunoscut o mulțime de conaționali. Începuseră din nou să vină în Europa, după șocul de la 11 septembrie care-i ținuse un timp legați de căsuțele lor din suburbii. Așa s-a întâmplat că am întâlnit-o pe Joanna – da, chiar nevasta mea din New Jersey, uitându-se la picturile, dar mai ales la pictorii din Place du Tertre. Era cu o prietenă, cu Maggie, care locuia la două case de noi… adică de ea. Cu cine l-o fi lăsat pe Bob? Cu nesimțitul de soț al lui Maggie și cei doi rotweileri ai lor? S-au așezat pe o terasă, am găsit un loc la masa alăturată. Eram îmbrăcat ca francezii, am comandat cu un accent perfect „Une pamplemousse pressée et un express", s-au uitat la mine și și-au văzut de treabă, adică s-au chinuit să-i explice chelnerului ce doreau. Joanna s-a mai uitat de câteva ori la mine, Maggie tot povestea ceva din care am prins doar frânturi, „Tod ar fi vrut ca tu să-ți…", de mine era vorba, eu eram Tod, n-am înțeles ce-aș fi vrut, probabil aș fi vrut ca Joanna să „meargă mai departe" sau să-și refacă

viața sau orice formulă din revistele pentru femei și din seriale folosea Maggie. Eram de acord, să-și refacă viața, bani are, dacă nu i-o fi pierdut la bursă, arată încă bine… O clipă mi-a dat prin cap ideea perversă de a-i face curte… N-ar fi fost nici un risc, dar nu mă excita deloc Joanna, plus că mi-a venit o altă idee… dacă mă caută cineva, dacă mai există cineva care crede că n-am murit… Urmărind-o pe Joanna puteau da de mine… Dacă am ajuns eu la această concluzie, puteau ajunge și alții… Am plătit, am lăsat un pourboire *minuscul, m-am ridicat și am pornit alene spre stația de autobuz. Micul Monmartrobus era ticsit, am coborât câțiva pași spre* funiculaire*, oprindu-mă din când în când să admir panorama Parisului. Joanna și Maggie m-au depășit, nu vedeam pe nimeni în urma lor, mi-am pus basca pe cap, începuse iar să plouă, am luat același funicular cu ele, nu m-au zărit, cel puțin așa speram. Jos, în boulevard Rochechouart era un autocar cu turiști, au urcat, eu am luat un taxi și le-am urmărit până la un hotel din zona Operei, am luat o cameră în hotelul de vizavi. I-am făcut un pic de curte recepționerei, o fetișcană brunetă, vioaie, mereu zâmbitoare. „Nu sunt prea mulți americani", i-am zis eu. „Au început să vină, vizavi e plin" mi-a răspuns ea. Știa tot, când au venit, câți sunt, cât stau. Acest ultim aspect mă interesa. Mai aveau de stat patru zile. De la fereastra mea, observam toate mișcările. Nu ieșeam din hotel decât după ce o vedeam pe Joanna plecată cu tot grupul, ca să nu am surprize. Nu se făcea să-l mai întâlnească o dată pe domnul acela pe care-l văzuse în Place du Tertre. Sigur, coincidențe există, dar era preferabil să le evit. A treia zi răbdarea mea a fost răsplătită. Joanna și Maggie au ieșit din hotel, în direcția stației de autobuze, mergeau evident să facă shopping, aveau expresia aceea concentrată, flămândă și ușor rătăcită, caracteristică femeilor plecate în acest gen de expediții. Un minut mai târziu, am zărit în urma lor un vechi și drag prieten, de pe vremea când jucam rolul de* consigliere*. M-am decis să risc. Am ieșit din hotel, cu basca pe cap, cu o țigară în gură, am trecut pe lângă el și am intrat într-o* boulangerie-patisserie*, am cumpărat o baghetă, am ieșit cu ea sub braț, ca un francez sadea, am luat-o pe o scurtătură, printr-un pasaj și am ajuns înaintea lui în stația de autobuz. Amicul m-a privit nepăsător, așa cum îi privea pe toți din jur, n-a avut nici o*

reacție, nu semănăm cu mine. Am băgat mâna în buzunar, a devenit o clipă atent, aha, eşti pe fază, am scos Carte orange, se apropia autobuzul. M-am urcat, i-am spus Bonjour *şoferului şi i-am arătat abonamentul, la a doua stație am coborât, Joanna şi Maggie nu mă observaseră, cotcodăceau în partea din spate a autobuzului, păzite de urmăritorul lor – nu şi al meu, am fost fericit să constat. Dar faptul că Joanna era sub urmărire mă neliniştea – era clar că undeva cineva nu era foarte convins de dispariția mea definitivă. Motivul era, probabil, dispariția într-adevăr definitivă şi fără urmă a omului lor, grăsanul care mă urmărise. Corect? Corect. Ce-ar fi de făcut? Dacă Joanna s-ar mărita sau măcar şi-ar găsi un amant, asta i-ar îndepărta de ea. Probabil însă că ea ştie foarte bine că a identificat o altă persoană. Evident că nu va recunoaşte niciodată, măcar pentru a-şi păstra milionul de la asigurare. Dar nici să se mărite nu poate, în caz că apar cine ştie când, viu şi nevătămat. Un asemenea raționament nu mi se părea însă accesibil Joannei, dacă nu cumva absența mea i-o fi pus în circulație câțiva neuroni suplimentari, ceea ce nu-mi venea să cred.*

Am lăsat bagheta pe o bancă şi m-am întors la hotel, am stat în cameră practic tot timpul, până la plecarea Joannei. Urmăritorul s-a urcat în acelaşi autocar, deci venise odată cu grupul, asta era o veste bună. De la mare distanță, i-am condus până la aeroport, de fapt am ajuns înaintea lor acolo, cu maşina mea, ca să mă asigur că totul e OK. Nu era. Urmăritorul Joannei s-a întâlnit, chiar la check-in, cu un alt drag şi bun prieten, unul dintre frații Mariellei, Gianfranco. N-am putut să mă apropii de ei, aşa că nu ştiu ce-au vorbit, dar fostul meu cumnat părea cam nemulțumit. Întrebarea era, ce căutau ăştia la Paris. Numai pentru că venise Joanna în excursie? De ce presupuneau că eu aş fi aici? Nu mă simțeam amenințat, mai ales că nu numai Joanna sau „băieții răi", dar nici mama nu mă putea recunoaşte. Nu semănăm nici cu fostul consigliere*, nici cu Tod Gorman, bărbatul Joannei. Nu semănăm nici cu mine, aşa cum arătasem înainte de prima operație estetică. De fapt, din vechea mea persoană nu rămăseseră decât amprentele. Bine că primăvara pariziană, rece şi ploioasă, îmi permitea să mai port mănuşi. Iar singurele persoane din lume care ştiau cum arăt acum, adică medicii şi*

asistentele de la clinica din Elveția, nu pot să mă trădeze, odată pentru că habar nu au cine sunt, iar în al doilea rând pentru că într-o noapte, la o săptămână după plecarea mea, birourile au fost sparte de un răufăcător (sau binefăcător, totul este relativ) care a furat toate computerele, apoi a dat foc, așa că s-au trezit fără întreaga arhivă.

Americanii din grup se pregăteau să intre la controlul bagajelor, Gianfranco s-a despărțit de amic, împingea un cărucior de bagaje, l-am „condus" de departe până la un ghișeu Alitalia, pleca la Roma. Ciao*! M-am mai învârtit puțin prin aeroport, am băut o cafea, am dat vreo două telefoane, apoi m-am întors în oraș, evident nu la hotel, ci în apartamentul meu. Cu câțiva ani în urmă avusesem prevederea – și banii, desigur – să-mi cumpăr locuințe în diferite locuri din lume, în general în mari orașe din Europa, Asia și America de Sud. Era prima dată însă că locuiam în propriul meu apartament și asta-mi dădea o stare de confort și de siguranță, deși nu era deloc un palat. Aveam două cămăruțe, o bucătărie cât o debara și o baie în care abia încăpeam – dar eram „chez moi". Vecinii îmi spuneau bună ziua, le răspundeam frumos, nu mă cunoșteau, mă credeau încă un chiriaș ca toți ceilalți, agenția prin care cumpărasem locuința se ocupa și de închirierea ei, era o investiție bună. Dacă vi se pare imprudent, știut fiind că proprietarii de imobile pot fi ușor depistați, nu vă faceți probleme pentru mine. Am încurcat pistele în așa fel încât nimeni să nu afle nimic. Așa că eram în siguranță. Dar oricât mi-ar fi plăcut să mai lâncezesc în Paris, era momentul să mă mișc. Mai exact, să mă întorc în State și să mă apuc de treabă. Am mai stat vreo săptămână, apoi am plecat direct la Washington DC, la aeroport am închiriat o mașină și m-am instalat într-un hotel mare, nu foarte departe de Capitoliu. Câteva zile m-am plimbat, am citit ziare și m-am uitat la televizor, ca să mă pun la curent cu tot ce se întâmplase în absența mea.*

Da, trebuie să recunosc, mi se făcuse dor de casă. Probabil că era cazul ca fiul rătăcitor să se întoarcă la familie. Am ieșit din hotel, m-am urcat în mașină și m-am dus în Georgetown. Am lăsat mașina într-o parcare, m-am plimbat puțin pe străzile aglomerate, apoi am intrat într-o cabină telefonică și am sunat la Langley.

✶ ✶ ✶

Hotelul avea trei sau patru nivele, chiar cinci, depinde de unde îl priveai. Dinspre drum, părea să aibă numai parter și două etaje. Vreo treizeci de camere, aprecie Stella. Ocupate erau doar aproximativ jumătate dintre ele, iar ultimul etaj, sub acoperișul țuguiat, era de fapt o mansardă unde se găseau camerele personalului. Acolo avea un apartament Emilian, directorul-recepționer și ce alte funcții mai avea. Tot acolo stăteau bucătarul-șef și cei trei chelneri, dar spre camerele acestora se putea ajunge doar pe scara de serviciu. Ionica locuia în sat, cu familia, iar când rămânea până târziu dormea jos, într-o cămăruță din spatele recepției. La subsol, în afară de pivnița propriu-zisă, la care se ajungea din bucătărie, mai erau două camere în care dormeau șoferii, dar fără acces direct spre hotel.

Stella ceruse un plan al hotelului, pe care, împreună cu Emilian, notase cine ce cameră ocupa. Remarcase existența unei intrări în spatele clădirii, dar era închisă, încuiată și nu dădea semne că ar fi fost folosită recent. Deci, era clar, cel care-l strangulase pe Laurențiu nu venise din afară și nu avusese cum să iasă din clădire. Asasinul era printre ei.

Trecuse de miezul nopții, dar Stella, deși obosită după recital, mai avu energie să străbată împreună cu Emilian și cu Jerry tot hotelul, încăpere cu încăpere, pentru a se convinge că nu era nici o persoană în plus sau în minus. Ionica rămase de pază în hol. Nu era timp pentru o percheziție amănunțită, dar, din cât putură să-și dea seama, servieta victimei nu era nicăieri. Adică, zâmbi ușor Stella, nu într-un loc vizibil.

— Asta e, îi zise lui Emilian. Cred că putem merge la culcare.

— Da, doamnă.

Stella îl privi. Nu mai avea ținuta aceea dreaptă, milităroasă, pe care o observase la venire. Părea prăbușit, dădea impresia că abia se ține pe picioare. Îmbătrânise brusc cu zece-douăzeci de ani.

— Erați prieteni?

— Da, eram. Dă două’șcinci de ani…

— Îmi pare rău, spuse cântăreața.

— Da’ mie! Mă tot gândesc… Dacă știam… Puteam să…

— Nu folosește la nimic să vă faceți reproșuri. Dacă nu l-ați ucis dumneavoastră…

— Doamnă, vă rog, asta nu-i de glumă.

— Nu este. N-am glumit.

— Ce fac eu de-acu’ încolo?

— În momentul ăsta aveți nevoie de un somn bun.

— Nu cred c-oi apuca să dau geană pe geană. Deși de obicei dorm ca lemnu’. Da’ dacă trag un gât de whisky, poate adorm.

Ajunseseră la ușa ei. Emilian plecă, îi auzi pași coborând spre hol. Probabil să ia „gâtul” de whisky. Stella intră în camera ei împreună cu Jerry, mai schimbară câteva cuvinte, apoi tânărul se duse în camera lui. Deși îngrozit că văzuse un om mort, asasinat, Jerry privea totul ca pe o aventură, așa că adormi fără griji.

Cântăreața mai zăbovi în salonul apartamentului, notă câteva rânduri într-un carnețel, apoi se pregăti de culcare.

Se auzi o bătaie în ușă.

Stella se strâmbă. Așa-i trebuia dacă a vrut să investigheze crima! Nu putea să stea liniștită, să citească sau să doarmă?

Deschise ușa fără să întrebe cine e. În prag era o femeie în capot și papuci.

— Vă rog să mă scuzați, începu femeia încă din prag. Stella o trase în cameră:

— Ssst! Nu e nevoie să ne audă tot hotelul.

O recunoscuse. Era femeia aceea de o frumusețe clasică, brunetă cu ochi mari, negri, care se repezise la ea să-i spună cât de fericită e că poate s-o asculte pe viu. Tot ea făcuse remarca aceea cu gravura din secolul 18. Acum însă părea îngrijorată.

— Doamnă, trebuie să vă rog ceva.

— Spuneți.

— Cum s-ar putea face ca numele meu să nu ajungă în ziare? Nici al domnului Carneau.

— Dacă ar fi după mine, nici un nume n-ar ajunge în ziare, nici măcar al meu. Dar aveți motive speciale, dumneavoastră și soțul dumneavoastră?

— Nu este soțul meu. De fapt, asta voiam să vă explic.

Povestea era simplă și lipsită de originalitate. El, cetățean francez, venise în România să monteze o afacere. Era însurat, avea copii, dar familia nu-l însoțise, din diverse motive asupra cărora nu insista. De altfel, ea era singura care știa că el are familie în Franța. Se cunoscuseră la o clinică unde Guy venise pentru o consultație, iar Sorana lucra ca medic internist. Era înaltă, subțire, pe la 40 de ani, cu un licăr ironic în priviri și o voce joasă, caldă, foarte atrăgătoare. Măritată cu un pilot de linie care lipsea mult de acasă, își înșela soțul cu discreție și era o mamă excelentă pentru cei doi copii al lor, un băiat și o fată, elevi la un liceu în limba engleză.

Nu fusese un *coup de foudre,* nu se îndrăgostise de Guy, nici el de ea, exista doar o atracție reciprocă, destul de puternică pentru ca relația lor să reziste deja de doi ani, fără ca vreunul dintre ei să se plictisească. Se întâlneau de obicei ziua, uneori mergeau la un restaurant elegant, alteori ieșeau din București până la Snagov sau la Sinaia. În foarte puține ocazii petrecuseră un weekend împreună – o dată la mare și o dată la Brașov –, pentru că Sorana nu voia să lipsească noaptea de acasă. Doar când copiii erau plecați în vacanță, profita și ea, în serile când soțul ei zbura la Beijing sau la New York.

Când Guy i-a spus de invitația lui Laurențiu, Sorana n-a fost prea impresionată și chiar a vrut să refuze să meargă, dar când a aflat că la eveniment va cânta Stella Marian-Harrington și-a schimbat părerea.

— Pentru ea ar merita să merg. Cine știe dacă voi mai avea ocazia s-o ascult?

Abia când se trezi că Guy o prezintă „doamna mea”, ceea ce toți au interpretat drept soție, Sorana avu o mică neliniște. Dacă o recunoaște cineva? Putea fi printre invitați vreun pacient al ei sau altcineva care o cunoștea ca doamna doctor Ionaș. Dar văzu cu ușurare că nimeni nu se ocupă de ei, toți erau interesați de Laurențiu și, bineînțeles, de Stella Marian-Harrington.

Crima schimbase însă situația.

Stella încercă s-o liniștească:

— Ați văzut, le-am luat telefoanele și laptopurile, ca să nu poată nimeni transmite la presă bârfe și zvonuri. Sigur, când va veni poliția, va trebui să spuneți…

— Da, sigur.

— Dar nu văd de ce ar dezvălui presei numele celor prezenți. Mai ales dacă vor găsi criminalul, numele

celorlalți nu vor interesa pe nimeni.

— Credeți?

— Da, sunt aproape sigură. Oricum, în ceea ce mă privește, mă interesează doar dacă ați comis crima. Dumneavoastră sau domnul.

— Nu, vai, cred că glumiți!

— Deloc. Vreau să știu exact ce făceați în timp ce cântam aria Reginei Nopții.

— Ascultam cu gura căscată, trebuie să recunosc. Am auzit aria de multe ori, pe scenă sau înregistrată, dar dumneavoastră o cântați… Cum să zic eu?… Ceva rece, tăios, parcă ar fi o noapte de iarnă…

Diva zâmbi.

— Cred că am spus o prostie, se rușină femeia.

— Nu, deloc, e chiar foarte interesant. Și foarte aproape de realitate. Deci spuneați că ascultați aria…

— Da, eram în întuneric, nu-mi vedeam nici vecinii de la masă, doar pianul și pe dumneavoastră.

— Și stăteați la masă cu… Desigur, domnul Carneau era lângă dumneavoastră. Era, nu-i așa?

— Guy? Da, normal. Spre finalul ariei chiar m-a luat de mână, deci e clar, era acolo.

— Atunci e perfect.

— Uf, ce bine că am venit la dumneavoastră! Mă bucur că mi-am luat inima în dinți… Mi-a spus și Guy că bine fac dacă vin.

— Da, ați făcut foarte bine.

După încă două fraze și un autograf, femeia plecă. Stella se uită la ceas. „Doamne, ce târziu e!”. În timp ce se demachia, își făcu planul pentru a doua zi. „De fapt, pentru azi, e aproape ora două!”. Se culcă și adormi aproape instantaneu. Chiar înainte de a ațipi, i se păru că aude pași pe scări și scârțâitul unei uși.

Capitolul 5

Stella se trezi la ora șase. Pusese ceasul să sune, altfel ar mai fi dormit… Dar era un ucigaș în libertate și trebuia să-l prindă. De ce trebuia? De ce tocmai ea? Dar, la urma urmei, de ce nu? După atâtea romane polițiste citite prin trenuri și avioane, știa câte ceva despre criminali și investigatori. Iar o dată văzuse de aproape, chiar dacă din afară, o anchetă adevărată. Se întâmplase demult, pe la începutul carierei ei. Cânta rolul Reginei Nopții din „Flautul fermecat" de Mozart la un celebru festival de operă, patru sau cinci spectacole în trei săptămâni. Alte două opere se aflau pe același afiș: „Walkiria", cu Birgit Nilsson și „Tosca", având în rolul principal o soprană din America de Sud, care cântase deja cu succes la Metropolitan, dar se afla la primul ei turneu în Europa. Birgit Nilsson era cântăreața preferată a Stellei, o auzise în „Turandot" la New York și în „Die Frau ohne Schatten" la Viena, dar personal nu o întâlnise. Admira la ea mai presus de orice aparenta absență a oricărui efort. Părea să cânte ca o pasăre. Abia aștepta spectacolul cu „Walkiria", spera s-o cunoască, să stea de vorbă cu ea. Dar se întâmplase invers. Înainte de al doilea spectacol cu „Flautul", Stella își încălzea vocea cu vocalizele din aria Reginei Nopții, când auzi, de pe culoar, o altă voce care cânta exact același lucru, la fel de bine ca ea. Sau chiar mai bine? Era Birgit Nilsson, venită s-o cunoască pe mai tânăra ei colegă. Deși soprană dramatică, Birgit Nilsson stăpânea excepțional registrul acut și obișnuia să cânte, pentru încălzire, aria Reginei Nopții. A fost începutul unei lungi prietenii, dar și o mare șansă pentru tânăra Stella de a învăța unele „trucuri" de tehnică vocală și chiar de „management" al carierei. În seara următoare se cânta „Tosca" și merseră amândouă s-o asculte pe soprana sud-americană. Parcă din Bolivia era. Totul a mers foarte bine până la finalul actului II, tenorul era perfect, baritonul, foarte bun și el, deși avea vocea prea frumoasă, prea caldă pentru un ticălos ca Scarpia, iar soprana își merita pe deplin faima care o precedase. Cântase splendid „Vissi d'arte", primită cu aplauze entuziaste de public. Se apropia momentul când

Floria Tosca îl înjunghie pe tiranul Scarpia. Cântăreața ridică pumnalul, lovi… și baritonul căzu. Dar în loc să cânte „Questo è il bacio di Tosca!”, soprana scoase un țipăt pe care nu-l scrisese Puccini și căzu și ea, leșinată. Cortina se lăsă imediat. Din pieptul baritonului țâșnea sânge. Fusese înjunghiat de-adevăratelea, cu un pumnal veritabil, nu unul de scenă. Un medic, chemat de urgență, reuși să oprească sângerarea și baritonul fu transportat la spital. Din fericire, nu fusese atins nici un organ vital, dar avea să stea în spital câteva săptămâni. Veni și poliția, desigur. Soprana își revenise din leșin și, în cabina ei, plângea fără încetare. Cine înlocuise pumnalul de scenă cu unul adevărat? Cine avea interesul să-l ucidă pe tânărul bariton? Până la urmă, poliția descoperi că vinovatul era fostul soț al sopranei, care voia s-o compromită și să-i distrugă cariera pentru că-l părăsise. El îl plătise pe recuziter să schimbe pumnalele. Un subiect aproape la fel de dramatic ca acela din „Tosca”!

Dar pentru Stella incidentul se dovedi o mare șansă. Desigur, spectacolul a fost oprit, dar mai erau programate altele două, cu toate biletele vândute și directorul festivalului se adresă sopranelor prezente, cu rugămintea ca una din ele să preia rolul Toscăi. Pentru rolul lui Scarpia nu era nevoie, titularul abia urma să sosească, tânărul bariton rănit fusese angajat să-l înlocuiască numai pentru primul spectacol. Sopranele nu se înghesuiră, ca un făcut, niciuna nu avea „Tosca” în repertoriu. Ai putea să încerci, îi spuse Birgit Stellei, tu n-ai ce pierde. Într-adevăr, era cea mai tânără, la început de carieră, nimeni nu i-ar fi luat în nume de rău o mică greșeală. Nu era chiar rolul potrivit pentru vocea ei… Dar merita riscul. Stella acceptase. Cunoștea în linii mari rolul și, cu o singură repetiție, apăru pe scenă cu un succes enorm. Poate aplauzele nu erau numai pentru interpretare, ci și pentru curajul de a prelua rolul în asemenea condiții. A fost și un succes mediatic, articole în presă, apariții televizate. Dar nu a mai cântat „Tosca” niciodată, momentul când trebuia să ia pumnalul și să-l înjunghie pe bariton o stresa, chiar și după zeci de ani.

Iar acum, va conduce ea o anchetă. Va fi interesant, își promise. Bău câteva înghițituri de cafea din termosul pregătit de Ionica, ronțăi un biscuit și se îmbrăcă. Iată o problemă: cum se îmbracă o divă dimineața după o

crimă? Își adusese haine pentru toate ocaziile și împrejurările, dar pe asta n-o prevăzuse. Hmm…

La ora șase și douăzeci de minute, Stella coborî în hol. I se păruse mai practic, în cele din urmă, să se îmbrace în jeans, cu un tricou subțire și o vestă asortată cu pantalonii, iar deasupra un șal Burberry, s-o ferească de răcoarea dimineții, dar și ca o aluzie la pelerina cadrilată a lui Sherlock Holmes. Era pustiu pe scări și în hol, toți dormeau încă sau se prefăceau că dorm. Intră o clipă în restaurant și se convinse că nimeni nu se apropiase peste noapte de cadavrul acoperit cu o față de masă. Lumânarea arsese până la capăt în farfurioara care mai păstra urme de tort. „Night's candles are burnt out", își aminti Stella un vers din „Romeo și Julieta". Când trecu pe lângă șemineu, ceva îi atrase atenția. Da, cineva făcuse focul peste noapte. Persoana încercase să înlăture urmele, dar… uite o bucățică de hârtie! Stella o luă cu grijă din jarul stins, dar cald încă. „Deci, cineva a ars niște hârtii… Exact ca în romane!"

Se așeză pe o canapea plasată lângă un perete, de unde putea vedea tot holul, ușa de la intrare, scările și liftul. Puse fragmentul de hârtie într-un plic (ce bine că fusese prevăzătoare!), scrise pe plic „din șemineu" și-l puse într-un mic sac de voiaj în care voia să colecteze probele. Apoi scoase din poșetă un HTC Shift, un computer minuscul, primit nu demult cadou de la George, amicul bucureștean pe care-l căuta de câteva zile. Fost deputat, avea de câțiva ani o firmă, de fapt conducea reprezentanța în România a unei mari companii internaționale. Așa îl cunoscuse lordul Harrington, soțul Stellei. George nu dădea impresia unui om de afaceri foarte implicat, nu stătea la birou până noaptea, privit din afară părea chiar leneș. De fapt, era un organizator foarte eficient, muncea exact cât era nevoie, nici un minut mai mult. Reușise, spre surpriza tuturor, inclusiv a lui, să devină în câțiva ani milionar. În euro, firește. „Nu mă întrebați cum am făcut primul milion, că habar nu am", glumea el. Cunoștea bine lumea politicii și pe cea a afacerilor, lui îi scrisese Stella încă înainte de concert, deci înainte ca Laurențiu să fi fost ucis, îi ceruse relații despre toți cei din hotel. Din curiozitate și dintr-un soi de neliniște. O neliniște irațională și inexplicabilă. Ceva nu-i plăcea ei, ceva o deranjase încă înainte de crimă. Nu era o presimțire, mai degrabă un soi de precauție. Voia să știe

cu cine are de-a face. Deschise căsuța de e-mail, da, în fine, George apăruse de pe „bolovan”. Avea răspunsuri la aproape toate întrebările ei, GS îi cunoștea personal pe cei mai mulți dintre cei menționați sau măcar știa câte ceva despre ei.

Cum să procedeze? Ia să adune ea la un loc tot ce știa despre fiecare. Cam așa făcea și Poirot, doar că el nota faptele și indiciile discordante. Deocamdată, ea nu avea prea multe fapte.

Schiță repede un tabel, o coloană pentru informațiile de la GS („Fii atentă, Stella, unele sunt bârfe pe care n-am cum să le verific”), alta cu propriile ei observații și informațiile culese de la cei din hotel, o a treia, posibilul mobil al crimei, iar a patra urma să cuprindă alibiurile și concluziile.

Primul era **Laurențiu**, cel care o invitase. Victima. Biografia lui era publică, Stella o găsise pe internet încă înainte de a accepta invitația. Simțise ea că nu trebuia să accepte! Deci, Laurențiu Sângeorzanu, fost ofițer de securitate înainte de 1989, absolvent al facultății de drept, încă din 1990 a părăsit instituția pentru a se dedica afacerilor. GS auzise că n-ar fi plecat cu mâna goală, se vorbea de un vraf de dosare. Informație neverificată, dar credibilă. Începuse, în orașul lui transilvan, cu o mică dugheană cu marfă de la sârbi și de la unguri, mai târziu și de la turci și cu un bufet în care vindea un coniac preparat de nevastă-sa din alcool rafinat (era prieten cu directorul fabricii de spirt) și esență de coniac adusă din Ungaria. Ce alte afaceri mai învârtea nu se știa exact, dar după doi ani era deja milionar în dolari. A urmat mutarea la București și o ascensiune nespectaculoasă, dar solidă. Investiții imobiliare, terenuri agricole, fabrici, hoteluri, acțiuni. Încet-încet, practic ajunsese stăpânul a două județe. Era și acționar majoritar la o bancă și începuse să-și extindă afacerile în țările vecine. Averea lui se cifra pe la șapte sute de milioane de euro, dacă informațiile din presă erau exacte. Se mai șoptea, dar nu se știa nimic precis, că avea unele afaceri cu armata. În mod discret și imparțial sprijinea financiar două partide, unul aflat la guvernare, altul din opoziție. Era bogat și temut, dar foarte puțin din activitatea lui ajungea în ziare. Nu-i plăcea publicitatea. Asta până în urmă cu câțiva ani, când îi murise soția. Rămas singur, începuse să cheltuiască ostentativ, să-și ia mașini, vile și amante, construise

hotelul Dava unde își invita prietenii la petreceri costisitoare. Afacerile lui deveniseră subiect pentru ziare, despre amantele lui scriau tabloidele, iar televiziunile de știri, după o încercare sau două, constataseră că face rating, așa că îl invitau la talk-show-uri unde i se cerea părerea despre orice, de la afaceri și politică la exploziile solare și moda de primăvară. Cam atât despre cel care începuse să se descompună în salonul de alături.

Adelina Nițoiu, 26 de ani, fostă miss Oltenia, fostă Miss Litoral, prezentatoare meteo la o televiziune de știri, vag studentă la o facultate particulară, în aparență blondă, picioare superbe, zâmbet la fel, IQ mediu, dar peste așteptări, ambiții de parvenire, curvă moderată. Era de aproape un an amanta lui Laurențiu și nu-l înșela decât rareori sau, cum se exprimase GS, „numai în timpul și din cauza serviciului". Apărea frecvent în reviste și tabloide, dar, după un pictorial într-o revistă pentru bărbați la începutul carierei, nu mai poza decât îmbrăcată și în atitudini decente. Păruse sincer șocată de moartea lui Laurențiu și, cel puțin în aparență, nu exista nici un motiv să-l fi ucis.

Mihai Tincu, deputat. Originar din Deva, locuise mulți ani în același oraș cu victima, cu care fusese și coleg la facultatea de drept. Jurisconsult la o întreprindere înainte de 1989, participase activ la Revoluția din decembrie 1989 – atât cât a fost în orașul lui –, apoi intrase în politică, întâi ca primar, apoi în Parlament. Navigase pe la diferite partide, fără să iasă prea mult în evidență în vreunul. Acum, ca membru al unuia dintre partidele care alcătuiau coaliția guvernamentală, avea mari șanse să fie numit ministru la prima remaniere. Însurat cu o profesoară de istorie-geografie, avea trei copii, dintre care unul terminase facultatea în București și lucra în publicitate, iar ceilalți doi, o fată și un băiat, erau încă la liceu. Familia locuia în provincie, unde el ajungea în fiecare weekend, având și justificarea întâlnirii cu electoratul. La aniversarea lui Laurențiu venise singur. Nu că ar fi fost vreun sfânt, dar, din prudență, nu ieșea „în lume" cu amantele. Prieten din studenție cu Laurențiu. Motivul pentru care l-ar fi ucis nu era evident, dacă nu cumva se afla într-unul dintre dosarele sustrase de Laurențiu la plecarea din Securitate. Părea foarte grăbit să

se întoarcă în București, încă înainte de crimă. Totuși, el era cel care afirmase după-amiaza (Stella încă nu aflase în ce context): „Ăsta nu moare de moarte bună!”.

Valentina Marinescu. Nici o biografie oficială. Apărută în București la începutul anilor 90. Implicată în diferite organizații neguvernamentale, participa la colocvii, mitinguri, marșuri de protest, dar mai ales putea fi văzută la recepții, cocteiluri și alte sindrofii publice. GS o cunoștea personal, dar nu știa exact cine le-a făcut cunoștință. „Atâta ne-am tot văzut la recepții, că la un moment dat am început să ne salutăm, am și stat de vorbă de câteva ori, preț de un pahar, nu mai mult, pentru că prea se dă la om”. La întrebarea dacă e căsătorită, răspundea vag „am fost”, cu un ușor oftat, nimeni nu știa dacă e văduvă sau divorțată. Ce-i drept, pe nimeni nu interesa acest detaliu. Era plină de devotament, se zbătea să găsească granturi și sponsorizări, când era vorba de apărut la vreun talk-show îi lăsa pe alții, de aceea colegii o apreciau, dar nu simțeau nevoia să afle amănunte despre viața ei personală. Cunoștință veche – și posibil fostă amantă – a lui Laurențiu, părea să se simtă la hotelul Dava ca la ea acasă. Nu părea să aibă vreun motiv vizibil de crimă.

Alex Ștefănescu, critic și istoric literar, autor al unei controversate Istorii a literaturii române. Stella ridică sprâncenele a mirare, nu înțelegea ce căuta un intelectual eminent la sindrofia lui Laurențiu. Dar, la urma urmei, ea ce căuta? GS fusese laconic în privința lui: „are umor și singurii lui dușmani sunt autorii de cărți proaste”. Era înalt, gras, îi plăcea să mănânce bine și să povestească tot felul de întâmplări. Evident că nu intra în categoria amatorilor de manele, dar nu era cunoscut ca meloman. Venise împreună cu soția lui, o femeie frumoasă și distinsă, și ea istoric literar, pe care o prezentase cu cuvintele: „Pentru că nici o amantă nu era disponibilă, am rugat-o pe soția mea să vină”. Stella nu-și putea imagina nici un motiv pentru care criticul l-ar fi ucis pe amfitrion, dar notă o observație a lui GS „excelent la tir cu pistolul”. La fel și soția lui, care chiar câștigase un concurs de tir. Numai că Laurențiu nu fusese împușcat. Cu toate astea…

Andrei Manu, ziarist. Studii – Politehnica, facultatea de Automatizare. Inginer în București. După 1990, ca mulți alți ingineri, a devenit ziarist. A scris, ca reporter, la mai multe ziare, a avut pentru o scurtă perioadă și propriul său ziar, a fost și „afară" la o bursă, apoi a devenit editorialist la unul dintre cotidianele importante. Frecvent invitat la talk-show-uri ca analist politic, vorbea bine, relativ echilibrat, uneori însă foarte colorat. Prezența lui la hotelul Dava se explica prin faptul că Laurențiu era, în foarte mare secret, patronul ziarului la care lucra. Teoretic, numai cinci persoane, inclusiv Laurențiu, știau secretul. Nici măcar zvonuri nu se auzeau. Oficial, patronul era directorul ziarului, vechi gazetar. De unde aflase GS nu spunea, dar părea foarte sigur. Vreun motiv ca Andrei Manu să-și ucidă patronul? Stella, deși îl acceptase în rolul lui Watson, nu-și făcuse o impresie prea bună despre el. Prea volubil, prea superficial. Ce interviu îi poate lua ei un analist politic? Despre ce? Însurat, foarte afemeiat, venise singur la petrecere, convins că-și va găsi o parteneră.

Ovidiu Răzdolescu, medic ginecolog. Șef de secție la unul dintre spitalele bucureștene. Îi plăcea să spună bancuri și le spunea cu mult haz. Această calitate îl făcea un oaspete binevenit la numeroase petreceri. Prieten vechi cu Laurențiu. Faptul că era invitat ca bufon nu părea să-l deranjeze. Divorțat de două ori, venise împreună cu a treia lui soție, mult mai tânără decât el, care-i asculta cu voioșie bancurile, chiar și pe cele fără perdea. Fostă asistentă medicală, încă îl privea cu admirație pe soțul ei, iar când vorbea despre el spunea „Domnul doctor". Doctorul, cu figura lui de bonom, părea sinceritatea întruchipată. Meloman, frecventa cu regularitate Opera și Filarmonica. Motive să-l ucidă pe Laurențiu? Nimic evident.

Barbu Petrescu, director de bancă, era cel mai în vârstă din cei prezenți, bine trecut de șaizeci de ani. Finanțist, a lucrat aproape douăzeci de ani la Banca Națională, înainte de a se îndrepta, în anii 90, către sectorul privat. Bancherul de încredere al lui Laurențiu, care de altfel era acționar majoritar la banca respectivă. Motivul crimei, în cazul lui, ar putea fi de natură financiară. GS nu știa prea multe despre el, în afara

biografiei oficiale. „Nu e prea vizibil, tace și face”. Numele lui nu fusese pomenit niciodată în scandalurile care au zguduit, de mai multe ori, piața bancară. Venise cu soția, o doamnă cam de vârsta lui, care reușea să arate bine fără să te facă să bănuiești operații estetice și injecții cu Botox.

Sorin Pavelescu, avocat. Proprietarul unei firme de avocatură, lua numai cazuri „mari”, de obicei revendicări de case și terenuri. Era avocatul *en titre* al lui Laurențiu, se ocupa de toate problemele lui legale. Agitat, vorbăreț, dădea impresia în fiecare moment că pledează la bară. Venise cu o blondă planturoasă pe care toți o credeau amanta lui dar, oricât de ciudat ar părea, îi era chiar soție și aveau trei copii. Doamna avea un cabinet notarial. Se completau de minune. Cum avocatul câștiga serios din procesele lui Laurențiu, nu părea să fi fost în interesul lui omorârea acestuia.

Elena Vizireanu, șefa de cabinet a lui Laurențiu. „Cristina, secretara mea, o cunoaște bine, am impresia că există o confrerie sau consorerie a secretarelor, gagicele știu tot, sunt mai tari ca SRI-ul. Elena Vizireanu este o persoană onestă și inteligentă, excelentă profesionistă, chiar dacă nu foarte plăcută privirii. Arată mai degrabă ca un dulap, decât ca o femeie de nici patruzeci de ani. Devotată șefului ei, dar nu îndrăgostită de el”, scria GS. Venise cu soțul ei, profesor de fizică la un liceu. Greu de imaginat motive de crimă. Desigur, știa totul despre afacerile lui Laurențiu. Dacă ar fi fost ucisă ea, s-ar fi putut găsi mai ușor o explicație.

Aproximativ **zece oameni de afaceri**, prieteni sau cunoștințe ale victimei. „Nu mai intru în detalii despre fiecare, sunt toți o apă și-un pământ: îmbogățiți ai tranziției, profitori, specialiști în „tunuri”, legături mai mult sau mai puțin vizibile cu serviciile, bunăstare ostentativ afișată – mașini de lux, vile în cartiere rezidențiale, viață de noapte, amante tinere”, notase GS în dreptul lor.

Mai erau și câțiva străini – **Lawrence Budd**, un american abia sosit din State („Just call me Larry”), **Gianfranco Morelli**, un italian care avea un lanț de

pizzerii și **Guy Carneau**, cetățean francez, om de afaceri, venit în România cu câțiva ani în urmă. Guy Carneau era agreat de mediul de afaceri, chiar dacă nimeni nu știa prea bine cu ce se ocupă. Își luase un profesor de română și ajunsese să vorbească destul de corect, deși cu un puternic accent franțuzesc. GS nu știa prea multe despre el, dar „am impresia că știe românește mult mai bine decât pare și am auzit – dar nu am informații certe – că ar fi implicat în trafic de arme." Aici s-ar fi putut găsi, eventual, motive de crimă, practic nu prea ar fi fost posibil, dacă ar fi s-o creadă pe Sorana Ionaș. Dar oare putea s-o creadă?

Despre ceilalți invitați GS nu știa mai nimic. Erau câțiva tineri, fete și băieți, de la fundația lui Laurențiu. Gălăgioși la început, crima îi speriase și plecaseră primii la culcare.

Dar mai era și **Emilian Purcaru**, omul bun la toate al lui Laurențiu. Fuseseră colegi la școala de ofițeri, apoi Emilian ajunsese în miliție, unde nu avansase mai sus de gradul de locotenent, pentru că nu-și terminase studiile de drept. După 1990, plecase din ministerul de interne și intrase în afaceri alături de Laurențiu, care-i folosea calitățile și-i arunca din când în când câteva firimituri. Ducea o existență modestă, luxul nu-l interesa, deși dacă i-ar fi văzut cineva conturile, ar fi constatat că „firimiturile" erau destul de consistente. Nu avea încredere în femei și nu se însurase niciodată. Originar din Ardeal, avusese în primii ani parte de educație nemțească și rămăsese cu o compulsie pentru ordine. Cunoștea toată viața și toate afacerile lui Laurențiu, inclusiv zonele de „umbră", deci nu era exclus să aibă motive de crimă. Ar fi avut și ocazia. Dar – aici Stella se baza pe propria ei impresie – era sincer atașat de Laurențiu și moartea acestuia îl lovise mai rău decât pe ceilalți.

Deci, cam ăștia erau. Mai fuseseră invitați și alții, oameni de afaceri, ziariști, o poetă care luase multe premii și un sculptor, autorul unor lucrări de artă monumentală. Dar, din cauza vremii sau din cine știe ce alte motive, nu veniseră. Norocul lor!

Mda, tabelul era complet. Nu apăreau șoferii, care stătuseră tot timpul în camerele lor cu acces doar spre curte, bucătarul și cei trei chelneri, care n-ar fi putut ajunge la locul crimei fără să fie văzuți.

Ce idee bună să le confiște telefoanele și laptopurile! N-au protestat, că tot nu era semnal, dar dimineața semnalul exista și numai ea putea să comunice. Computerul de la recepție avea conexiunea prin linia de telefon, deci era inutilizabil.

Scoase din poșetă un carnețel cu coperți din piele neagră. Prima copertă era ornamentată cu un *S* auriu, monograma ei. De unde avea ea carnețelul ăsta? Trebuia să-și amintească… A, da, de la banca ei din Londra, la aniversarea ei… Mai scoase un carnețel, tot cu coperți din piele neagră, tot cu monogramă aurie, tot un *S*… Cele două carnete erau identice. Ce interesant! Peter ar putea afla ceva despre asta… Îi trimise repede un e-mail: „My dear, it is worse than we had ever expected. My host was murdered last night and…”

Apoi luă din nou carnețelul. „Buun… Aici ar trebui să notez toate indiciile pe care le găsesc la locul crimei și deducțiile mele…” Avea obiceiul să poarte întotdeauna un carnețel în care scria impresii, idei, un fel de discuții cu ea însăși… și idei de interpretare, de costum… Da, dar acum va scrie despre crimă. Crima de la hotelul Dava. Ce-ar fi scris Agatha Christie? „Numai că Agatha Christie inventa, nu cred că a văzut vreodată un cadavru adevărat. Brr!”

Începu să scrie: „…ucis cu un garou făcut din lănțișorul de aur pe care-l purta la gât, cu o linguriță ca să poată răsuci și strânge”. Tresări. Unde a mai întâlnit ea acest *modus operandi*? „A, da, este exact metoda pe care am găsit-o în romanul acela… un roman american de prin anii șaizeci, care se petrece în anii patruzeci. Foaaaaarte instructiv… este ferfeniță. Romanul, desigur. Fără copertă, cu pagini lipsă… Acolo arma crimei era un colier cu smaralde, iar pentru răsucire se folosea un cuțit de desert, din argint. Criminalul, după ce și-a curățat de coajă piersica din farfurie… Aici asasinul a folosit o linguriță de inox după ce a mâncat tort Joffre. De, ce-a găsit și el. Dar tot e bine… Ce se făcea dacă ne dădeau linguriță de plastic? Rata omorul și nu mai aveam eu ce investiga. Și ce bine era… Aveam atâta nevoie de o vacanță… M-a obosit stagiunea asta, aș vrea să zac într-

un fotoliu și să nu fac nimic, să nu am obligații și responsabilități… Dar se pare că voi avea o vacanță activă" oftă ea… Închise carnetul. Un clinchet o atenționă că a mai primit un e-mail. Tot de la George, cu alte detalii. Și un link spre pagina lui de Facebook, unde, sub o poză a „bolovanului" era un text, un fel de poem în proză închinat Mării Tireniene:

„Tireniano, ești mișto! Mi-ai sucit mințile de când te-am văzut prima oara. Au trecut zeci de ani de atunci și nu te-ai schimbat. Nu știu ce naiba faci, dar, în timp ce eu adaug ani, tu parcă-i scazi. Ești la fel de frumoasă, ademenitoare. Ești profundă, nostalgică, meditativă. Ești caldă, deși pari fierbinte. Ești calmă când te înfurii și autoritară când ești blândă. Nimeni nu te calcă, toți te dezmiardă. Ești pură și curată ca apa de izvor. Doamne, cum ți se vede… fundul și ce ispititor e?! Ne privim ca de la albastru la albastru, ca de la verzui la verzui, după cum ne e sufletul…

Ești mișto, Tireniano! Te iubesc! Niciodată nu știu dacă te voi mai vedea. Așa ne-a fost dat de când te-am văzut și iubit prima oară".

Stella izbucni în râs, textul lui GS era sincer, emoționant și în același timp plin de umor. „Trebuie să i-l traduc lui Peter, să vadă cu ce se ocupă prietenul lui, o să-i placă!"

Se întoarse apoi la informațiile primite. „Hm, victima era un bandit, OK, dar nici exemplarele vii nu sunt prea de soi pe-aici… Cine se aseamănă se adună… Cum se apărau unii pe alții aseară… Poate sunt toți implicați, ca în Crima din Orient Expres… Mă rog, cu una sau două excepții"… Începu să tasteze pe micul computer…

— Bună dimineața, doamnă, auzi ea vocea Ionicăi de la celălalt capăt al holului.

Stella răspunse cu vocea impostată, vocea ei de divă:

— Bună dimineața.

— Nici dumneavoastră nu aveți somn? Mă tot gândesc la domnu', săracu'. Dumnezeu să-l odihnească.

— Îl cunoșteai demult?

— Nu, că hotelu' e nou, de anul trecut, și domnu' nu era de-aici de loc… Eu m-am angajat abia anul ăsta, când am venit din Spania.

— Din Spania?

— Da, trei ani la rând am fost. Lângă Huelva.

— Huelva, repetă Stella. N-am auzit. Unde e?

— Aproape de Oceanul Atlantic.

— La căpșuni?

— Da, și la căpșuni, am mai mers la curățenie… Să scot și eu un ban, să ne facem casă, știți, pentru o pensiune agro-turistică.

— Și aici, ce faci de fapt?

— Pe contract, că am contract, scrie directoare P.R. Știți, am început colegiul de turism, sunt în anul doi.

— *Brava, bravissima*! zise Stella, chiar îi plăcea fata asta. Oare putea să aibă încredere în ea? Fata turuia în continuare:

— Dar stau și la recepție, fac curat în camere, mai servesc și în restaurant… Ce e nevoie.

— Zici că abia anul ăsta l-ai cunoscut pe…

— Dar ce-o fi cu dom' Mili, că n-a coborât? se întrebă în aceeași clipă Ionica. Îmi trebuie cheile de la magazie și numa' el le are.

— O fi dormind mai mult… Zicea că bea un whisky înainte de culcare.

— Da' ce-are-a face, bea în fiecare seară. Și dimineața la șase îi treaz și vioi.

Ceasul de deasupra tejghelei de la recepție arăta ora șase și patruzeci de minute. Cântăreața se încruntă un pic, sprâncenele ei frumos pensate deveniră o linie dreaptă.

— Du-te până la el, vezi ce se întâmplă.

Ionica luă liftul și urcă. Se întoarse repede, agitată.

— Doamnă, doamnă…

Stella îi făcu semn să coboare vocea.

— Cred că-i mort și el, șopti fata, speriată.

— *O, dio*!, murmură diva. Trebuie să văd. Își luă geanta și, însoțită de Ionica, urcă și ea cu liftul până la mansardă. Ușa camerei lui Emilian era întredeschisă.

— Așa ai găsit-o?

— Nu… Era închisă, dar nu încuiată. M-am și mirat, dom' Mili se încuia întotdeauna, avea și zăvor…

— Interesant, zise diva, intrând în cameră. Vezi să nu atingi nimic.

Din geantă scoase o pereche de mănuși – singurele pe care le adusese cu ea. Mănuși din mătase neagră, lungi până deasupra cotului, terminate cu volănașe din dantelă. Nu se potriveau cu situația, nici cu ținuta ei, dar *à la guerre comme à la guerre.*

Emilian, îmbrăcat ca în seara precedentă, cu pantofii în picioare, zăcea pe pat, deasupra cuverturii, doar cu o pernă sub cap, cu fața în sus. Ziceai că doarme, dar când Stella îi ținu o oglinjoară deasupra gurii, sticla rămase curată. La naiba!

— Da, pare mort… Ia să vedem…

Căută prin cameră, prin baie. Se mișca ușor, cu pași neauziți în mocasinii cu talpă de cauciuc. Ionica încremenise în ușă.

Stella făcu mai multe poze cu micul ei aparat Fuji. Se uită în baia strâmtă apoi, cu grijă, căută prin buzunarele mortului. În afară de țigări și o brichetă, nu găsi nimic. Cheile erau pe masă. Aruncată pe un scaun, o servietă diplomat din piele neagră.

— Servieta lu' domnu' Laurențiu! Exclamă Ionica.

Deschise servieta, era goală. Hm! Coborâră tot cu liftul cel silențios, care le duse în hol.

— Tot ce-ai văzut rămâne între noi, deocamdată, îi spuse Stella Ionicăi și îi mai dădu în șoaptă niște instrucțiuni.

Abia apucase Stella să se instaleze din nou confortabil pe canapea, în timp ce Ionica, după ce printase pozele, încerca să facă ordine prin hol, că intră masivul critic literar, cu o figură cam ezitantă:

— Sărut mâinile, doamnă!

— Bună dimineața, dar ce devreme v-ați trezit! Nu e nici șapte.

— N-am dormit toată noaptea, se plânse criticul.

— De ce, domnule Ștefănescu?

— Vă rog să-mi spuneți Alex, ceru el.

— Bine, zâmbi Stella.

— Mi se pare îngrozitor ca un om pe care-l cunoșteam și… da, știu că nu era perfect, uneori mi se părea chiar detestabil… Dar să fie ucis practic sub ochii mei…

— Da, da, înțeleg. Îl cunoșteați demult? Sinceră să fiu, prezența dumneavoastră aici mi se pare chiar mai stranie decât a mea!

— Acum câțiva ani mi-a sponsorizat o carte, prin fundația lui… Știți ce greu e cu finanțarea cărților…

— Iar acum v-a invitat la aniversare.

— Da, nu puteam să-l refuz, era penibil. I-am acceptat banii, m-a mai ajutat într-o chestiune delicată, n-aveam cum să nu particip la jubileul lui.

— Pot să fiu indiscretă, cu ce v-a mai ajutat?

— Avea relații peste tot, m-a ajutat să obțin un permis de port-armă.

— Uau! Știți să trageți? se miră Stella, ca și cum n-ar fi citit cu un sfert de oră în urmă informația de la GS.

— Sigur că da! Chiar trag foarte bine, în armată trăgeam și pentru unii dintre colegii mei!

— N-aș fi crezut!

— Și soția mea a câștigat recent un concurs de tir, deși până atunci nu trăsese niciodată cu arma, adăugă naiv criticul.

Apoi trecu la motivul care-l adusese în hol:

— Am o foarte mare rugăminte, doamnă.

— Numai să nu-mi spuneți că vreți să plecați, glumi diva.

— Nuuu… adică aș vrea, normal, dar știu că trebuie să stăm până vine poliția. Nu, voiam să vă rog… laptopul… soția mea are de terminat un articol…

— Îmi pare rău, laptopurile sunt la Jerry și el doarme încă. După ce se trezește, se poate, dar fără internet.

— Mulțumesc, am să revin.

Criticul se îndreptă spre lift, unde aproape că se ciocni cu Adelina. Îmbrăcată în blugi și tricou, nefardată, nepieptănată, plânsă, abia mai semăna cu ea însăși. Căscând, mormăi:

— Bună dimineața… Nu închisei un ochi toată noaptea…

— Te înțeleg, zise Stella.

Ionica se apropie de ele:

— Să vă servesc micul dejun? Sau măcar o cafea?

Diva aprecie oferta:

— O cafea da, neapărat. Tare, amară și multă.

Fata plecă în direcția bucătăriei. Stella mai strigă în urma ei:

— Și ceva de rontăit, păpușă!

— El… tot acolo e? întrebă cu voce șovăielnică Adelina.

— Nu prea părea în stare să se miște… Iartă-mă, știu că nu-ți arde de glumă.

— Chiar nu. Vă spun sincer, nu era iubirea vieții mele, dar țineam la el foarte mult, să știți, chiar dacă scorpia aia de Vali o să vă spună că mă interesau decât banii lui. Bun, acum poate fi fericită, banii s-au dus.

După o mică pauză întrebă, fără legătură cu ce spusese înainte:

— Trebuia să mă îmbrac în negru?

— Nu neapărat, răspunse Stella. O privi îndelung pe fata de lângă ea și zise:

— Înțeleg că, legal, nu ești văduva lui. Cine îl moștenește? Avea soție, copii?

— Era văduv. Soția lui a murit de zece ani. Are… avea un băiat, Leonard, student. În State, la Harvard. Ar trebui să-l anunțăm…

— Lasă asta, are cine să se ocupe. Poliția, avocații… Ai găsit servieta?

— Nu, vă jur, aseară când am coborât, Țumpi… adică Laurențiu, dar eu îi spun… îi spuneam Țumpi… avea servieta cu el. Nu se despărțea de ea niciodată.

— Ce era în servietă? întrebă Stella pe un ton nepăsător.

— Nu știu, răspunse fata, cu o oarecare ezitare.

Diva o privi, zâmbi ironic și zise pe un ton neîncrezător.

— Vrei să spui că n-ai încercat să afli ce era acolo?

— Nuuu…

— Daaaa! îi răspunse melodios diva.

— Pe cuvântul meu că nu știu.

— Pe cuvântul tău de șatenă vopsită blondă? Chiar n-ai aruncat și tu o privire, cât era la baie sau dormea? Niciodată, niciodată?

— Pe cuvântul meu…

— Da, da…

Privirea iscoditoare a Stellei o făcu să recunoască:

— De fapt, mă uitai o dată, dar era să mă prindă.

— Aha! Și ce era înăuntru?

— Apucai să văd că erau decât hârtii, xeroxuri păreau… și cred că niște poze.

— Aha. Știi că ai probleme cu gramatica? În propozițiile afirmative nu se zice decât, se zice numai sau doar. Avea un laptop?

Fâstâcită, fata răspunse fără să stea pe gânduri:

— Da, dar nu l-a adus cu el acum, zicea că vrea să stea decât… ăăă… numai cu mine și cu invitații. În schimb nu găsesc…

— Asta?

Stella scoase din sacoșa cu indicii un carnețel cu copertă din piele neagră, cu o monogramă mare, aurie sau

poate chiar din aur. Semăna ca două picături de apă cu propriul ei carnețel.

— Agenda! exclamă Adelina. Ce bine! Unde-ați găsit-o?

— Aseară. O avea în buzunar.

— Uf!

Diva râse ușor.

— Cum zici. Foarte instructive însemnările, chiar dacă ușor sumare și, aș spune, criptice. N-a încercat nimeni să intre în camera ta?

— Da, pe la trei. M-am speriat de era să-mi stea inima în piept. Dar de unde știți?

— Mi-ai spus tu acum. Mda, asta dovedește că agenda conține într-adevăr ceva important, zise ea gânditoare.

Adelina, ușor încurcată, întrebă cu voce șovăielnică:

— E posibil să fie mai mulți asasini?

— De ce, au încercat de mai multe ori să intre peste tine?

— După pași, trei sau patru. Cineva a încercat și cu cheia. Noroc că pusesem noptiera în ușă, așa cum îmi spuserăți aseară. Asta căutau?

— Poate și servieta. Trebuie să aibă un conținut interesant… pentru unii. Ei, vom vedea când apare… Mda… Dar pistolul?

Stella întrebase la derută, habar nu avea dacă răposatul avea pistol, dar Adelina răspunse prompt:

— E în seiful din cameră, am verificat.

— Deci știi cifrul?

— Țumpi avea încredere în mine, zise fata.

— Ce mai e în seif?

— Bani… și niște hârtii.

— Bun, de astea o să se ocupe poliția. Sper că n-ai luat nimic de acolo.

— Nu, vă jur, m-am uitat decât… doar ca să văd dacă a umblat cineva.

— Apropo de pistol, ia spune, cum de nu avea *body guards*? Auzisem că cei ca el nu fac un pas neînsoțiți…

— În București are, normal, dar a zis că n-are rost să-i care după el, ajungeau șoferii, cel de la Bentley și cel care v-a adus pe dumneavoastră cu Mercedesul. Iar aici e și Emilian, omul lui de încredere. A venit ca acasă. De unde să știe el că e ultimul lui drum?

Iar plângea, Stella încercă s-o liniștească.

— Ei hai, gata, nu mai plânge. Oricum nu poți schimba nimic… Mai bine povestește-mi ceva despre tine. Am înțeles că prezinți meteo. Ești meteorolog?

— Nu, sunt la drept, în anul doi, răspunse Adelina. Stella o privi, era senină, nici un gând, nici o îndoială nu încrețea fruntea fetei. „Creierul o fi la fel de neted?”, se întrebă ea.

— La drept? Ce legătură are dreptul cu meteorologia?

— De fapt, eu voiam la o emisiune de divertisment, dar s-a anulat… Și atunci…

— Ai făcut cumva balet? întrebă Stella pe alt ton, ca și cum i-ar fi venit o idee.

— Nu, numai dans. Tango, vals, salsa, cha-cha, rock-and-roll, samba…

— *Samba si, trabajo no!*

Văzând figura nedumerită a Adelinei, Stella pufni în râs și se întoarse spre Ioana, care venea cu cafelele:

— Dar tu, ai făcut balet?

Fata puse pe masă tava cu cești, o cafetieră, o zaharniță și o căniță cu lapte. Răspunse cu întârziere la întrebarea Stellei:

— Unde să fac balet, păcatele mele, la țară? N-am nici unde să dansez, decât numa’ la nunți.

— Nu aveți discotecă, fată? întrebă Adelina.

Capitolul 6

Deși era încă devreme, holul începu să se populeze. Oaspeții nu păreau să se fi odihnit prea bine, aveau cearcăne sub ochi și erau vizibil îngrijorați. Se adunau în grupuri mici sau se izolau în câte un fotoliu, aruncând priviri suspicioase și speriate în toate părțile.

Printre primii ajunși în hol era Andrei, ziaristul. Se opri întâi la recepție, voia să știe dacă merge telefonul. Nu mergea. Apăru și Vali, învești mântată toată în negru. Stella, prietenoasă, le strigă:

— Poftiți la cafea.

— Bună dimineața, zise Andrei și se așeză la cafea. Distinsă doamnă, aseară, înainte să înceapă nebunia, mi-ați promis un interviu pentru ziarul meu.

— Facem și interviul. Deocamdată invers. Eu întreb, dumneavoastră răspundeți. Vreau să știu ce s-a întâmplat aseară, înainte de concert. Veniți și dumneavoastră, doamnă.

— Eu refuz categoric să particip la această mascaradă, declară cu emfază Vali, îndepărtându-se. Se așeză în altă parte, dar nu avea stare, ba se ridica și făcea câțiva pași, ba se ghemuia în fotoliu, iar cei din apropiere o auziră vorbind singură. Mormăia ceva neinteligibil.

Apoi coborâră, pe rând, Barbu, Mihai, Sorin, Ovidiu și ceilalți musafiri, singuri ori cu nevestele sau amantele, după caz.

— Poate totuși trebuia să mă îmbrac în negru… zise Adelina, privind-o pe Valentina.

— Stai liniștită, răspunse Stella. Mă întreb de ce-o fi ea în negru… Cam ostentativ.

— Erau prieteni vechi, încercă Andrei o explicație..

— Da, se cunoșteau de ani de zile, zise și Adelina.

— Chiar acum au spus la radio, numai apă peste tot, e prăpăd, mii de gospodării inundate… se apropie Mihai, deputatul. Lângă el, doctorul îl aduse la realitate:

— Nici nu era nevoie să asculți radio, ajunge să te uiți pe fereastră, numai apă cât vezi cu ochii…

— Și eu n-am cum să plec, oftă deputatul.

— Oricum nu poți să pleci, cu situația asta… interveni avocatul, arătând spre salonul unde se află

victima.

Ca la un semn, începură toți să-și manifeste regretul:

— A, da… Ce nenorocire!

— O tragedie!

— Ce om minunat era!

Doctorul aplaudă:

— Ce frumos! Parcă ieri ziceai că ăsta nu moare în patul lui.

— Ei, știi tu, despre morți… începu Mihai, dar îl întrerupse vocea impostată a Stellei:

— A găsit cineva în camera lui sau a ei, ca să mă exprim *politically correct,* servieta răposatului?

— Servieta?

— Ce servietă?

— Cum care servietă? Aia despre care ne-a spus aseară „Aici vă am pe toți!", zise Andrei, distanțându-se de ceilalți, care părură cam stânjeniți de replica lui.

Diva se arătă interesată:

— Chiar așa a spus? Fascinant! Trebuie neapărat să-mi povestiți tot ce s-a discutat aseară. Dar înainte de asta, nu vi se pare că lipsește cineva?

Toți se uitară unii la alții, priviră în lungul și latul holului:

— Recepționerul?

— Emilian?

Ionica inspiră adânc și-și spuse replica, așa cum o învățase Stella:

— Domnu' Emilian nu s-a sculat încă, anunță ea. I-am bătut la ușă mai devreme, pe la șapte și n-a răspuns, am zis că mai doarme, deși nu prea-i stă în fire.

— Dar acum e nouă!

Din fotoliul unde stătea pe jumătate ascunsă, Vali interveni în conversație:

— Să nu i se fi făcut rău! I-am spus eu să nu mai mănânce atâta carne…

— O fi șters-o…, zise Mihai, cu gândul la plecare.

— Înot? Sau poate a zburat? îl ironiză ziaristul.

— Să vedem ce-o fi cu el, se oferi medicul. Cine mai vine?

— Hai că vin eu, zise Andrei.

Nimeni nu obiectă. Cei doi urcară. Fără o vorbă, Valentina îi urmă.

Stella reveni la subiect și se adresă celor două tinere:

— Până una, alta, ia povestiți-mi voi discuțiile de aseară.

— Eu n-am stat tot timpu', că mă alerga domnu' Emilian.

— Nici eu nu auzii chiar tot, că nu eram foarte atentă la ce vorbeau alții. Nici nu sunt genul să trag cu urechea, completă Adelina, pe un ton de școlăriță cuminte.

— Foarte frumos! aplaudă Stella. Sunteți amândouă niște modele de discreție. Spuneți-mi ce-ați auzit când n-ați auzit tot, se amuză ea. Haideți, e ca un exercițiu de memorie. Sau o mică bârfă, dacă vă convine mai mult.

Fetele începură să povestească, la început cu timiditate, apoi își dădură drumul. După ce se lămuri cu privire la marea scenă a lui Laurențiu, care-i amenințase direct pe aproape toți cei prezenți, Stella întrebă:

— Și?

— …Și atunci domnu' Laurențiu i-a zis lu' doamna Vali „Ce-mi plac bancurile tale", zise Ionica.

Adelina o corectă:

— Nu bancuri. Poante. A zis „Totdeauna ți-am admirat talentul pentru poante!"

— Poante?! Ești sigură?

— Da, așa a spus.

Stella avu o revelație:

— *O, dio*! Deci…

Nu mai apucă să continue fraza, pentru că de sus se auzi un țipăt pătrunzător. Fetele se speriară:

— Ce-i asta?

— Ce s-a întâmplat?

Stella murmură:

— Același model de țipăt. Iar un cadavru?

Se auziră pași pe scări și intră în goană, gâfâind, Vali.

— Emilian! E mort! E mort!

— Asta-i epidemie!, puse diagnosticul Stella.

Coborâră și ceilalți doi, cu liftul. Medicul îl întrebă pe ziarist:

— Ai încuiat tu?

— Da, uite cheia, arătă acesta, apoi se adresă celorlalți:

— Este foarte clar, el l-a omorât pe Laurențiu și apoi s-a sinucis. Cu somnifere.

— Da, săracul. Lua somnifere, zise Vali.

— Probabil somnifere, se arătă precaut medicul. Așa arată, a sinucidere, dar nu pot fi sigur. Atât cât am putut să văd fără să-l mișc, nu are leziuni pe corp. Mă mir însă că s-a băgat în pat gol pușcă… Sau poate n-o fi mers singur la culcare.

— Gol pușcă! exclamă Stella. Foarte sugestiv!

Chiar foarte sugestiv. Cu o oră și jumătate în urmă era complet îmbrăcat. Stella se felicită în gând pentru pozele pe care le făcuse. Între timp, toți își dădeau cu presupusul:

— Cu cine o fi fost?

— O femeie, desigur.

— Și hainele lui?

— Aruncate grămadă lângă pat.

— Dar scrisoarea? Sinucigașii de obicei lasă o scrisoare de adio, un bilet în care încearcă să explice…

— N-am găsit nici o scrisoare de adio, zise Ovidiu.

Andrei minimaliză obiecția:

— Nu toți sinucigașii lasă scrisori de adio. Oricum, n-am căutat prea mult, ca să nu lăsăm amprente.

— Bravo, Watson!, aplaudă Stella.

Medicul continuă:

— Nici un somnifer pe noptieră sau în baie. Nici un pahar cu apă. E cam ciudat.

— Mda, zise cântăreața. Chiar presupunând că a luat o cutie întreagă de somnifer, cum a făcut, fără un pahar cu apă?

— L-o fi înghițit înainte să urce în cameră, își dădu cu părerea Vali, pe care noua tragedie o făcuse mai comunicativă.

— Să căutăm la recepție, propuse ziaristul, dar vocea Ionicăi îl opri.

— Nu e nici un pahar cu apă, l-aș fi văzut de dimineață.

Ziaristul se așeză, în schimb Ovidiu se apucă să cotrobăie la recepție:

— Uite un pistol!

— Ceee?

— Am glumit… Nimic, nici un somnifer, nici un medicament… Deși, la ce dezordine e aici…

— Dezordine?, se miră Stella. Aaa, trebuia să-mi fi dat seama…

— De ce să vă dați seama?, întrebă Andrei.

— Elementar, dragă Watson! Omul era ordonat, chiar exagerat de ordonat. Cred că avea o compulsie. Alinia tot, aranja după mărime… Nu tolera nici un fir de praf… Iar azi dimineață… Am remarcat dezordinea când am coborât, dar mi-am zis că o fi fost obosit… Iar doctorul a spus că hainele erau aruncate grămadă lângă pat. Aruncate, nu așezate frumos pe umeraș sau pe spătarul unui scaun. E foarte clar, asta înseamnă că a fost ucis și el.

Se auziră murmure, exclamații șocate, iar Adelina deveni de-a dreptul isterică:

— O să ne omoare pe toți!

— Potolește-te, fetițo, ce te-a apucat, nimeni n-o să te omoare pe tine, zise Stella.

— Lucrurile se complică și mai tare, afirmă avocatul, care până atunci tăcuse.

Dar Stella îl contrazise:

— Dimpotrivă, se simplifică. Nu vedeți? E ca în „Zece negri mititei”. Mor unul după altul, iar când rămân doar doi sau trei, e foarte simplu de găsit criminalul.

— Încurajator! încercă și deputatul să fie ironic.

— Vestea bună, dacă o pot numi așa, zise Andrei, este că în camera lui Emilian am găsit servieta.

Mulți dintre cei prezenți răsuflară ușurați. Ziaristul puse servieta pe masă și o deschise ceremonios. Rămase cu gura căscată:

— E goală!

— Goală?!

— Cum se poate?

— Vă ia cu frisoane, nu? se distră cântăreața. Conținutul servietei a fost luat, desigur, de adevăratul ucigaș. Și ars, în cursul nopții, în acest șemineu. Total sau parțial… Desigur, asta este doar o ipoteză. E posibil ca servieta să fi fost luată nu de criminal, ci de altcineva, tot dintre cei pe care răposatul îi șantaja. Sau…

O consternare quasi generală cuprinse asistența:

— Șantaj?

— Asta e prea de tot!

— Nu se poate!

— Ce tot spuneți, doamnă?

Stella scoase agenda neagră cu monogramă aurie pe copertă și începu să citească rar și cu intonație:

— Doctor, avorturi clandestine…

Toată lumea se uită la Ovidiu, care încercă să pareze:

— Asta oricum nu mai contează, decretul a fost abrogat în decembrie 1989…

— …Și malpraxis…, continuă diva. Altul: bancher 1 …auzi, bancher 1, bancher 2, bancher 3… Câți bancheri avea la mână omul ăsta?

Barbu mârâi:

— Eu nu…

— Nu sunteți cel care… numai o clipă, să văd exact… a accidentat un pieton și a fugit de la locul accidentului? Nu? Poate cel care a delapidat fondul de investiții…? Nici el? Sau poate cel care își înșeală soția la hotelul…

— N-ar trebui să citiți cu voce tare asemenea lucruri, o apostrofă avocatul.

— De ce, aveți ceva de ascuns? întrebă senină diva și continuă să răsfoiască agenda. Avocat 1… Deci și din ăștia are mai mulți… normal… ziarist… ziarist… ziarist…

— Eu nu! se apără Andrei.

— …deputat… secretar de stat… senator… balerină…

— Maya Plisetskaia!, se crezu spiritual doctorul.

— Mai sunt balerine pe lumea asta…, îl readuse diva cu picioarele pe pământ. Și pianista mea, cea care nu a venit, a fost balerină în tinerețe… Dar să mai vedem, răsfoi ea agenda: …deputat 2, broker, ministru, investitor străin, iar avocat…

— Stimată doamnă, colportarea de calomnii… zise avocatul. Iar proprietarul de pizzerii se ridică ofensat:

— *Ma, signora, non e possibile!*

Stella râse în cascadă.

— Ne punem la mintea ei…, zise bancherul.

Iar ziaristul sări:

— Bun, am aflat de aici că mai multe persoane, nu știm cine, nu știm de unde, figurează în agenda lui Laurențiu și se pare că știa despre ele lucruri cam… dezagreabile.

— Dezagreabile! Ce frumos! Acesta era cuvântul. Dezagreabile.

— Am impresia, stimată doamnă, că pe dumneavoastră vă distrează toată povestea asta, zise deputatul.

— Da, de ce nu? Credeți că dacă stăm cu toții gravi și solemni ajungem undeva? Credeți că plecăm mai repede de aici? Ia gândiți-vă, cineva dintre dumneavoastră este un asasin sau chiar un dublu asasin! Sau asasină.

— Și acum ce facem, așteptăm să ne omoare pe rând pe toți?

— N-ar fi de mirare. Așa procedează ucigașii în serie… Puteți fi dumneavoastră… sau domnul… sau doamna…

Vali sări ca arsă:

— Protestez! Cine vă dă dreptul să faceți asemenea acuzații?

— Dar eu nu acuz, spuse calmă și zâmbitoare Stella, fac doar presupuneri, ipoteze de lucru… Ar putea fi Adelina…

— Eu? Trebuia să fiu nebună…

— Ce interes ar fi avut? o apără ziaristul.

— Elementar, dragă Watson! Pe principiul, atât de drag lui Sherlock Holmes, că persoana cea mai puțin suspectă este criminalul.

— E o posibilitate…, acceptă deputatul.

— O fi prins-o cu altul…, spuse și avocatul, iar medicul întări:

— Ședea chiar lângă el, ar fi avut condițiile…

— O fi găsit unul mai util pentru cariera ei, spuse veninoasă Vali. Adelina plângea.

— Eu nu…

Stella puse lucrurile la punct:

— Cum v-ați repezit să dați vina pe fata asta! V-ar conveni să fie ea! Singură, neprotejată de nimeni…

— Dar…

Stella o bătu pe braț pe Adelina:

— Lasă bocitul, fetițo! Nu ești cu nimic mai suspectă sau mai puțin suspectă decât toți ceilalți de aici… Decât domnul deputat, de exemplu, care, din câte am înțeles, a spus ieri după amiază despre victimă… despre prima victimă – citez, „Ăsta nu moare de moarte bună!”, am încheiat citatul. Sau decât domnul Ștefănescu, să zicem…

Criticul își pierdu pentru o clipă zâmbetul:

— Eu? Dar ce interes aveam?

— A fost doar un exemplu, zise cântăreața. Ar trebui să vedem cine are alibi pentru una sau ambele crime,

apoi…

— Aoleu, cine ne-a adus-o și pe asta pe cap! Mai bine era ea victima, aveam și noi liniște! le spuse Mihai lui Sorin și Ovidiu.

Vorbise aproape în șoaptă, dar cântăreața, cu auzul ei fin, nu pierduse niciun cuvânt:

— V-am auzit, domnule deputat. Vă înțeleg supărarea, dar să știți că eu n-am de ce să fiu victimă. Până ieri nu cunoșteam pe nimeni de aici… „Nici nu simțeam nevoia!" gândi ea, dar cu voce tare spuse altceva, în timp ce se ridica de pe canapea și-și aduna toate lucrurile în geantă:

— Totuși, nu e timpul pierdut, să nu uităm că printre noi chiar se află un criminal în libertate. Iar acum, cu voia dumneavoastră, mă duc să exersez puțin. Dacă mai găsiți vreun mort, anunțați-mă! *Jerry, come, my dear*!, îl strigă ea pe tânărul care tocmai cobora scările, sărind câte trei.

— Doamne ferește!, se auzi o voce de femeie.

În timp ce se îndrepta spre restaurant, cântăreața îi spuse Ionicăi:

— Ionica, mulțumesc pentru cafea… și pentru restul. Totul a fost excelent.

— Săru' mâna, zise fata.

După un minut, dinspre restaurant se auzeau vocalize. Mihai voi să profite de absența artistei:

— Ia să vedem, poate funcționează telefonul… Că artista ne-a luat mobilele.

— Ilegal, precizează Sorin.

— Legal, ilegal, ni le-a luat și eu n-am cum să anunț redacția, se plânse ziaristul.

— Nu asta mă deranjează, spuse deputatul, e chiar mai bine să nu afle încă presa… Futu-i… E mort, se enervă el după ce încercă telefonul.

Adelina, care nu fusese atentă la discuție, se sperie:

— Cine a mai murit?

— Nu cine, ce, o lămuri Andrei. Telefonul, încă de aseară.

— Aaa…, făcu Adelina și dădu din umeri. N-o interesa telefonul.

Andrei observă pe masă agenda neagră cu un L auriu pe copertă.

— A uitat agenda lui Laurențiu, haha!

— Dă-o încoace, zise Mihai.

— De ce să ți-o dau? Vrei s-o distrugi?

— Nu, bă, vreau să văd.

— Mai bine ar fi s-o iau eu, zise avocatul, apropiindu-se.

— Eu ar trebui s-o iau, zise și Vali.

Toți îl înconjuraseră pe Andrei, încercând să-i ia agenda. Mai îndemânatic, doctorul reuși să i-o smulgă din mână, fugi pe scări și acolo o deschise repede, să vadă cu ochii lui… Izbucni în hohote de râs:

— Hahahaha! Ne-a dus! E tare!

— Ce e? Ce scrie? Se auziră voci.

— Nu e agenda lui Laurențiu! Ne-a păcălit, haha! E agenda ei!

— Băga-o-aș…, răbufni deputatul. Deci ne-a mințit, nu era agenda lui. Nu era agenda lui!, repetă el, aproape fericit.

— Ba da, zise Adelina, e la ea, am văzut-o eu.

— Femeia asta e o pacoste!

— Dar ce te agiți așa, crezi că scrie ceva special despre tine? E drept că tu ești ăla care a prezis că Laurențiu nu moare în patul lui…

— Bă, nu-ți permit! Auzi? Nu-ți permit!

— *Messieurs*, nu trebuie sa va certați, se auzi vocea lui Guy Carneau, care până atunci stătuse deoparte, într-un colț mai ferit al salonului.

— Ce te amesteci, dom'le? Vezi-ți de treburile dumitale!

Criticul voi și el să intervină. Se ridică în picioare, pentru a-i domina cu statura lui și strigă:

— Liniște, domnilor!

Dar degeaba, nimeni nu-l auzea, răcneau unii la alții, se acuzau reciproc. Atmosfera era ceea ce reporterilor le place să descrie drept „încinsă", dar înainte să se treacă de la înjurături la violență fizică, se auzi zgomot de motor și toți se repeziră la ușă sau la ferestre. Veni și Stella, doar Jerry rămăsese în restaurant, de unde se auzea marșul funebru al lui Chopin. Foarte potrivit cu situația, aprecie Stella.

— Un elicopter!

— Suntem salvați!

— Repede, aduceți bagajele!

— Întâi doamnele!, se arătă galant Ovidiu.

— Mulțumesc, domnule doctor, zise Vali.

Stella, care își reluase locul de pe canapea, spuse sec:

— Nu pleacă nimeni. Până nu vine poliția, nu putem părăsi locul.

— Eu mă duc să-mi iau bagajul, se ridică Vali și urcă scările. Și alții dintre cei din hol urcară cam în același timp, care cu liftul, care pe scări. Stella îi urmări cu privirea, întrebându-se ce-ar trebui să facă pentru a controla situația.

Capitolul 7

— **F**utu-ți morții mă-tii, Valișor, iar mi te-ai pus în cale!

Femeia se albi la față. Nu mai auzise vocea asta de douăzeci și cinci de ani, dar o recunoscu imediat.

— Mi…

— Fără nume! De ce l-ai omorât pe Laurențiu? Aveam treabă cu el, îl voiam viu…

— De ce crezi că l-am omorât eu? încercă Valentina să scape. Bărbatul, cu o cagulă de fantomă pe față, dădu din umeri.

— Simplu. Te-am văzut.

— Nu puteai să vezi, era întuneric…

— Aha, deci recunoști!

— Nu… eu nu…

— Hai, spune, te șantaja, nu-i așa?

— Da…

— Știa că tu ai ucis-o pe Marilena, nu?

În loc de răspuns, femeia izbucni în plâns.

— Și pe celălalt? Tot de aceea l-ai omorât?

— Nu eu…

— Cum nu tu? Dar cine? Tata mare?

— Nu eu…

— N-ai fost tu în camera lui? Nu l-ai îndopat cu somnifere în whisky?

— Voia să doarmă… atât…

— Și tu l-ai ajutat să nu se mai trezească…

— Nu…

Plângând, Valentina povesti cum a trebuit să fie amanta lui Laurențiu, apoi a lui Emilian, cum a fost obligată să spioneze pe la diverse recepții și simpozioane…

— Și vrei să-mi fie milă de tine? Pe Marilena de ce ai ucis-o? Că-mi plăcea mai mult decât tine? Că dansa mai bine?

— M-ai părăsit pentru ea…

— Proasto! șuieră el. Ia o foaie de hârtie și scrie.

— Ce să scriu?

— Ce-ți dictez eu. „Subsemnata, Valentina Marinescu, născută Stan” …apropo, de unde până unde

Marinescu? Ai fost măritată?

— Nu… Mi-a aranjat Emilian niște acte, la începutul lui 1990.

— Aha, a profitat de marea buluceală… OK, să continuăm. Deci… „născută Stan, declar de bunăvoie și fără să mă oblige nimeni că în anul… am ucis-o pe Marilena Cornea, balerină la Teatrul…”

Valentina scria ca hipnotizată. Vocea continua să dicteze:

— „Mai declar că în ziua de… pune data de ieri… l-am ucis pe Laurențiu Sângeorzanu, iar în cursul nopții pe Emilian Purcaru. Cei doi mă șantajau că vor dezvălui poliției crima comisă de mine în anul…” Proasto, au trecut douăzeci și cinci de ani, crima aia s-a prescris de mult… Dar asta nu înseamnă că eu te iert.

— S-a prescris? Adică e ca și cum n-aș fi omorât-o?

— Nu chiar. Doar că nu mai faci pușcărie pentru ea. Scrie! „Fac prezenta declarație pentru că nu vreau să părăsesc această viață fără a mărturisi crimele comise”. Așa, acum semnează și pune data de azi.

— Cum adică să părăsesc viața? întrebă Valentina după ce el luă documentul.

— Adică ai să mori. Ai să te sinucizi.

— Dar nu vreau să mor! Tocmai acum, când sunt liberă, în sfârșit…

— Ai să mori, Valișor, ai să mori exact când am să vreau eu. Dar depinde și de tine când am să vreau. Și vezi să nu sufli vreo vorbă despre mine…

— Nu, nu, se grăbi ea să-l asigure.

— Dar va trebui să faci ceva ce te rog eu…

— Orice, acceptă femeia.

— Scapă de cântăreața aia, are un fler de speriat, sunt sigur că s-a prins că tu ești criminala.

— S-o omor?

— Da, doar te pricepi atât de bine… Prinzi un moment când e singură și… hați! făcu el semnul sugrumării…

— Chiar crezi că și-a dat seama?

— Sunt convins.

Și dispăru brusc din cameră. Valentina rămase pe pat, plângând în hohote.

✶ ✶ ✶

În hol, Stella se plictisise de rolul lui Sherlock Holmes, era mult mai puțin interesant în realitate decât în romane. Dar, din moment ce-și asumase această misiune, nu putea să renunțe acum. Trona pe canapea, zâmbea tot timpul și spunea imperativ:

— Nimeni nu pleacă!

— V-ați luat prea în serios rolul de investigator, se răsti Mihai. Cu ce drept ne cereți să stăm aici?

— Asta e regula, spuse senină și zâmbitoare artista. Scrie în orice roman polițist.

— Orice regulă are și excepții. Ca membru al legislativului…

— …ar trebui să știți mai bine decât toți că legea trebuie respectată, nu-l lăsă diva să se ambaleze. Gândiți-vă, avem aici două cadavre și cel puțin un criminal.

— Are dreptate aici, zise avocatul. Legea e lege. Și, ce-i al ei e al ei, este singura dintre noi de care suntem siguri că nu l-a omorât pe Laurențiu.

— Mulțumesc, domnule avocat, spuse Stella. Să știți că mi-a venit o idee!

— Încă una?, își dădu ochii peste cap Mihai.

Stella nu luă în seamă exasperarea deputatului:

— Nu e un criminal printre noi.

Neluând în seamă accentul pe cuvântul un, toți răsuflară ușurați, iar bancherul spuse:

— Păi vedeți? Asta ziceam și eu.

Dar Stella continuă, spre consternarea generală:

— Toți sunteți criminali! Vreau să spun, nu jucăm în „Zece negri mititei”, ci în „Crima din Orient Expres”. Combinată, firește, cu „Misterul camerei galbene” și cu un roman polițist american, nu-mi amintesc titlul, în care…

— Asta s-a sonat, nu se putu abține doctorul.

Iar bancherul spuse condescendent:

— Literatură, doamnă! Dumneavoastră, ca artistă…

— O mare artistă, zise cineva…

— După cum bine știm de la Oscar Wilde, viața imită arta, spuse Alex Ștefănescu. Stella zâmbi larg:

— Vedeți?

— Dar, doamnă…

— Toți erați șantajați de Laurențiu, toți aveți de câștigat de pe urma dispariției lui…

— Eu nu… se auzi glăsciorul Adelinei.

— Tu nu, cel puțin teoretic, făcu o concesie Stella.

— Nici eu, spuse Alex Ștefănescu. Aproape la unison cu el se auzi și vocea francezului:

— *Moi non plus*. Nici eu.

Stella zâmbi condescendent:

— Deci avem trei excepții.

Se auzi din nou, mai de aproape, bâzâitul elicopterului.

— Dar presimt că foarte curând se va lămuri totul.

În acel moment se deschise ușa și intrară doi polițiști, unul în uniformă, iar celălalt în civil:

— Bună ziua. Am fost informați că aveți un mort, începu unul dintre ei, civilul.

— Sunteți în urmă, avem doi morți. Bine că ați venit, altfel, cine știe… zise Andrei.

— Doi? Da' ce-ați făcut aici? Polițistul se uită pe rând la cei prezenți și întrebă:

— Cine sunteți dumneavoastră?

Venirea organelor de ordine îi intimidă pe locatarii vremelnici ai hotelului. Se adunaseră în hol, într-un grup compact, de unde priveau cu neliniște spre polițiști. Numai Stella, fericită că a scăpat de belea, trona pe canapea, așteptând.

Inspectorul în civil rămase uluit când văzu locul crimei împrejmuit cu panglică portocalie.

— Cine a făcut asta?

Andrei, reporter frenetic, se ținea după polițiști, încercând să le fie de folos:

— Noi toți… și eu… am lucrat și ca ziarist de investigație.

Îl contrazise Ionica, rămasă, deocamdată, singura reprezentantă cât de cât oficială a hotelului.

— Domnu' Emilian a împrejmuit, aseară, cum i-o zâs doamna.

— Care doamnă?

— Doamna Stella, zise fata, arătând spre artistă.

— Aha. E soția mortului?

— Nuuuu, doamne ferește! E artistă. Cântă.

Polițistul nu înțelegea nimic, dar amână dezlegarea acestui mister, oricum avea alte mistere pe cap. Lăsându-l pe gradat să-i păzească pe cei din hol, urcă împreună cu Ionica să vadă cadavrul numărul doi.

Între timp, sosise echipa de criminaliști și, odată cu ei, medicul legist. Cadavrul lui Laurențiu fu fotografiat

din toate unghiurile. Când inspectorul cobora, îl trimise pe medic să vadă și cadavrul lui Emilian.

— Sper să-mi poți spune ora la care a murit. Eventual și cum.

— OK. Pe ăsta pot să-l transporte deja, dacă ești de acord.

— Da, da, sigur.

Medicul și un criminalist urcară în camera lui Emilian, în timp ce în restaurant, corpul neînsuflețit al lui Laurențiu era pus pe o targă pentru a fi trimis la morgă. Când ajunse în hol, se auzi un murmur. Adelina izbucni din nou în plâns, iar Vali își făcea cruce fără încetare.

În tot acest timp, cei vreo treizeci-patruzeci de oaspeți și angajați ai hotelului fuseseră adunați în hol, sub paza unui subofițer. Puteau să facă ce voiau, dar să nu părăsească holul, li se atrăsese atenția. Cei trei chelneri și Ionica se ocupau de ei, să le fie așteptarea mai puțin neplăcută: cafele, sucuri, whisky, bere. Tot ce voiau.

— Bine că au venit profesioniștii, se vor lămuri cu cine au de-a face și vom pleca. Unii dintre noi au treburi importante, spuse deputatul, uitându-se cu superioritate la Stella, care ședea foarte calmă și scria ceva pe micul HTC Shift.

— Ce treburi importante să avem în weekend? E chiar amuzant într-un fel, să ne trezim în plin roman polițist, răspunse doctorul.

— Amuzant? tresări Adelina.

— Da, poate cuvântul nu este cel mai potrivit, scuze. E, totuși, o dramă…

— E o tragedie, chiar o dublă tragedie, declamă avocatul.

— Și, să nu uităm, spuse Stella, criminalul se află printre noi.

— Poftim?

— Până când persoana vinovată de cele două crime nu este arestată, sunteți suspecți, ca să nu mai spun că suntem cu toții în pericol. Un criminal care a ucis deja de două ori poate s-o facă lejer și a treia oară.

— Lasă-ne, cucoană, cu povestea asta! E crimă și sinucidere, foarte clar!

— Dimpotrivă, domnule, nu e clar deloc. Abia aștept să dau polițiștilor toate dovezile.

— Și eu abia aștept să spun cum ne-ați sechestrat aici și ne-ați confiscat telefoanele.

Stella râse, cu râsul ei în cascadă, ca o vocaliză:

— Ahahahahahahaha!

Ionica, prima chemată la „interviu” în restaurantul transformat acum în birou, ieși și se îndreptă spre cântăreață:

— Doamna Stella, vă cheamă.

Inspectorul ședea la una din mesele rotunde. Avea în față o ceașcă de cafea și niște hârtii, printre care o listă cu numele celor aflați în hotel. Unul dintre ei era criminal. Oare cine?

Diva năvăli în încăpere ca o Furie, cu eșarfele lungi fluturând în jurul ei. Păși ca pe scenă, sigură de ea, cu un zâmbet larg, cu un braț întins într-un gest grațios, așteptând aplauze.

— Uau! nu se putu abține inspectorul.

— Domnule inspector, salvați-ne!, declamă cântăreața cu vocea ei impostată.

— Luați loc, doamnă…

— Ah, mulțumesc.

Stella se așeză, se uită în jur să vadă dacă mai e cineva, apoi deveni brusc serioasă și așteptă întrebările.

— Ați cunoscut vreuna din victime? Înainte de a veni aici, vreau să spun.

— Nu, deloc, răspunse diva vorbind calm, cu vocea normală.

Inspectorul, uluit de schimbarea de voce, dar și de declarație, întrebă:

— Atunci, dacă-mi permiteți, de ce ați venit? N-aș spune că este mediul dumneavoastră obișnuit. Nu sunt meloman, dar din câte știu…

— Pentru bani, îl întrerupse.

— Aha, pentru bani. Mulți?

— Enorm de mulți! Mi s-a oferit o sumă inimaginabilă ca să vin în weekend și să cânt o jumătate de oră. Sigur că la început am refuzat, eram după o stagiune obositoare la Londra, voiam să plec în vacanță, dar mi s-a părut prea mare suma, ceva nu era în ordine. I-am zis impresarului să ceară dublu. Și a mers. Ce ziceți de asta? Eram intrigată. Nu-mi venea să cred că există cineva care dă atâția bani pentru o cântăreață de operă. Nu în vremurile noastre.

— Și nu în România. Manele, disco, house, vedete de rock obosite, dar nu operă.

— Exact. Ce se ascundea aici? Mai am și acum invitația.

— O aveți la îndemână? întrebă inspectorul. Artista cotrobăi în poșeta uriașă și scoase o foaie:

— Asta e. …Bla, bla, bla bla… ne veți face o mare onoare, bla, bla,… vocea și măiestria dumneavoastră… Vă așteptăm, împreună cu acompaniatoarea dumneavoastră, în ziua de… Până la urmă a trebuit să vin. Impresarul a insistat, normal, el ia 20 la sută din tot ce câștig. Vă arăt și contractul.

Inspectorul citi, sufocându-se de uimire.

— Trebuie că răposatul era un mare iubitor de operă… Mă mir… Părea mai degrabă amator de manele…

— Am toate motivele să vă dau dreptate. Cineva l-a convins că prezența unei cântărețe de operă, a mea în speță, ar da clasă evenimentului. Presupun că vi s-a spus, tocmai a împlinit 50 de ani. A invitat o grămadă de lume, se aștepta să vină și televiziunile… Dar din cauza vremii…

Ușa se pocni de perete și năvăli în salon deputatul. Stella trecu instantaneu la vocea impostată:

— Și cum vă spuneam, domnule inspector, sunt convinsă că asasinul…

Inspectorul o întrerupse și se adresă deputatului:

— Dumneavoastră?

— Aș putea să plec? Văd că apa s-a mai retras, trebuie să ajung la…

— Deocamdată nu pleacă nimeni.

— Am imunitate parlamentară! se răți deputatul.

— Iar noi avem aici două cadavre, răspunse calm, cu voce lenește, inspectorul.

— Doar n-o să credeți tot ce vă spune femeia asta!

— Vă e teamă? întrebă cântăreața, chicotind.

— Așteptați, vă rog, afară.

— Nu las eu lucrurile așa. Am să vorbesc cu ministrul! Iar când mi se semnează numirea… amenință deputatul.

— Ahahahahaha! râse melodios cântăreața.

Viitorul ministru ieși furios.

Diva spuse cu vocea ei normală:

— Vorbeam de venirea mea aici…

Inspectorul o întrerupse:

— Doamnă, nu vă supărați, lămuriți-mi un lucru. Acum sunteți dumneavoastră, cea reală? Sau cea cu…

Și încercă să-i imite vorbirea impostată.

— Haha, sigur că asta sunt eu, râse diva. Dacă mă gândesc bine, și cealaltă tot eu sunt. Credeți că sunt schizofrenică? Știți, într-o oarecare măsură suntem cu toții schizofrenici.

— Când v-ați făcut intrarea, aproape că mă așteptam să-mi răspundeți cântând.

— Hahahaha! Chiar așa? Înseamnă că mi-am jucat bine rolul. Știți, oamenii se așteaptă ca tot timpul să mă port ca o divă, și asta mă plictisește îngrozitor. Sigur, chiar sunt o divă și am momente de isterie… sau hai să zicem izbucniri temperamentale. Dar cea mai mare parte a timpului sunt o persoană normală, obișnuită. Doar că aici trebuie să joc tot timpul rolul de divă. Știți că, pe vremuri, când opera mai era un gen popular, sopranele de coloratură se bucurau, vorba vine, de… statutul pe care îl au astăzi blondele. Da, da, prezumția de tâmpenie. De ce-or fi crezând unii că o vocaliză în registrul acut face rău la I.Q.? Sau că mezzosopranele, baritonii și bașii au mai multă minte decât sopranele și tenorii, numai pentru că au vocea mai joasă…

Dădu din umeri și continuă cu vocea impostată:

— Dacă s-ar face un studiu, s-ar constata că inteligența și tâmpenia sunt egal distribuite pe voci… Într-un cor armonios. Oamenii gândesc în clișee, domule inspector, trecu ea la vocea normală. Dacă sunt divă, vor să mă port ca o divă. Dacă sunt soprană de coloratură, se așteaptă să fiu tâmpită. Facă-se voia lor.

— Da, este un camuflaj excelent, recunoscu inspectorul. Mai voiați să-mi spuneți ceva?

— Ah, da, știam eu că am omis ceva. În prima zi, chiar la sosire, am auzit o anumită conversație. Parțial, mai precis. Cineva spunea altcuiva „Nu e ea!”, iar cealaltă persoană răspundea: „Nu este ea? Celebra soprană de coloratură… Cum să nu fie ea? Eu personal am vorbit cu…”.

— Vreți să spuneți…

— Habar n-am avut atunci ce voia să spună. Cu siguranță că eu sunt eu. Sunt și soprană de coloratură. Așa că despre mine trebuie să fi fost vorba, dar abia mai târziu am înțeles de ce. Vă spun imediat.

— Desigur. Dar înainte de asta, doamnă, spuneți-mi cum Dumnezeu ați reușit să-i convingeți pe ceilalți să vă accepte ca investigator?

— Foarte simplu, de fapt. Știam că nu eu am înfăptuit crima. Toată lumea știa. În momentul crimei eu cântam aria mea preferată, aria Reginei Nopții din „Zauberflöte”… La privirea mirată a inspectorului, traduse: „Flautul fermecat”, de Mozart. Era imposibil să fac altceva în același timp.

Inspiră puternic și cântă un fragment din arie.

— Înțelegeți? E clar că nu puteam să ucid pe cineva în același timp. Așa că am putut să iau conducerea investigației până la sosirea dumneavoastră.

— Deci credeți că sunteți singura persoană care nu poate fi suspectată.

— Nu, nu sunt singura. Jerry era cu mine pe podium. Și cred că mai putem exclude câteva persoane.

— Probabil. Dar pe ce criteriu?

— Victima, vreau să spun prima victimă, Laurențiu, baronul, oligarhul, bossul, jupânul sau cum vrem să-i spunem, îi șantaja pe ceilalți. Pe cei mai mulți, nu chiar pe toți.

Se auzi un zgomot la ușă. Instantaneu Diva își schimbă vocea.

— Vă spuneam, domnule inspector, că asasinul este…

— Dar trebuie să-mi dați voie… se auzi de afară vocea lui Vali.

Subofițerul de pază încercă s-o oprească:

— Așteptați până vă vine rândul, vă rog.

Dar vegetariana intră:

— Domnule inspector, n-o ascultați, criminala asta omoară animale nevinovate… Calomniază…

Stella izbucni în râs și fredonă câteva măsuri din Aria Calomniei, iar inspectorul spuse ferm:

— Așteptați afară, doamnă.

Vali ieși, mormăind ceva neinteligibil. Inspectorul reluă discuția cu Stella:

— Spuneați că victima îi șantaja. De ce credeți asta?

— Nu cred, știu. Am și dovezi, am și mărturii.

Și artista scoase din geantă agenda mortului, fotografiile și alte probe culese în cursul nopții și dimineața.

— Dar văd că vă pricepeți…, aprecie inspectorul. Ați mai participat la vreo anchetă?

— Nu, tot ce știu este din romane polițiste. Citesc în avion de obicei. Când plec la drum, am întotdeauna cu mine un roman polițist. Și cum călătoresc mult, vă dați seama ce cultură vastă am…

— În viața reală lucrurile stau altfel…, spuse condescendent inspectorul.

— Replica asta am citit-o în majoritatea cărților de care vorbeam, râse Stella.

Inspectorul râse și el:

— Deci nu scap de dumneavoastră?

— Nici o șansă. Dați-mi voie să vă spun ideea mea…

În clipa aceea, iar se auzi ușa și intră Andrei, ziaristul. Instantaneu, Stella trecu la vocea și atitudinea de primadonă:

— Uite-l și pe Watson! V-am spus că e Watson, domnule inspector?

— Să știți că totuși este crimă plus sinucidere!, i se adresă ziaristul inspectorului. Oamenii dumneavoastră au găsit somniferele, adică tubul gol de Prozac, în buzunarul de la pijamaua mortului.

— Emilian era în pijama? Parcă spuneați că era gol pușcă!

— Nu, pijamaua era sub pernă…

— Pot să pun pariu că amprente nu s-au găsit…

— De ce sunteți atât de sigură?

— Elementar, dragă Watson…

Inspectorul îi spuse împăciuitor lui Andrei:

— Fiți sigur că vom examina toate variantele. Ipoteza crimei urmate de suicid pare foarte plauzibilă.

Dar când Andrei vru să se așeze, inspectorul îi mulțumi pentru informație pe un ton care spunea clar că prezența lui nu e necesară. Ziaristul înțelese aluzia și se îndreptă spre ieșire, în timp ce Stella spunea, pe cel mai teatral ton:

— Nu vreți să mă credeți, domnule inspector! De o jumătate de oră încerc să vă conving că sunt toți implicați!

Capitolul 8

Ploaia încetase și apele începuseră să se retragă. Soarele își făcu o apariție timidă, dar se retrase imediat în spatele unui nor. În holul hotelului, invitații lui Laurențiu, deveniți acum martori și, eventual, suspecți, așteptau cu nerăbdare să poată pleca. Pe rând, câte unul, intrau în restaurantul devenit birou pentru a fi interogați de inspector. Era cam ora prânzului și câțiva dintre cei din hol se plângeau de foame. Dar restaurantul devenise birou și era greu de crezut că inspectorul va accepta să schimbe locul. Ionica se orientă rapid, îi mobiliză pe bucătar și pe cei trei chelneri și în vreo douăzeci de minute li se servi oaspeților un dejun-bufet chiar în hol. Somon afumat, șuncă de casă tăiată felii subțiri, crenvurști, icre de Manciuria, brânzeturi diverse, salate. Mâncarea îi înviora pe toți, aveau din nou chef de vorbă. Iar cafele, whisky, sucuri. Cântăreața lipsea din peisaj, imediat după dejun urcase în camera ei, ceea ce provocase unele murmure:

— De ce?

— Pe noi ne țin aici ca pe vite, în timp ce alții…

Sigur că la această afirmație vitele ar fi avut de obiectat. Regimul lor obișnuit nu conține somon și whisky.

Aparent inspectorul terminase interogatoriul. Din restaurant se auzea din nou pianul, Jerry trecuse la sonatele lui Mozart.

În hol se discuta, evident, numai despre crime.

Andrei, dându-și importanță, declară:

— Veți vedea că polițiștii îmi vor da mie dreptate, crimă și sinucidere, nu dublă crimă, cum susține primadona noastră…

Pe replica lui intră în hol inspectorul, devenit mai vorbăreț:

— Cazul ăsta este mai complicat decât pare, vom continua investigațiile în oraș. Nu excludem nici o ipoteză, nici varianta crimă plus suicid, nici cea a unei duble crime. Deocamdată cercetăm împrejurimile, cât mai e lumină, poate că totuși agresorul a venit din exterior. Apoi vom pleca.

— Putem pleca și noi, în sfârșit? întrebă deputatul.

— Desigur, când doriți.

— Sper că ne dați telefoanele. Trebuie să sun la redacție, zise Andrei.

— Firește, răspunse inspectorul. Dar am să vă rog să dați dovadă de reținere. Nu dorim să apară detalii în presă înainte să elucidăm cazul.

Era vânzoleală în hol, unii urcau să-și ia bagajele, alții coborau deja cu ele. Coborî și Stella, în atitudinea ei cea mai teatrală, cu haina de blană pe braț. Își modificase coafura, nu i se mai revărsau buclele pe umeri, avea părul adunat în coc și purta un colier de aur masiv, la baza gâtului. Coborî ca o primadonă de operetă scările și strigă cu vocea impostată:

— Nu vreți să mă ascultați, domnule inspector! V-am spus că asasinul a lăsat o dovadă la locul crimei, pot să vă spun și cine este, pot să dovedesc…

Andrei întrebă ironic:

— Încă o ipoteză?

Nici inspectorul nu părea interesat:

— Lăsați-mă, doamnă, că m-ați zăpăcit de cap, dacă mă luam după teoriile dumneavoastră nu rămânea nimeni nearestat.

Ofensată, cântăreața strigă în urma lui:

— Dar v-am spus că am dovada! O am aici, în poșetă! Totul e aici, în agenda pe care am luat-o din buzunarul victimei. Numai că ăștia nu mă iau în serios.

Se așeză bosumflată într-un fotoliu. Ceilalți treceau pe lângă ea, cu bagajele în mâini, îndreptându-se spre ieșirea din hotel. De la recepție, Ionica îi saluta pe rând pe toți:

— Să aveți o zi bună și să mai poftiți pe la noi.

— Al dracului să fie ăla care mai calcă pe-aici!, răspunse Mihai.

Din salon continua să se audă pianul. Jerry trecuse la Liszt.

— Pot să vă aduc ceva?, auzi Stella vocea Ionicăi.

— Nu, mulțumesc.

— O cafea, un suc?

— Nu, nimic.

Fata ieși, nu însă înainte de a stinge candelabrul din hol. Era încă după-amiază și prin ferestre mai intra o lumină cenușie. Stella continua să stea nemișcată, într-o atitudine meditativă. Scoase din poșetă HTC-ul și, fără să-și schimbe poziția, nota din când în când ceva. Ecranul

lumina suficient ca să poată vedea. Se auzi bâzâitul elicopterului care decola. Se însera. O umbră înfășurată într-o pelerină neagră se furișă cu pași neauziți în spatele Stellei și încercă s-o sugrume cu propriul ei colier. În aceeași secundă, se întâmplară două lucruri – se aprinse brusc lumina, iar colierul care părea din aur masiv se dovedi a fi pe elastic și cântăreața trăgea amuzată de el. Imediat intrară polițiștii și câțiva dintre invitați, printre ei ziaristul, americanul, francezul, doctorul, Adelina și deputatul, care nu mai părea atât de grăbit să plece. Doi polițiști imobilizară umbra și înlăturară pelerina.

— Vali! Dar nu se poate!

— Nu-mi vine să cred!

— Ahahaha! râse diva.

— Doamnă, ați avut dreptate, recunoscu inspectorul. Dar nu trebuia să vă las să vă expuneți.

— N-a fost nici un pericol, spuse râzând Stella și mai trase o dată de colier. Sceneta a ieșit perfect, m-am distrat de minune.

— Și acum vă las, trebuie să duc arestata. Le explicați dumneavoastră tuturor…

Se îndreptă spre Vali, care se prăbușise pe un scaun fără să scoată vreun sunet.

Stella se ridică și cântă câteva măsuri, înainte de a-și începe discursul:

— *Giunse alfin il momento…* A sosit și momentul… Mă rog, mai departe nu se potrivește, e din „Nunta lui Figaro”, după cum bine știți, dar ce voiam să spun – a sosit în fine momentul să fac toate dezvăluirile, ca în romanele polițiste, dar mai ales, tot ca în romane, să arăt ce deșteaptă sunt și ce extraordinare calități de detectiv am. Publicul așteaptă cu înfrigurare marea arie dinaintea finalului. Să dăm publicului ceea ce dorește. Ar putea fi acesta interviul pe care-l doreați.

Ultima frază îi fusese adresată ziaristului, care o privea cu admirație:

— În exclusivitate! Măcar atât, că în rolul lui Watson n-am fost prea grozav…

— Ați fost perfect, îl liniști Stella. Andrei zâmbi fericit, fără a realiza că nu fusese chiar un compliment. Imediat după sosire, continuă cântăreața, mi-am dat seama că se întâmplă lucruri stranii. Am auzit o voce care șoptea „Nu e ea”… Apoi Jerry, când despacheta și își

aranja lucrurile în cameră, a găsit sub saltea un flacon de somnifere…

— Ați povestit cuiva? De unde să știm că e adevărat?

Stella cântă din „Bărbierul din Sevilla”:

— *Eccolo qua*! Am sunat-o imediat pe acompaniatoarea mea din București. A recunoscut că boala era un pretext, nu voia să vină pentru că îl cunoștea pe amfitrion și n-avea nici un chef să-l vadă. Îl cunoștea de mulți ani, din foarte frageda ei tinerețe, când fusese în corpul de balet al unui teatru muzical din provincie. De aceea a trebuit să-l rog pe Jerry, care, spre dezamăgirea unora din această încăpere, nu este nici amantul meu, nici copil din flori, ci fiul cât se poate de legitim al unor prieteni din Anglia, viitor dirijor de operă.

— Nu văd legătura… se miră Andrei.

— Întrebați-o pe ea! Cântăreața arătă spre Vali, care tocmai mergea spre ieșire, escortată de doi polițiști. Se vede clar că a fost balerină…

Se auziră voci:

— Clar? Eu habar nu aveam…

— O știam de oengistă…

— Și ce dacă am fost balerină? țipă Vali și se smulse din mâinile polițiștilor. Alergă la lift și urcă înainte ca polițiștii s-o ajungă.

Diva n-o luă în seamă și le explică celorlalți, privindu-l zâmbitoare pe ziaristul care înregistra cu telefonul recuperat de la polițiști.

— Elementar, dragă Watson! Se vede după mers. De mersul ăsta, cu picioarele în poziția întâi, cum, nu știți care e poziția întâi de la balet? Țțț, păi se poate?

— Știu eu, sări Adelina, bucuroasă și le demonstră tuturor pozițiile de bază din baletul clasic.

— Excelent, o lăudă cântăreața. Ei, să știți că de mersul ăsta, cu picioarele în poziția întâi, cu vârfurile îndepărtate, n-are cum să scape, e pe viață, n-o ajută nici ONG-urile, nici regimul vegetarian… S-a întâmplat o crimă, cândva, în acel teatru de provincie… Arma crimei a fost, practic, aceeași. Același *modus operandi,* cum se spune în termeni de specialitate. O fată din corpul de balet a fost garotată cu propriul ei colier. De strasuri. În vremea aceea în România nu se purtau cristale Swarowski. Presupun că această Vali a comis și crima de atunci, iar prietenul dumneavoastră, ofițer la momentul

respectiv, o șantaja. Nu era un om prea drăguț! A obligat-o să se implice în diverse asociații cu care nu avea nici în clin nici în mânecă, să frecventeze toate reuniunile mondene ca să-i culeagă lui informații, a trebuit să devină până și vegetariană… Aproape că mi-e milă de ea. Multe umilințe o fi îndurat…

— De unde ați dedus toate astea? întrebă uluit ziaristul.

— Vă aduceți aminte replica „Totdeauna ți-am admirat talentul pentru poante”. Pentru mine a fost foarte clar. O șantaja de ani de zile. Ca să scape de el, s-a hotărât să profite de sindrofia asta și să-l omoare, dar a vrut să arunce vina pe altcineva, eventual pe acompaniatoarea mea, de aceea l-a convins pe Laurențiu să mă invite… Avea nevoie de un țap ispășitor. Sau o capră, ca să fiu *politically correct*. A premeditat totul, în afară de ploaie… Pentru că prima intenție era să pară că asasinul ar fi venit de afară…

— Dar pe domnu’ Emilian de ce l-a omorât? întrebă Ionica.

— Probabil pentru documentele din servietă… sau pentru că o văzuse… Vă amintiți cum a spus, atunci seara, „criminalul sau criminala”. Nu cred că-l interesa să fie *politically correct.* Voia să-i atragă atenția că știe. Sau poate că i-a fost complice.

— Complice?

— Cineva trebuia să stingă lumina la momentul necesar. Bun, gata, asta a fost.

Se ridică:

— Ei, e cazul să mergem și noi. *Jerry, come, dear, we are leaving*!

Își luă mantoul de blană sub braț și se îndreptă spre ieșire.

— Foarte tare! aprecie Adelina deducțiile artistei.

— De mare balans! Deci ați știut din primul moment… continuă Andrei interviul.

— Aproape de la început.

— Deci toate acuzațiile, toate scenariile, cu Adelina, cu Mihai, cu „Crima din Orient Expres”…

Diva râse:

— Camuflaj. Piste false.

— Ne-ați păcălit pe toți!… Dar agenda?

— Ce-i cu agenda?

— Tot ce-ați citit acolo… doctorul, ziaristul 1, ziaristul 2…

— Aaa, agenda victimei? Nu era nimic în ea… Am inventat eu…

Toată lumea răsuflă ușurată, dar Stella continuă:

— Adică, de fapt scria ceva, dar codificat, numai cifre și litere fără sens… Am dat-o poliției, s-o descifreze ei!

Văzând consternarea celorlalți, Diva râse în cascadă:

— Ahahahaha!

Ieși apoi, împreună cu Jerry. O mai auziră spunând:

— *La commedia e finita.*

Dar Stella se înșela, comedia – sau mai degrabă tragedia – nu se încheiase. În timp ce ea povestea cum dezlegase misterul, polițiștii o găsiseră pe Valentina în camera ei. Moartă. Își trăsese un glonte în tâmpla dreaptă. Alături, pe o măsuță, o foaie în care mărturisea cele trei crime, pe cea de demult și cele două de la hotelul Dava. Pistolul, de calibru mic, arăta ca o jucărie. Toți fură întrebați dacă îl recunosc. Era al lui Larry, americanul cel înalt, care declară că îl cumpărase de la un bișnițar care aducea asemenea obiecte din Ucraina. Îl pusese la sosire în seiful din cameră și nu se mai uitase la el. Avea de gând să-l ia doar la plecare.

Câteva ore mai târziu, Stella ajunse la București cu elicopterul poliției. Jerry era încântat, era pentru el încă o aventură, încă o amintire de neuitat, dar cântăreața nu se simțise prea bine în timpul zborului, așa că imediat cum ajunse acasă, îi ceru Angelei un ceai și se culcă. În sfârșit, o noapte fără emoții și fără crime!

A doua zi avea întâlnire cu GS într-un restaurant.

— Ce faci, Stelissima, vrei să intri în istorie ca prima soprană detectiv?

— George, să știi că a fost o experiență extraordinară!

— Te cred, îmi pare rău că n-am fost și eu acolo.

— Oricum, ajutorul tău a fost esențial.

La cafea, Stella spuse:

— Am un sentiment ciudat, l-am avut tot timpul, de fapt. Parcă eram ghidată, găseam indiciile de care aveam nevoie exact când aveam nevoie… Nu știu cum să-ți explic… Nici acum nu sunt sigură că lucrurile s-au petrecut așa cum am dedus eu.

— Ceva dreptate ai… Am mai aflat și eu câte ceva. Tocmai de aceea mi-am permis să-l invit la cafea și pe comisarul de poliție Zorniceanu.

— GS, tu chiar cunoști pe toată lumea?

Comisarul tocmai sosea, un tip mărunțel, cu ochelari, care sărută ceremonios mâna cântăreței și se așează la masă spunând:

— Rezultatul autopsiei femeii este cam ciudat.

— Nu s-a sinucis?

— Totul ar zice că da – rana de intrare a glonțului, distanța, amprentele, praful de pușcă de pe mâini, arsura, scrisoarea lăsată – totul indică sinuciderea.

— Dar? Scrisoarea e un fals?

— Greu de spus. Este sigur scrisul ei, iar pe hârtie – o coală cu antetul hotelului – sunt numai amprentele ei. Textul pare prea formal, parcă luat din procesele noastre verbale…

— Dar sunt mulți oameni care trec la limba de lemn în orice ocazie cât de cât oficială, zise George.

— Și-atunci?

— După părerea medicului legist, în momentul morții, femeia era leșinată. Avea și o contuzie, de la o lovitură cu un corp contondent. Plus faptul că nu s-a auzit împușcătura în hotel. Și moartea lui Emilian e ciudată…

— Să nu-mi spuneți că s-a sinucis.

— A, nu, dar n-a murit de somnifere. A fost asfixiat cu o pernă. Cineva a vrut să fie sigur. Nici hârtiile din servietă nu s-au găsit.

— Deci…

— Deci, o lăsăm așa. I-a omorât pe cei doi și s-a sinucis.

Ofițerul se abținu să spună că, pe oglinda dintr-una dintre camerele hotelului, se găsise o amprentă stranie. Era clar că oglinda fusese ștearsă minuțios, apoi exact în centrul ei fusese aplicată amprenta unui deget mijlociu. O microscopică urmă de adeziv arăta că fusese folosit un fel de abțibild. Amprenta fusese analizată și identificată. Dar posesorul ci era dispărut de douăzeci și cinci de ani și existau dovezi că ar fi murit, așa că nu avea nici un rost să se urmărească această pistă.

Epilog

Trăiesc de aproape trei ani în România şi am reuşit să mă adaptez la stilul de viaţă aiuritor din această ţară atât de pitorească. Sau, mai bine zis, să mă readaptez. Chiar dacă din actele mele reieşea că sunt cetăţean francez, născut la Toulon, adevărul este că m-am născut într-un orăşel din Ardeal, unde mai locuiesc şi azi cei doi fraţi ai mei. Într-o zi, în drum spre Satu Mare, am oprit maşina să beau o cafea în oraşul meu natal. Mi-am revăzut fraţii, pe unul de la distanţă, celălalt a trecut chiar pe lângă mine, l-am întrebat într-o românească aproximativă cum ajung la Cluj. Mi-a răspuns, în acel grai ardelenesc al copilăriei mele, mi-a arătat drumul, dar nu şi-a dat seama cine sunt. Nici săraca mama, dacă ar mai trăi, nu m-ar recunoaşte sub înfăţişarea asta de francez grăsuliu, jovial, cu un pic de chelie. Mai ales că toţi mă cred demult plecat la cele veşnice. Am avut eu grijă să creadă asta.

Mai important chiar, nici alţii nu mă pot recunoaşte. Mulţumesc medicilor elveţieni, datorită lor am devenit alt om. Mi-au schimbat şi liniile papilare, cu garanţie pe cinci ani. Se vor reface la un moment dat. Dar, până atunci, trebuie să profit.

Practic, nu mai am de ce să stau în România, misiunea mea s-a încheiat cu succes, am rezolvat treburile pentru care venisem în ţară. Acum ar fi cazul să-mi pregătesc retragerea… dar nu înainte de a-i distruge pe cei care m-au determinat să plec, acum douăzeci şi cinci de ani. Sigur, într-un fel, mi-au făcut un bine… am viaţa pe care mi-am dorit-o. Dar cei vinovaţi trebuie pedepsiţi. Trebuie loviţi când se aşteaptă mai puţin. Aşa cum am fost lovit eu.

A fost uşor să obţin o invitaţie la aniversarea lui Laurenţiu. Ne-am întâlnit, oarecum întâmplător, la o recepţie, ne-am salutat şi am stat puţin de vorbă. Mă cunoştea ca Guy Carneau, dar habar nu avea cine sunt cu adevărat, n-ar fi ghicit nici în o mie de ani că eu sunt cel care-i fuma ţigările la şcoala de ofiţeri. Tocmai apăruse într-un ziar o ştire despre apropiata lui

aniversare și l-am felicitat cu anticipație. A zâmbit mulțumit și mi-a spus:

— Domnu' Carneau, sper că acceptați să fiți printre invitații mei?!

— Ah, sunt foarte onorat, dar nu știu dacă voi fi aici… Mă pregătesc să plec în Franța…

A insistat, în cele din urmă i-am promis că voi face tot posibilul să particip la petrecere. Mi-a spus și locul, undeva în zona dealurilor, într-un hotel. M-am gândit la ceva rustic, nu la kitsch-ul ăsta monumental, deși, dacă mă gândesc bine, e în stilul lui, Laurențiu a fost întotdeauna un troglodit sub o pojghiță de civilizație. Exact invers decât afurisitul de Șerban, la ăla se vede că e bine educat și când spune bancuri porcoase. Bineînțeles, era și el la recepție. Ne-am salutat și atât. Nu-mi place să stau de vorbă cu el, are o doză de ironie în priviri și îmi dă senzația că știe tot – nu neapărat cine sunt, dar cu siguranță ce sunt. E greșeala mea, am băut o dată cu el, eram mai mulți și, nu mai țin minte exact, dar cred că am râs primul la un joc de cuvinte pe care, la nivelul de română pe care-l afișez, n-ar fi trebuit să-l înțeleg. Am râs o fracțiune de secundă prea devreme. Dacă așteptam un pic și râdeam odată cu ceilalți, era OK. De atunci îl evit, deși nu sunt sută la sută sigur că a observat, era și el destul de abțiguit. Oricum nu contează prea mult, voi pleca în curând, iar dacă voi reveni vreodată, voi arăta cu totul altfel. Mi s-a povestit despre o clinică din Tel-Aviv, se pare că sunt și mai buni decât elvețienii, pot să-ți schimbe culoarea ochilor și să-ți facă un implant de păr care produce mătreață. Adevărul e că m-am cam săturat de chelie.

Va trebui să mă despart de Sorana, ceea ce nu ne va întrista pe niciunul din noi prea tare. Ea nu va avea probleme, în felul ei discret, să-și găsească un alt amant. Iar eu, în lipsă de ceva mai bun, pot apela oricând la profesioniste.

Mai ales că, după întâmplările de la hotelul Dava, încrederea mea în femei, atâta cât a fost vreodată, a fost serios bulversată. Fac cele mai aiuritoare lucruri când nu te aștepți.

Am ajuns acolo printre primii, voiam să văd „terenul". Aveam două scopuri: primul, să mă răzbun pe cea care mi-a ucis iubita și pe cel care m-a băgat la pușcărie, iar al doilea, să fac un mic „joc" cu Laurențiu.

Aveam destule „argumente” ca să-l fac să joace cum îi cântam eu. Mai întâi, trebuia să-i ucid, pe rând, pe ceilalți doi, ca să bag groaza în Laurențiu, să creadă că-i vine și lui rândul. El mă trădase, știa bine că nu am ucis-o pe Marilena, în seara crimei fusesem împreună la o cârciumă. Era, de fapt, chiar mai vinovat decât boul ăla de Emilian. Dar viu îmi era mai util decât mort.

Numai că toate mi-au mers pe dos. Aproape toate. Când am ajuns la hotel, târfa aia de Valentina era deja acolo. Am trecut ușurel prin toate camerele și am descoperit somnifere sub salteaua din camera în care avea să stea acompaniatoarea cântăreței. Era pe lista invitaților, Anamaria Blejan. Aha! Fostă colegă cu Marilena și Valentina… Deci a urmat Conservatorul și a ajuns pianistă. Bravo ei! Mi-a fost foarte clar, Valentina voia să-l ucidă pe Laurențiu și să dea vina pe Anamaria. Am schimbat somniferele cu pastile de nurofen și am pus bine somniferele, îmi puteau fi de folos. Am mai găsit somnifere și sub salteaua lui Emilian, ceea ce iarăși mi s-a părut semnificativ. Am avut, mai târziu, prilejul să schimb și pastilele de acolo.

Oare de ce voia să-i omoare? Presupun că o șantajau de ani de zile. Asta trebuie să fi fost. Auzisem și eu că Laurențiu și-a ridicat imperiul pe un maldăr de dosare…

Dar lucrurile s-au încurcat. Cântăreața a venit cu un puști britanic pe post de acompaniator, ceea ce a schimbat planul Valentinei, în consecință și pe-al meu. Nu m-am așteptat s-o facă atât de rapid. Trebuie să recunosc, recitalul Stellei Marian-Harrington mi-a distras atenția. E formidabilă! E adevărată! În lumea mea, plină de impostori, de indivizi care vor să pară altceva decât sunt, am rar ocazia să întâlnesc așa ceva. Dar când s-a stins lumina, mi-a fost limpede că Valentina va profita de moment. Iar eu nu aveam cum s-o opresc. Văd perfect în întuneric, am zărit-o cu coada ochiului când s-a ridicat, dar nu aveam cum să mă ridic neobservat de la masă în clipa aceea. Tot ce am reușit a fost să iau servieta de sub scaun, când am ieșit cu toții din sală… Am urcat repede și am ascuns-o în cameră, apoi am coborât chiar când Emilian întreba de un doctor. Am strâns-o de mână pe Sorana, am oprit-o la timp. Nu era cazul să se amestece. Nenorocirea a fost că Stella Marian-Harrington și-a dat seama imediat că ucigașul e

din interior şi i-a convins pe ceilalţi că ea ar fi cea mai potrivită să investigheze cazul. Nebună! Cred că nici acum nu-şi dă seama în ce pericol a fost…

— Ba bine că nu! De ce-or fi crezând bărbaţii că adrenalina li se cuvine numai lor?!

— Cine te-a enervat, iubita mea? întrebă lordul Harrington, intrând în salon.

— Un… personaj.

— Ah, iar citeşti romane poliţiste, se linişti lordul.

Nenorocirea a fost că Stella Marian-Harrington şi-a dat seama imediat că ucigaşul e din interior şi i-a convins pe ceilalţi că ea ar fi cea mai potrivită să investigheze cazul. Nebună! Cred că nici acum nu-şi dă seama în ce pericol a fost… Am trimis-o pe Sorana la ea. Săraca Sorana, nu bănuia nimic. Era speriată ca de bombe că o să-i apară numele în ziar. A stat vreo douăzeci de minute, suficient ca să urc la Emilian. Valentina tocmai pleca, se furişa ca o pisică, aş fi putut să-i sucesc gâtul atunci, dar voiam întâi să-l văd pe Emilian.

Dormea. Sforăia uşor. Lângă el, un pahar cu o urmă de whisky şi o cutie cu somnifere aproape goală. Le-am luat, ca să nu pară sinucidere. Nici nu era. Nici crimă nu pot să jur că era, cu medicamentele combinate cu alcool nu poţi fi sigur niciodată. Iar eu voiam să fiu sigur. I-am pus perna pe faţă şi am apăsat până sforăitul a încetat. Apoi i-am pus perna sub cap şi am plecat, lăsând pe un scaun servieta lui Laurenţiu, goală, desigur.

Am ajuns în cameră, m-am dezbrăcat şi am intrat în baie. Am dat drumul la duş şi am răsfoit conţinutul servietei lui Laurenţiu. Hm, interesant, sigur că era mai bine să-l am viu, dar nu era rău nici aşa. Am ascuns bine hârtiile, mi-am pus halatul de baie şi am intrat în cameră, cu câteva secunde înainte să revină Sorana. În timpul nopţii am coborât să caut o sticlă cu apă minerală. Chiar îmi era sete. Pe culoar, tot în drum spre hol, l-am văzut pe ziarist. M-am furişat în urma lui, fără să mă observe. L-am văzut cum a dat foc unei hârtii în şemineu. Ce bou! Pesemne voia şi el să se joace de-a şantajul, avea un document compromiţător pentru cineva – nu pentru Laurenţiu, n-are el coaie la nivelul ăsta, mai degrabă pentru deputatul care va fi în curând

ministru. După crimă, i-a fost teamă că poliția va găsi documentul…

— Deci, din ăștia-mi ești, Watson! Ahahahaha! Mi se părea mie ceva ciudat la bucățica aia de hârtie arsă. Nu ducea nicăieri, n-o puteam lega de nimic. Deci, Watson…

— A, înțeleg că citești Aventurile lui Sherlock Holmes. A câta oară? Credeam c-o știi pe dinafară, zise lordul Harrington.

Cum spuneam, un bou. Pe la șapte dimineața m-am strecurat din nou în camera lui Emilian. L-am dezbrăcat de haine, voiam să-i pun pijamaua, dar era deja aproape țeapăn, ar fi durat prea mult, așa că l-am lăsat în pielea goală, doar l-am învelit. Nu era nevoie de această înscenare, poliția și-ar fi dat seama oricum că e crimă, nu sinucidere, dar am vrut s-o sperii pe Vali. Am reușit.

Mai târziu, când a fost descoperit cadavrul lui Emilian, am jucat, desigur, comedia uimirii și ororii. Apoi, am profitat de momentul în care toți au urcat după bagaje și am discutat cu Valentina. Era să facă infarct când mi-a auzit vocea… vocea adevărată. N-am omorât-o pe loc, aveam nevoie de ea ca țap ispășitor, așa că am trimis-o s-o ucidă pe cântăreață. Sigur, eram pe-aproape, voiam doar un flagrant delict, nu o crimă adevărată. A ieșit mai bine decât mă așteptam. Proasta s-a lăsat prinsă, dar în loc să stea, ceea ce i-ar fi salvat viața, chiar dacă însemna ani grei de pușcărie, a fugit în camera ei, unde o așteptam eu… A fost o sinucidere cum scrie la carte, exista și scrisoarea… Prea simplu. Așa că nu m-am putut abține și am lăsat un semn din care unii ar putea pricepe ceva.

Când ni s-a dat voie, am plecat cu Sorana la București, iar câteva zile mai târziu am părăsit România. Definitiv, până la noi ordine.

Aici se încheia textul imprimat de pe calculator. Urmau câteva rânduri scrise de mână, cu un scris mărunt, dar citeț: „Stimată doamnă, vreau să vă asigur că, în măsura în care a depins de mine, nu ați fost nici o clipă în pericol. Nu mă pricep la muzică, deci nu voi avea îndrăzneala de a vă face complimente pentru arta dumneavoastră, deși, ca profan, pot spune că mi-a plăcut concertul foarte mult. Vreau să vă asigur însă că vă

apreciez foarte mult flerul și logica. Ați condus ancheta impecabil. În alte condiții, ați fi putut deveni un detectiv excelent! Sigur, din punctul meu de vedere, strict subiectiv, era mai bine dacă nu ați fi avut aceste calități, dar nu m-ați deranjat prea mult. De aceea v-am și trimis acest text, pe care am să vă rog să aveți amabilitatea de a-l distruge imediat.

Contez pe discreția dumneavoastră.

Cu cele mai alese sentimente.

Cel pe care l-ați cunoscut ca Guy Carneau”.

— Ciudați mai sunt criminalii, spuse oftând Stella, după ce termină de citit scrisoarea.

— Stella, darling, poate ar fi bine să lași romanele polițiste și să citești cărți mai serioase, răspunse lordul Harrington cu ochii într-un dosar.

— Ahahahahaha!

Lucia Verona
CRIMA DE LA JUBILEU

„— Atunci este clar, declară cântăreața. Până la venirea poliției, eu conduc ancheta. Toată lumea e de acord? Împotrivă? Se abține cineva?

Toți amuțiseră, ca hipnotizați, așa că Stella continuă:

— În unanimitate am fost votată pentru rolul lui Sherlock Holmes. Sau Poirot, cum preferați.

Și-și marcă victoria cu o vocaliză în registrul acut.

Andrei încercă să se pună bine cu ea:

— Dacă sunteți Sherlock Holmes, aveți nevoie de un Watson. Eu am lucrat și ca ziarist de investigație… Cred că v-aș putea fi de folos.

— Cu condiția să nu fiți dumneavoastră criminalul, precizează Stella.

— Doamnă, ziariștii ucid cu pixul, nu cu…

— Da, e ceva adevărat aici… Bine, veți fi Watson. Provizoriu. Să trecem la treabă…”

„Autoarea a descoperit un personaj feminin cum n-am mai întâlnit de multă vreme, nici în literatura noastră, nici în alte literaturi.”

George Arion

„Dacă aș fi în locul Luciei Verona, n-aș lăsa-o pe celebra soprană de coloratură Stella Marian-Harrington doar în paginile romanului *Crima de la jubileu.* Aș purta-o ca protagonistă în multe alte cărți polițiste *à la* Agatha Christie. Diva de renume internațional are o certă înzestrare de anchetator, prezență de spirit, capacitatea de a descifra natura umană. Autoarea a descoperit un personaj feminin cu un potențial care merită să fie exploatat la maximum, o eroină captivantă și originală, cum n-am mai întâlnit de multă vreme, nici în literatura noastră, nici în alte literaturi.”

George Arion

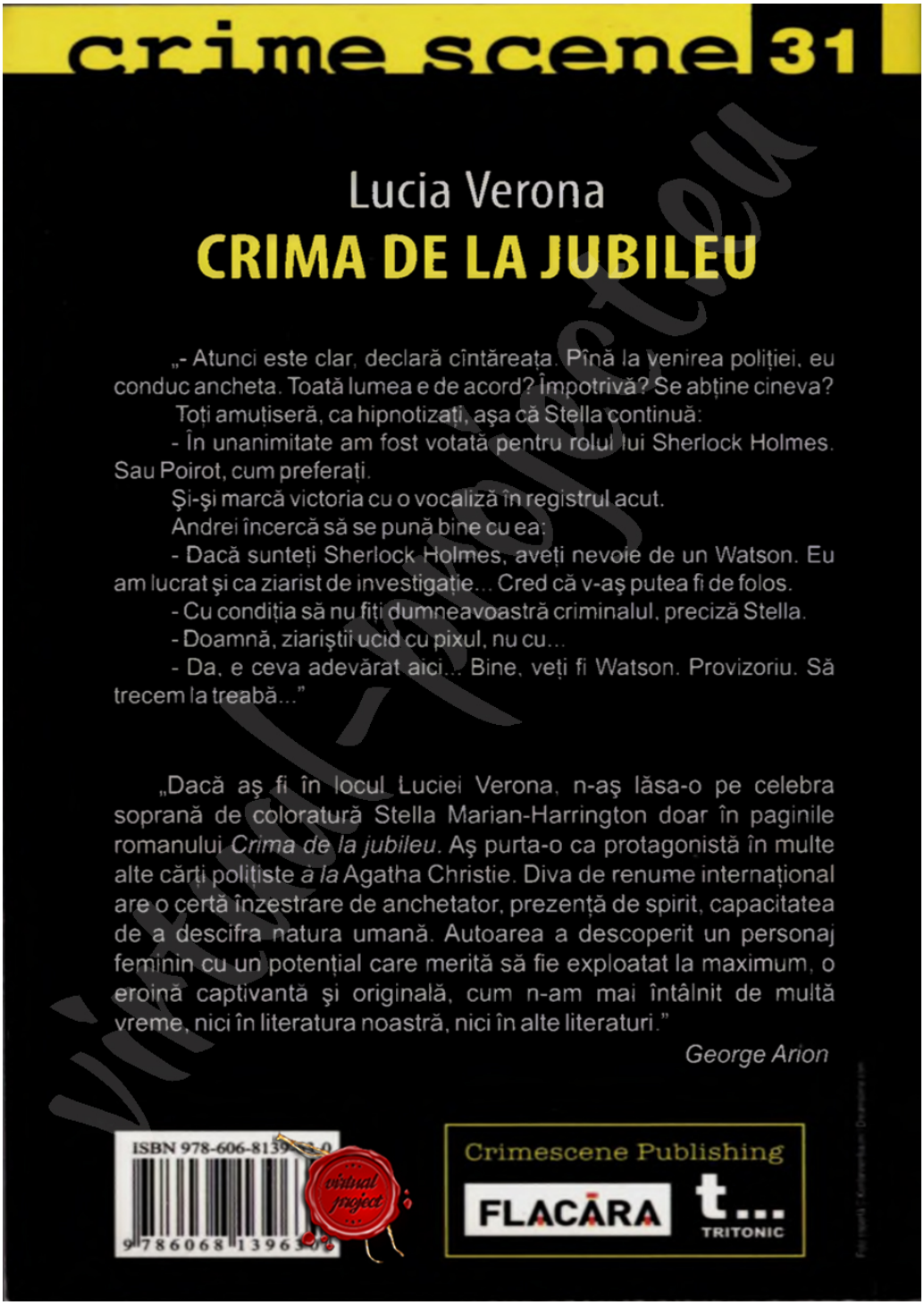
crime scene 31
Lucia Verona
CRIMA DE LA JUBILEU
„- Atunci este clar, declară cîntăreața. Pînă la venirea poliției, eu conduc ancheta. Toată lumea e de acord? Împotrivă? Se abține cineva?
Toți amuțiseră, ca hipnotizați, așa că Stella continuă:
- În unanimitate am fost votată pentru rolul lui Sherlock Holmes. Sau Poirot, cum preferați.
Și-și marcă victoria cu o vocaliză în registrul acut.
Andrei încercă să se pună bine cu ea:
- Dacă sunteți Sherlock Holmes, aveți nevoie de un Watson. Eu am lucrat și ca ziarist de investigație... Cred că v-aș putea fi de folos.
- Cu condiția să nu fiți dumneavoastră criminalul, precizează Stella.
- Doamnă, ziariștii ucid cu pixul, nu cu...
- Da, e ceva adevărat aici... Bine, veți fi Watson. Provizoriu. Să trecem la treabă..."
„Dacă aș fi în locul Luciei Verona, n-aș lăsa-o pe celebra soprană de coloratură Stella Marian-Harrington doar în paginile romanului *Crima de la jubileu*. Aș purta-o ca protagonistă în multe alte cărți polițiste *à la* Agatha Christie. Diva de renume internațional are o certă înzestrare de anchetator, prezență de spirit, capacitatea de a descifra natura umană. Autoarea a descoperit un personaj feminin cu un potențial care merită să fie exploatat la maximum, o eroină captivantă și originală, cum n-am mai întâlnit de multă vreme, nici în literatura noastră, nici în alte literaturi."
George Arion
ISBN 978-606-8139
9 786068 139630
virtual project
Crimescene Publishing
FLACĂRA
t...
TRITONIC

[1] Ultimul roman a celebrei scriitoare care are ca personaj principal pe Miss Marple, apărut la noi sub titlul *Crima fără cadavru*

Table of Contents

Personajele:
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Epilog

Table of Contents

Personajele:	5
Prolog	6
Capitolul 1	9
Capitolul 2	23
Capitolul 3	43
Capitolul 4	56
Capitolul 5	75
Capitolul 6	92
Capitolul 7	102
Capitolul 8	112
Epilog	119